Sfintele cuvioase Pelaghia († 457) şi Taisia († 340)

(s.v. 8 octombrie / s.n. 21 octombrie)

Materiale despre Sfintele cuvioase Pelaghia şi Taisia:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-cuv-Pelaghia-%C5%9Fi-Taisia-(8-oct)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Pelaghia+%C5%9Fi+Taisia

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=+Taisia

****

Sfânta cuvioasă Pelaghia a fost artistă a teatrului din Antiohia şi femeie de moravuri uşoare. S-a convertit la creştinism, pocăindu-se pentru păcatele ei datorită episcopului Non din Iliopoli. Acesta a botezat-o şi i-a încredinţat-o prea cuvioasei diaconiţe Romana să o povăţuiască pe calea cea bună. Averea pe care o deţinea a împărţit-o servitorilor şi Bisericii, iar la opt zile de la botez a mers în taină la Ieru-

salim. Aici, s-a retras în pustiu într-o chilie şi a luat numele Pelaghie, deghizându-se în călugăr. A fost descoperită la moartea sa, fiind înmormântată în chilia ei.

***

Astăzi pomenim şi pe Sfânta cuvioasă Taisia, care s-a născut în Alexandria Egiptului din părinţi păgâni. A cunoscut credinţa ortodoxă prin servitorul casei, Teodor, dar după ce servitorul a suferit moarte martirică, sfânta a ajuns artistă, ducând o viaţă desfrânată. Însă Sfântul cuvios Pafnutie din Tebaida Egiptului a vizitat-o şi prin sfaturile lui ea s-a pocăit pentru păcatele ei. Apoi, s-a retras într-o mănăstire în apropiere de Alexandria, unde s-a nevoit zăvorâtă într-o chilie mică timp de trei ani plângându-şi păcatele. După ce a ieşit din chilie a mai trăit în mănăstire 15 ani, apoi a plecat la Domnul.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 4
În această lună (octombrie), ziua a opta - Prea cuvioasa maica noastră Pelaghia (Minei) 6
Canon de rugăciune către Sfânta cuvioasă Pelaghia 17
Acatistul Sfintei cuvioase Pelaghia cea din Antiohia şi Ierusalim 26
Acatistul Sfintei cuvioase Taisia din pustiul Tebaidei, Egipt (8 octombrie) 38
Rugăciunea Sfântului Dimitrie al Rostovului pentru cei care vor să pună început bun de mântuire 48
Imnografie 55
Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuvioasei maicii noastre Pelaghia, care mai înainte a fost desfrânată 57
Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuvioasei Taisia 67
Sfânta cuvioasă Taisia - drumul spre sfinţenie 71
Sinaxar - Pomenirea prea cuvioasei maicii noastre Pelaghia, care mai înainte a fost desfrânată 72
Sinaxar - Pomenirea Sfintei Taisia, care a fost desfrânată 73
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfintele cuvioase Pelaghia şi Taisia 75
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfânta cuvioasă Pelaghia și Sfânta cuvioasă Taisia 77
Proloagele din 8 octombrie 79
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei cuvioase Pelaghia 88
Cântare de laudă la Sfânta cuvioasă Pelaghia 90

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei cuvioase Taisia.....91
Sfânta Taisia sau "misionarismul" durerii inimii: "Văd că satana joacă în faţa ta şi nu voi plânge?" 100
Părinte, oamenii trebuie să ceară cu stăruinţă iluminarea dumnezeiască? 105
Pr. Sever Negrescu - O prostituată și o fecioară - două drumuri, aceeași destinație: sfințenia 106
Sfânta muceniță Pelaghia din Antiohia, Turcia (8 octombrie).....109
Pelaghia - frumuseţea trecând pe cale 111
Arhim Dumitru Cobzaru - Predică la Sfintele cuvioase Pelaghia şi Taisia, Catedrala Mitropolitană 119
Peștera și mormântul cuvioasei Pelaghia - Pelerinajul părintelui Cleopa la Locurile Sfinte 123
Icoane.....125

Evanghelia şi Apostolul zilei

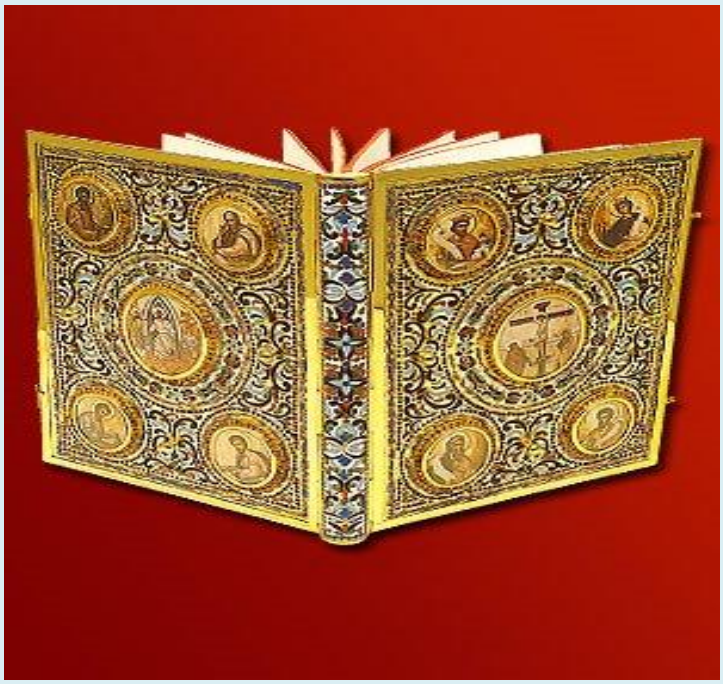

Evanghelia

Matei 5, 14-19

Zis-a Domnul către ucenicii Săi:
14. Voi sunteţi lumina lumii; nu poate o cetate aflată pe vârf de munte să se ascundă.
15. Nici nu aprind făclie şi o pun sub obroc, ci în sfeşnic şi luminează tuturor celor din casă.
16. Aşa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, aşa încât să vadă faptele voastre cele bune şi să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri.
17. Să nu socotiţi că am venit să stric Legea sau proorocii; n-am venit să stric, ci să împlinesc.
18. Căci adevărat zic vouă: Înainte de a trece cerul şi pământul, o iotă sau o cirtă din Lege nu va trece, până ce se vor face toate.
19. Deci, cel ce va strica una din aceste porunci, foarte mici şi va învăţa aşa pe oameni, foarte mic se va chema în Împărăţia Cerurilor; iar cel ce va face şi va învăţa, acesta mare se va chema în Împărăţia Cerurilor.

Apostol

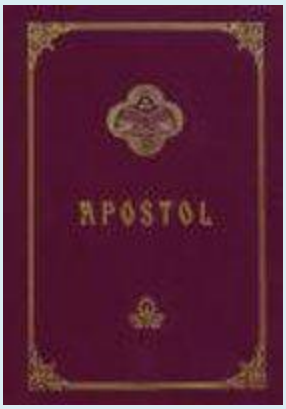

Epistola către Coloseni a Sfântului apostol Pavel

Ap. Coloseni 1, 1-11

1. Pavel, apostol al lui Hristos Iisus prin voinţa lui Dumnezeu şi Timotei, fratele nostru,
2. Sfinţilor şi credincioşilor fraţi întru Hristos, care sunt în Colose: Har vouă şi pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru şi de la Domnul nostru Iisus Hristos.
3. Mulţumim lui Dumnezeu şi Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, rugându-ne totdeauna pentru voi,
4. Căci am auzit despre credinţa voastră în Hristos Iisus şi despre dragostea ce aveţi către toţi sfinţii,
5. Pentru nădejdea cea gătită vouă în ceruri, de care aţi auzit mai înainte în cuvântul adevărului Evangheliei,
6. Care, ajungând la voi, precum şi în toată lumea, aduce roadă şi sporeşte întocmai ca la voi, din ziua în care aţi auzit şi aţi cunoscut, întru adevăr, harul lui Dumnezeu.
7. Precum aţi primit învăţătură de la Epafras, iubitul, împreună-slujitor cu noi, care este pentru voi credincios slujitor al lui Hristos,
8. Şi care ne-a arătat iubirea voastră cea întru Duhul.
9. De aceea şi noi, din ziua în care am auzit aceasta, nu încetăm să ne rugăm pentru voi şi să cerem să vă umpleţi de cunoaşterea voii Lui, întru toată înţelepciunea şi priceperea duhovnicească,
10. Ca voi să umblaţi cu vrednicie întru Domnul, plăcuţi Lui în toate, aducând roadă în orice lucru bun şi sporind în cunoaşterea lui Dumnezeu.
11. Şi întăriţi fiind cu toată puterea, după puterea slavei Lui, spre toată stăruinţa şi îndelunga-răbdare.

În această lună (octombrie), ziua a opta - Prea cuvioasa maica noastră Pelaghia (Minei)

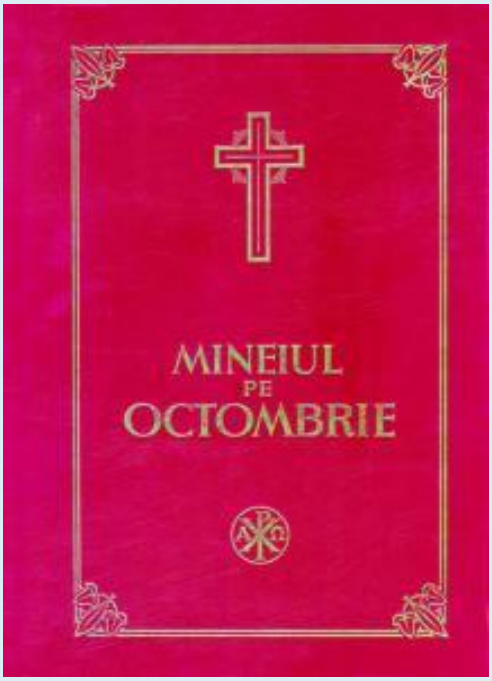

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., **Stihirile** glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Omorându-ţi trupul cu postirea Pelaghia, sufletul l-ai înviat şi l-ai împodobit, şi te-ai făcut lăcaş Duhului, şi te-ai unit în taină cu Mirele şi Ziditorul tău; pe care roagă-L, să ne scutească de stricăciune şi de primejdii, pe noi care cu credinţă săvârşim pomenirea ta cea pururea cinstită.

Frumuseţea trupului ai îndreptat-o la vrednicia cea dintâi, lăudată Pelaghia. Nu cu flori şi cu vopsele, ci cu frumuseţile bunătăţilor te-ai împodobit şi te-ai făcut după asemănarea Ziditorului; roagă-te neîncetat pentru toţi cei ce săvârşesc cu credinţă pomenirea ta cea pururea cinstită.

Alabastrul lacrimilor vărsându-l totdeauna, ai umplut cerurile de bun miros, şi s-a adus lui Hristos ca nişte miruri de mult preţ, revărsându-se spre mirosul cel tainic al iubirii Lui. Drept aceea roagă-te pentru toţi cei ce săvârşim cu credinţă pomenirea ta cea pururea cinstită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Glasul al 4-lea, a lui Ioan monahul: Unde s-a înmulţit păcatul, mai presus a prisosit harul precum învaţă apostolul; căci cu rugăciuni şi cu lacrimi, ai uscat Pelaghia noianul greşelilor celor multe şi la urmă ai adus pocăinţă bine plăcută Domnului. Pentru aceea acum te rogi către Acela pentru sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Podobie: Ca pe un viteaz...

Cu ploile Sfântului Duh răcoreşte cugetul meu Preacurată, ceea ce ai născut picătura, pe Hristos Dumnezeul nostru, care cu îndurările Sale, şterge fărădelegile oamenilor. Usucă izvorul patimilor mele, şi mă învredniceşte Raiului desfătării, cu rugăciunile tale cele pururea vii.

A Crucii, a Născătoarei, *asemenea*

Dacă Te-a văzut Doamne Fecioara şi Maica Ta spânzurând pe Cruce, se tânguia şi plângând grăia: Ce răsplătire Ţi-a dat Ţie, cei ce s-au îndestulat de multele Tale daruri Stăpâne ? Ci mă rog: Nu mă lăsa singură în lume, ci grăbeşte de Te scoală, înviind dimpreună cu Tine pe strămoşi.

Stihoavna din Octoih.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a sfântului, glasul al 8-lea, a lui Meletie Vlast ieromonahul*

După ce te-ai lepădat de desfătările trupului, te-ai arătat vas curat, Celui ce pentru milostivire S-a pogorât la oameni, Cuvântului celui Iubitor de oameni. Pentru aceea ca un prea bun te-a învrednicit a locui în viaţa cea neîmbătrânitoare. Acum toate cele cereşti se bucură împreună cu tine, care mai înainte ai vieţuit necinstit, văzându-te comoară nespurcată a Celui ce te-a mutat de pe pământ la ceruri, şi păzind pe toţi credincioşii întru pomenirea ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Către Acoperământul tău alerg Sfântă Fecioară de Dumnezeu Născătoare, pentru că ştiu că voi afla prin tine mântuire; că poţi curată toate câte voieşti.

A Crucii, a Născătoarei, *asemenea*

Ce este această privelişte, care o văd ochii mei, o Stăpâne! Cel ce ţii toată făptura numai cu voia, pe lemn Te-ai răstignit de bunăvoie, şi mori ca un om, Cel ce dai tuturor viaţă; Născătoarea de Dumnezeu plângând grăia, când a văzut înălţat pe Cruce pe Dumnezeu şi omul, Cela ce nespus a strălucit dintr-însa.

Tropar, glasul al 8-Iea: Întru tine maică cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, că este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioasă Pelaghia, duhul tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

La Utrenie

Canoanele, amândouă din Octoih, şi al sfintei, pe patru.

Canonul Sfintei

facere a lui Gheorghe

Cântarea a 1-a, glasul al 4-lea

Irmos: Adâncul Mării Roşii cu urme neudate, pedestru trecându-l Israil cel de demult, cu mâinile lui Moisi în chipul Crucii, puterea lui Amalic în pustie a biruit.

Punându-şi dumnezeiasca pomenire ca un ospăţ înaintea tuturor Pelaghia, îndeamnă toată lumea, cu taină, să se îndulcească toţi de bucatele nevoinţelor ei.

Dorirea cea mai presus de toată pofta sălăşluindu-se în sufletul tău cinstită, ţi-a înfocat mintea, şi aprinzând văpaia Duhului, te-a strălucit, şi a uscat noroiul patimilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Scăpând cinstită de viforul mării păcatului, ai ajuns în limanul cel lin al lui Hristos, Pelaghia; pentru aceea prin pocăinţa ta, ai moştenit pământul celor blânzi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Liniştea oamenilor celor înviforaţi în viaţă, neclintită întărire, liman tare şi ocârmuire, tu eşti Preacurată, totdeauna îndreptându-ne către tine şi mântuindu-ne.

Cântarea a 3-a

Irmos: Veselească-se de tine Biserica…

Zburat-ai la ceruri, porumbiţă a lui Hristos, înălţându-te cu aripile înfrânării şi cu multe osteneli.

De noroiul cel împuţit al patimilor, spălându-te cinstită cu apa lui Hristos, mir te-ai arătat Lui, Pelaghia.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Armă de moarte cu adevărat s-a făcut vrăjmaşului, dragostea ta cea fierbinte către Dumnezeu, şi dorirea ta, prea fericită.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca o rouă de dimineaţă, picând mila ta Curată, stinge cuptorul patimilor din cei ce pururea te laudă pe tine.

Irmosul: Veselească-se de Tine Biserica Ta Hristoase, strigând: Tu eşti puterea mea Doamne şi scăparea şi întărirea.

Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Cu roua pocăinţei stingând văpaia patimilor, viaţa ai închinat-o lui Dumnezeu Mântuitorului tău; şi pentru Dânsul fugind din lume ai sihăstrit în pustie, şi ai ajuns la viaţa îngerească. Pentru aceea aflând şi sfârşitul cu mărire şi cinste de la Dumne-

zeu, te-ai făcut cunoscută până la marginile lumii, Pelaghia prea lăudată; roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Căzând în supărări de multe feluri, de la vrăjmaşii cei nevăzuţi şi văzuţi, cuprins sunt de valurile greşelilor mele, celor fără de număr; ci ca la o ajutătoare fierbinte şi acoperământ, alerg la limanul bunătăţii tale prea curată. Roagă cu dinadinsul Preasfântă pe Cel întrupat din tine fără sămânţă, pentru toţi robii tăi, care te laudă neîncetat Născătoare de Dumnezeu prea curată; iertare de greşeli să dăruiască, celor ce se închină cu credinţă prea sfintei naşterii tale.

A Crucii, a Născătoarei

Trăgându-te Cuvinte spre Cruce, de oamenii cei fărădelege, Maica Ta la cele dinlăuntru tulburându-se se tânguia, şi lăcrimând zicea: Vai mie, ceea ce Te-am născut Fiule, cum pătimeşti fără dreptate, prea bunule Cuvinte? Cum voind suferi pălmuirile obrazului, şi cum rabzi scuipările şi moartea cea fără dreptate ? Cum Te văd pironit pe Cruce cu piroane ? Ci ştiu că pătimeşti voind, Cela ce din fire eşti Iubitor de oameni!

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe Tine Soarele dreptăţii, a stătut întru a sa rânduială, precum se cuvine, strigând: Mărire puterii Tale, Doamne

Ca o tămâie prea cinstită arzându-te în jăratecul înfrânării Pelaghia, te-ai făcut bun miros lui Hristos Dumnezeului nostru, curgând mirosul mirului Lui.

Frumuseţea trupului tău, ce a fost mai înainte tina păcatului, Pelaghia cu totul ai prefăcut-o în frumuseţe neîntinată, precum Mirele tău Hristos a poftit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Darul Duhului sălăşluindu-se în sufletul tău Pelaghia, ca o scânteie a Cuvântului, a aprins înalta văpaie a credinţei, şi a topit păcatul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Toiag ai odrăslit Născătoare de Dumnezeu, din care a răsărit floarea cea înţelegătoare a dumnezeieştii bune miresme, care a umplut toată lumea, Hristos Dumnezeul nostru, Cel ce este scump mir nedeşertat.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne lumina mea în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci dintru întunericul necunoştinţei, pe cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă.

Adăpându-te cu apele cele de taină ale Duhului, ai înflorit întru credinţă prin ostenelile sihăstriei, bună rodirea faptelor bune.

Tu. Doamne eşti Lumină celor ce zac întru întuneric, Tu ai strălucit în inima cuvioasei, raza cunoştinţei de Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ostenelile tale, cinstită Pelaghia, semănându-se cu lacrimi de veselie, ai adunat în ceruri multă bucurie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Minunat s-a arătat darul tău cu adevărat Preacurată, lucrând puteri prea mărite şi semne peste tot pământul.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă...

Arătându-se raza cea neînsemnată a lui Hristos Dumnezeu, în sufletul Pelaghiei, s-a gonit de acolo stăpânitorul întunericului şi s-a sălăşluit darul Duhului şi credinţa Lui.

Ceea ce de demult era prinsă în cursa şarpelui, s-a făcut acestuia cursă, oprind puterea lui şi călcându-i viclenia, cu puterea lui Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Iubind pe mirele Hristos Dumnezeu, fiind împodobită cu bunătăţile, şi înfrumuseţată cu ostenelile sihăstreşti, te-ai învrednicit cămării Lui celei de mire Pelaghia.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Dorit-au dumnezeieşte toţi proorocii odinioară, să vadă mărirea ta cea negrăită, Născătoare de Dumnezeu; dar în zilele cele de pe urmă te-ai arătat nouă, celor ce dorim de tine Fecioară fără prihană.

Irmosul: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă Doamne, Biserica strigă către Tine, de sângele dracilor curăţindu-se, cu sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Trupul tău cu posturi topindu-ţi, cu rugăciuni neadormite pe Ziditorul ai rugat, ca să iei iertare desăvârşită pentru faptele tale; şi ai şi luat cu adevărat cuvioasă, alergând pe calea pocăinţei.

Icos: Câţi în viaţă cu păcate v-aţi spurcat, ca şi eu ticălosul, să râvnim pocăinţei şi tânguirii celei cu lacrimi a cuvioasei maicii noastre Pelaghia; ca să luăm degrabă de la Dumnezeu iertare, precum fericita încă vie fiind şi-a spălat tina păcatului, şi a luat de la Dumnezeu iertare desăvârşit, alergând pe calea pocăinţei.

Sinaxar

În această lună în ziua a opta pomenirea prea cuvioasei maicii noastre Pelaghia.

Stih: De ruşine spălându-te şi zgomotul lăsând,
Către limanul ceresc vii Pelaghia alergând;
În a opta zi de marea vieţii Pelaghia scăpând.

Această sfântă a fost în zilele împăratului Numerian; ea era din cetatea Antiohiei şi umbla pe la jocuri şi prin zboruri şi făcând multe curvii a strâns avere mare din acea rea agonisire. Apoi luând învăţătură de la oarecare om sfânt anume Non episcopul, pocăindu-se cu căldură şi botezându-se îşi lepădă toată averea, ca şi cum ar fi fost nişte gunoaie şi îmbrăcându-se cu haine de păr, schimbându-se în chip băr-

bătesc şi tăinuindu-se, se duse în muntele Măslinilor. Aici se închise într-o chilie, şi-şi petrecu viaţa ce i-a mai rămas cu plăcere dumnezeiască şi a răposat cu pace.

Tot în această zi, Sfânta Pelaghia, fecioara.

Stih: De mare prăpastia ruşinii în prăpăstii ai fugit,
Şi cu ascuţită minte Pelaghio, pe vrăjmaşul prăpăstuind.

Aceasta a fost de la Antiohia Siriei de neam mare; şi aflând Domnul ţării aceleia, că este creştină, trimise ostaşi să o prindă. Deci ei mergând acolo îi înconjurară casa, vrând să o răpească; iar sfânta prinzând de veste îi rugă să o îngăduiască puţin şi ei o ascultară; deci, ea stând către răsărit, la locul unde-şi făcea rugăciunea, ridicându-şi mâinile în sus, şi înălţându-şi ochii la Cer, se rugă multă vreme lui Dumnezeu, ca să nu o lase să cadă în mâinile ostaşilor, ci să se suie către dânsul curată şi sfinţită jertfă fără prihană; apoi suindu-se deasupra casei, s-a aruncat pe sine în prăpastie şi şi-a dat sufletul lui Dumnezeu. Pe aceasta Sfântul Ioan Hrisostom cu laude a cinstit-o pentru curăţia fecioriei ei şi pentru multa ei nevoinţă.

Tot în această zi, Sfânta Taisia, care a fost desfrânată.

Stih: De întinăciunea desfrânării spălându-se,
Taisia luminată de Dumnezeu se apropie.

Aceasta de mică a fost prăvălie drăcească, din pricina maicii sale. Deci, fiind vânată de Pafnutis sidoneanul şi luând deplin adeverinţă că este pocăinţă, îşi împărţi toată averea la săraci, până la patru sute de litre de aur. Şi încuindu-se într-o chilie şi plângând şi suspinând din toată inima, zicea: Cel ce m-ai zidit miluieşte-mă. Întru aceasta a petrecut trei ani. Apoi ieşind de acolo din porunca părintelui, peste cincisprezece zile s-a săvârşit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: În cuptorul persienesc tinerii lui Avraam, de pofta bunei credinţe, mai vârtos decât văpaia focului fiind aprinşi au strigat: Binecuvântat eşti în Biserica măririi Tale, Doamne.

Noian de isprăvi dumnezeieşti te-ai arătat cu adevărat, în care ai înecat toată puterea vrăjmaşului. Pentru aceea cântai: Binecuvântat eşti în Biserica măririi Tale, Doamne.

În cuptorul înfrânării ţi-ai lămurit trupul şi sufletul ca un dumnezeiesc aur curat, şi ai arătat mai luminată frumuseţea cea dintâi, cinstită Pelaghia, cu sihăstria ta desăvârşită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Prin baia cea dumnezeiască dezbrăcându-te de omul cel vechi şi stricat de patimi, te-ai îmbrăcat în omul cel nou, ce este după chipul lui Hristos.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cela ce şade pe Scaunul Părintesc, Cuvântul lui Dumnezeu, minunat S-a sălăşluit întru tine Născătoare de Dumnezeu, şi a zidit din nou frământătura noastră, înălţându-o întru Sine ca un Milostiv.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi Daniil...

Strălucesc ca soarele razele cele luminoase ale minunilor tale, arată toată lumina vieţii tale, şi arată la toată lumea raza dumnezeieştii tale credinţe, care a strălucit întru tine cinstită Pelaghia.

Cu legătură nedezlegată legându-te prin credinţă cu Hristos, te-ai lipit de Dânsul şi ai rămas nedespărţită de unirea dragostei Lui, alcătuindu-te prin gând cu credinţa Lui, cinstită Pelaghia.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Primind prin Duhul cunoştinţă adevărată în inima ta, îndată ai părăsit toată deşertăciunea vieţii. Pentru aceea ai spăimântat pe oameni, cu repede schimbarea ta cinstită, şi cerurile le-ai umplut de veselie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Măririle tale Fecioară curată le laudă oştile cele de gând, le propovăduiesc luminat toţi patriarhii şi proorocii, dimpreună cu apostolii şi cu cetele mucenicilor, şi cu toată mulţimea cuvioşilor; cu care dimpreună şi noi ne închinăm ţie.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniil, gurile leilor cele deschise în groapă le-a încuiat, şi puterea focului a stins, cu buna faptă încingându-se tinerii cei iubitori de buna credință, strigând : Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată de...

Poftit-ai cu adevărat, să vezi frumuseţea doritului tău Hristos; pentru care te-ai răstignit lumii, şi veştejind floarea cea frumoasă a trupului cuvioasă, te-ai lepădat cu totul de cele trecătoare.

Toată frumuseţea trupului lepădându-o Pelaghia, prin pocăinţă şi osteneli, te-ai suit la lăcaşurile cele cereşti; unde te îndulceşti de frumuseţea Celui iubit al tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Acum priveşti de sus către toţi cei ce te cinstesc cu dragoste, cuvioasă, şi către cei ce-ţi săvârşesc pomenirea cea de peste an. Roagă pe Făcătorul şi Ziditorul tău, să ne împărtăşim şi noi măririi Lui.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Laud naşterea ta Fecioară şi măresc darul tău; că tu eşti cu adevărat luminarea şi mângâierea sufletului meu; grabnică ajutătoare, mântuire şi sprijineală.

Irmosul: Hristos, Piatra cea netăiată de mână, cea din marginea unghiului, din tine muntele cel netăiat, Fecioară S-a tăiat, adunând firile cele osebite; pentru aceasta veselindu-ne, te mărim pe tine Născătoare de Dumnezeu.

Luminânda

Podobie: Cu ucenicii să ne suim în muntele Galileei, prin credinţă să vedem pe Hristos zicând: Că a luat putere a celor de sus şi a celor de jos; să ne învăţăm cum învaţă, a boteza toate neamurile în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi a petrece cu tăinuitorii, precum S-a făgăduit până în sfârşitul veacului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pildă sihaştrilor s-a arătat viaţa ta, şi iscusită îndreptare, celor ce cumplit au căzut, pururea pomenită Pelaghia; că fugind de noaptea patimilor, te-ai apropiat de Hristos Soarele măririi, strălucind în adunarea sihaştrilor; cu care împreună prăznuim prea strălucită pomenirea ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfânta cuvioasă Pelaghia

Canon de rugăciune către Sfânta cuvioasă Pelaghia (8 octombrie):

https://www.academia.edu/107780685/Canon_de_rug%C4%83ciune_c%C4%83tre_Sf%C3%A2nta_cuvioas%C4%83_Pelaghia_8_octombrie_

https://archive.org/details/canon-8-oct

https://www.slideshare.net/steaemy1/canon-de-rugciune-ctre-sfnta-cuvioas-pelaghia-8-octombrie

***

Canon de rugăciune către Sfânta cuvioasă Pelaghia - 8 octombrie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=AgV8gWJYgQk

&&&

Troparul Sfintei cuvioase Pelaghia, glasul al 8-lea: Întru tine, maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că, luând crucea, ai urmat lui Hristos şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioasă maică Pelaghia, duhul tău.

facere a lui Gheorghe

Cântarea 1

Irmos: Adâncul Mării Roşii, cu urme neudate, pedestru trecându-l Israel cel de demult, cu mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Punându-şi Sfânta Pelaghia dumnezeiasca pomenire, ca pe un ospăţ înaintea tuturor, îndeamnă toată lumea cu tainã, să se îndulcească toţi de bucatele nevoinţelor ei.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dorirea cea mai presus de toată pofta sălăşluindu-se în sufletul tău cinstită, ţi-a înfocat mintea şi aprinzând văpaia duhului, te-a luminat şi a uscat tina patimilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Scăpând cinstită de viforul mării păcatului, ai ajuns în limanul cel lin al lui Hristos, Sfântă prea cuvioasă Pelaghia; pentru aceea, prin pocăinţa ta, ai moştenit pământul celor blânzi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Liniştea oamenilor celor înviforaţi în viaţă, neclintită întărire, liman tare şi ocârmuire tu eşti, Preacurată, întotdeauna îndreptându-ne către tine şi mântuindu-ne.

Cântarea a 3-a

Irmos: Se veseleşte de Tine Biserica...

Stih: ***Sfântă cuvioasă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Zburat-ai la ceruri, porumbiţă a lui Hristos, înălţându-te cu aripile înfrânării şi cu multele osteneli.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De noroiul cel urât mirositor al patimilor, spălându-te cinstită, cu apa lui Hristos, mir te-ai arătat Lui, Sfântă Pelaghia.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Armă de moarte cu adevărat s-a făcut vrăjmaşului dragostea ta cea fierbinte către Dumnezeu şi dorirea ta, prea fericită.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca o rouă de dimineaţă, picurând mila ta, Preacurată, stinge cuptorul patimilor pentru cei ce pururea te laudă pe tine.

Irmosul: Se veseleşte de Tine Biserica Ta, Hristoase, strigând: Tu eşti Puterea mea, Doamne şi Scăparea şi Întărirea.

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe Tine, Soarele dreptăţii, a stat întru a sa rânduială, precum se cuvine, strigând: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Sfântă cuvioasă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca o tămâie prea cinstită arzându-te în jăratecul înfrânării, prea cuvioasă Pelaghia, te-ai făcut bun miros lui Hristos, Dumnezeului nostru, curgând mirosul mirului Lui.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Frumuseţea trupului tău, ce a fost mai înainte noroiul păcatului, Sfântă cuvioasă Pelaghia, cu totul o ai prefăcut în frumuseţe neîntinată, precum Mirele tău Hristos a dorit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Darul Duhului sălăşluindu-se în sufletul tău, Sfântă Pelaghia, ca o scânteie a Cuvântului, a aprins înalta văpaie a credinţei şi a topit păcatul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Toiag ai odrăslit, Născătoare de Dumnezeu, din care a răsărit Floarea cea înţelegătoare a dumnezeieştii bune miresme, care a umplut toată lumea, Hristos Dumnezeul nostru, cel ce este scump mir nedeşertat.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea, în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci din întunericul necunoştinţei, pe cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Adăpându-te cu apele cele de taină ale Duhului, ai înflorit întru credinţă prin ostenelile sihăstriei, bună rodirea faptelor bune.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tu Doamne, eşti Lumină celor ce zac în întuneric. Tu ai strălucit în inima cuvioasei, raza cunoştinţei de Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ostenelile tale, prea cinstită Pelaghia, semănându-se cu lacrimi de veselie, ai adunat în ceruri multă bucurie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Minunat s-a arătat harul tău cu adevărat, Preacurată, lucrând puteri prea mărite şi semne peste tot pământul.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă...

Stih: ***Sfântă cuvioasă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătându-se Raza cea neînserată a lui Hristos Dumnezeu, în sufletul Sfintei Pelaghia, s-a gonit de acolo stăpânitorul întunericului şi s-a sălăşluit harul Duhului şi credinţa Lui.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ceea ce de demult era prinsă în cursa şarpelui, s-a făcut acestuia cursă, oprind puterea lui şi călcându-i viclenia, cu puterea lui Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Iubind pe Mirele Hristos Dumnezeu, fiind împodobită cu virtuţile şi înfrumuseţată cu ostenelile sihăstreşti, te-ai învrednicit de Cămara Lui cea de mire, Sfântă cuvioasă Pelaghia.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Dorit-au dumnezeieşte toţi proorocii, cei de odinioară, să vadă mărirea ta cea negrăită, Născătoare de Dumnezeu; dar în zilele cele de pe urmă, te-ai arătat nouă, celor ce dorim de tine, Fecioară fără prihană.

Irmosul: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne, Biserica strigă către Tine, de sângele demonilor curăţindu-se, cu Sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Trupul tău cu posturi topindu-ţi, cu rugăciuni neadormite pe Ziditorul ai rugat, ca să iei iertare desăvârşită pentru faptele tale şi ai şi luat cu adevărat, cuvioasă, alergând pe calea pocăinţei.

Cântarea a 7-a

Irmos: În cuptorul persan, tinerii lui Avraam, de dorirea dreptei credinţe, mai vârtos decât de văpaia focului fiind aprinşi, au cântat: Binecuvântat eşti în Biserica slavei Tale, Doamne.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Noian de isprăvi dumnezeieşti te-ai arătat cu adevărat, în care ai înecat toată puterea vrăjmaşului. Pentru aceea, cântai: Binecuvântat eşti în Biserica slavei Tale, Doamne.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În cuptorul înfrânării ţi-ai lămurit trupul şi sufletul ca un dumnezeiesc aur curat şi ai arătat mai luminată frumuseţea cea dintâi, prea cinstită Pelaghia, cu sihăstria ta cea desăvârşită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Prin baia cea dumnezeiască, dezbrăcându-te de omul cel vechi şi stricat de patimi, te-ai îmbrăcat în omul cel nou, care este după Chipul lui Hristos.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cel ce şade pe scaunul părintesc, Cuvântul lui Dumnezeu, minunat S-a Sălăşluit întru tine, Născătoare de Dumnezeu şi a zidit din nou frământătura noastră, înălţând-o întru sine ca un Milostiv.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi Daniel...

Stih: ***Sfântă cuvioasă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Strălucesc ca soarele razele cele luminoase ale minunilor tale, arată toată lumina vieţii tale şi arată la toată lumea raza dumnezeieştii tale credinţe, care a strălucit întru tine, cinstită Pelaghia.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu legătură nedezlegată legându-te prin credinţă cu Hristos, te-ai alipit de Dânsul şi ai rămas nedespărţită de unirea dragostei Lui, potrivindu-te prin gând cu credinţa Lui, Sfântă prea cuvioasă, prea cinstită Pelaghia.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Primind prin Duhul cunoştinţa cea adevărată în inima ta, îndată ai părăsit toată deşertăciunea vieţii. Pentru aceea ai înspăimântat pe oameni, cu repede schimbarea ta, cinstită şi cerurile le-ai umplut de veselie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Măririle tale, Fecioară curată, le laudă Oştile cele înţelegătoare, le propovăduiesc luminat toţi patriarhii şi proorocii, dimpreună cu apostolii şi cu cetele mucenicilor şi cu toată mulţimea cuvioşilor; cu care împreună şi noi ne închinăm înaintea ta.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Întinzându-şi Daniel mâinile, gurile leilor cele deschise în groapă le-a încuiat şi puterea focului a stins, cu virtutea încingându-se tinerii cei iubitori de dreaptă credinţă, cântând: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos Piatra cea netăiată de...

Stih: ***Sfântă cuvioasă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dorit-ai cu adevărat, să vezi frumuseţea doritului tău Hristos, pentru care te-ai răstignit lumii şi veştejind floarea cea frumoasă a trupului, cuvioasă, te-ai lepădat cu totul de cele trecătoare.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Pelaghia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Toată frumuseţea trupului lepădând-o Sfântă Pelaghia, prin pocăinţă şi osteneli, te-ai suit la Locaşurile cele Cereşti, unde te îndulceşti de frumuseţea Celui Iubit al tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Acum priveşti de sus către toţi cei ce te cinstesc cu dragoste, cuvioasă şi către cei ce-ţi săvârşesc pomenirea cea de peste an. Roagă pe Făcătorul şi Ziditorul tău, să ne împărtăşim şi noi de mărirea Lui.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Laud naşterea ta, Fecioară şi măresc harul tău; că tu eşti cu adevărat luminarea şi mângâierea sufletului meu; grabnică ajutătoare, mântuire şi sprijin.

Irmosul: Hristos, Piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine muntele cel netăiat, Fecioară, S-a tăiat, adunând firile cele osebite; pentru aceasta, veselindu-ne, te mărim pe tine, Născătoare de Dumnezeu.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Cu roua pocăinţei stingând văpaia patimilor, viaţa o ai închinat lui Dumnezeu Mântuitorului tău şi pentru El fugind din lume, ai sihăstrit în pustie şi ai ajuns la viaţa cea îngerească. Pentru aceea, aflând şi sfârşitul cu mărire şi cinste de la Dumnezeu, te-ai făcut cunoscută până la marginile lumii, prea lăudată Pelaghia; roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Căzând în supărări de multe feluri, de la vrăjmaşii cei nevăzuţi şi văzuţi, cuprins sunt de valurile greşelilor mele, celor fără de număr; ci, ca la o ajutătoare fierbinte şi acoperământ, alerg la limanul bunătăţii tale, prea curată. Roagă neîncetat, Preasfântă, pe Cel Întrupat din tine fără de sămânţă, pentru toţi robii tăi, care te laudă neîncetat, Născătoare de Dumnezeu, prea curată, iertare de greşeli să dăruiască, celor ce se închină cu credinţă prea sfintei Naşterii tale.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Fiind tras Cuvinte spre Cruce de oamenii cei fărădelege, Maica Ta, în sine tulburându-se, se tânguia şi lăcrimând, zicea: vai mie, Ceea ce Te-am născut, Fiule, cum pătimeşti fără dreptate, Preabunule Cuvinte. Cum, voind, suferi pălmuirile obrazului şi cum rabzi scuipările şi moartea cea fără dreptate? Cum Te văd pironit pe Cruce cu piroane? Dar ştiu că pătimeşti, voind, Cel ce din fire eşti Iubitor de oameni.

Acatistul Sfintei cuvioase Pelaghia cea din Antiohia şi Ierusalim

Acatistul Sfintei cuvioase Pelaghia cea din Antiohia şi Ierusalim (8 octombrie):

https://www.academia.edu/107781159/Acatistul_Sfintei_cuvioase_Pelaghia_cea_din_Antiohia_%C5%9Fi_Ierusalim_8_octombrie_

https://archive.org/details/ac.-sf.-pelaghia

https://www.slideshare.net/steaemy1/acatistul-sfintei-cuvioase-pelaghia-cea-din-antiohia-i-ierusalim-8-octombrie

****

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te

sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Acatistul Sfintei cuvioase Pelaghia - 8 octombrie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=Gx-gJ7RFklE

ORTODOXIA DREAPTA CREDINȚĂ - Acatistul Sfintei cuvioase Pelaghia cea din Antiohia şi Ierusalim:
https://www.youtube.com/watch?v=8srC6ZMuhtM

&&&

Condacul 1

Celei alese din marea învolburată a lumii, spre slujirea lui Hristos, celei ce s-a depărtat de lume luând port bărbătesc în pustia Eleonului, acesteia cu glas de laudă să-i aducem cântare: ***Bucură-te, Sfântă cuvioasă Pelaghia, a pustiului adâncă rugătoare!***

Icosul 1

Cu totul despărţindu-te de lume ai pustnicit maică în muntele Eleonului umblând pe urmele Mirelui tău şi ai tăiat ispitele şi patimile trupului cu sabia nevoinţelor pentru care cinstind pomenirea ta îţi cântăm:
Bucură-te, maică de Duh Sfânt purtătoare;
Bucură-te, că ai crescut spre Hristos ca floarea spre soare;
Bucură-te, că în port bărbătesc la Locurile Sfinte ai plecat;
Bucură-te, căci în chip pocăinţei nouă te-ai arătat;
Bucură-te, că peştera ta mormânt şi înviere ţi-a fost;
Bucură-te, că în întunericul ei L-ai găsit pe Hristos;
Bucură-te, că de trup nicicum nu te-ai îngrijit;
Bucură-te, că în aspre nevoinţe mult ai pătimit;
Bucură-te, că ai încălzit pietrele cu lacrimile tale;
Bucură-te, că ele au odrăslit spre Hristos a ta cale;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Pelaghia, a pustiului adâncă rugătoare!

Condacul 2

Venind episcopul Non în Antiohia şi văzându-te ce râvnă aveai de a te împodobi ca să placi ochilor vremelnici a plâns cu mare glas soarta ta şi a rostit cuvânt de folos tuturor ca să se sârguiască tot creştinul să placă ochilor nepieritori şi atotvăzători ai Domnului căruia să-I cântăm cu umilinţă: ***Aliluia!***

Icosul 2

Nu a covârşit întunericul lumina, căci unde s-a înmulţit păcatul acolo a prisosit harul, precum zice apostolul. De aceea, cuvioasă Pelaghia din porumbiţă întinată ai devenit pasăre albă ca zăpada înălţându-te în văzduh, precum mai înainte te-a visat fericitul episcop Non. Pentru aceastea, dând slavă lui Dumnezeu grăim:
Bucură-te, că episcopul Non pentru tine cu multe lacrimi s-a rugat;
Bucură-te, că în vis ca porumbiţă întinată te-ai arătat;
Bucură-te, că episcopul Non în porumbiţă albă ca zăpada te-a preschimbat;
Bucură-te, că spre ceruri înălţându-te nu te-ai mai oprit;
Bucură-te, că a doua zi la Biserica Sfântului Iulian ai venit;
Bucură-te, că pentru sârguinţele tale Sfântul Botez degrab ai primit;
Bucură-te, că râvna şi smerenia ta pe toţi i-a uimit;
Bucură-te, că diaconiţa Romana te-a primit ca fiică duhovnicească;
Bucură-te, că atunci s-a aprins dorul tău spre viaţa mohanicească;
Bucură-te, că în curând vieţii de sihastru în port bărbătesc te-ai făcut următoare;
Bucură-te, că deşi erai frumoasă la vedere, frumuseţea ta sufletească s-a dovedit a fi mai mare;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Pelaghia, a pustiului adâncă rugătoare!

Condacul 3

Nebănuite sunt căile şi judecăţile Domnului, aşa cum neştiută de oameni a fost viaţa cuvioasă, căci aflând mărgăritarul Cel de mult preţ, toate le-ai socotit ca nimic şi ai alergat spre El înălţându-te cu rugăciunea ca ciocârlia spre soare, neîncetat cântând: ***Aliluia!***

Icosul 3

Părăsind viaţa păcătoasă ai lăsat calea cea largă şi spre cea strâmtă grăbindu-te, nevoindu-te ai alergat în locuri numai de tine ştiute spre a ne arăta tuturor calea pocăinţei pentru care te fericim cântându-ţi aşa:

Bucură-te, că sufletul tău L-a dorit pe Hristos, Mirele cel adevărat;
Bucură-te, că episcopul Non calea dreptei credinţe ţi-a arătat;
Bucură-te, că voind numaidecât a te schimba ajutorul lui ai dorit;
Bucură-te, că socotindu-te nevrednică de a veni la dânsul, o scrisoare de la tine a primit;
Bucură-te, că pentru dorinţa ta cea arzătoare de a te schimba ai fost grabnic botezată;
Bucură-te, că la opt zile de la Botez lumii pentru totdeauna te-ai făcut uitată;
Bucură-te, că avuţia ta la săraci o ai împărţit;
Bucură-te, că fiind încă în lume pe diavol cu semnul crucii l-ai gonit;
Bucură-te, că în ispitele cele de multe feluri ne eşti ajutătoare;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Pelaghia, a pustiului adâncă rugătoare!

Condacul 4

"Doamne, să nu pierzi zidirea mâinilor Tale, să nu slujească diavolilor nişte frumuseţi ca acestea" s-a rugat fericitul episcop Non pentru tine. Iar Dumnezeu care pururea ascultă rugăciunea spre bine a celor ce fac voia Sa a făcut să se mărească prin tine numele Lui cel sfânt, căruia îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 4

Văzutu-te-a fericitul episcop Non trecând prin faţa Bisericii Sfântului Iulian cu alaiul tău şi aprinzându-se de dor pentru Hristos a strigat: "Câte ceasuri a zăbovit acea femeie în cămara sa împodobindu-se pentru vremelnicii ei curtezani? Iar noi având în ceruri pe Mirele cel fără de moarte nu ne silim să ne împodobim sufletul ca să arate plăcut în faţa ochilor lui Dumnezeu". Iar tu, fericito, urmând îndemnului te-ai sârguit a place atunci Mirelui celui nepieritor pentru că auzi de la noi unele ca acestea:

Bucură-te, că râvna cea pierzătoare ai transformat-o în râvnă mântuitoare;
Bucură-te, că împodobirea trupului cea trecătoare ai prefăcut-o în împodobirea sufletului cea nepieritoare;

Bucură-te, că ochii sufletului atunci ţi s-au deschis prima dată;
Bucură-te, că atunci conştiinţa ţi-a fost deşteptată;
Bucură-te, că ai întors spatele slujirii la idoli şi la deşertăciunile vieţii trecătoare;
Bucură-te, că prin baia Botezului sufletul tău a primit hrană ţesută din lumina cea nepieritoare;
Bucură-te, ceea ce ne înveţi prin pocăinţă a sufletului dobândire;
Bucură-te, privighetoare ce cânţi despre a firii celei căzute izbăvire;
Bucură-te, că a vieţii mohaniceşti cale ţi-ai ales;
Bucură-te, că luând jugul pe calea cea strâmtă ai mers;
Bucură-te, a rugăciunii neîncetate lucrătoare;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Pelaghia, a pustiului adâncă rugătoare!

Condacul 5

Dorind să-ţi petreci restul vieţii aproape de Mirele Tău Hristos, cuvioasă Maică Pelaghia, a opta zi de la Botez ai lepădat cămaşa cea albă a celor botezaţi şi ai luat haina aspră de păr şi punând deasupra o haină veche a fericitului episcop Non ai părăsit lumea pentru a-L dobândi pe Hristos căruia Îi cântai: ***Aliluia!***

Icosul 5

Mers-ai pe urmele Mântuitorului şi lăcaş al nevoinţei şi al rugăciunii ai ales pustia Eleonului, unde şi Domnul ades mergea şi Se ruga. Iar noi urmărindu-te cu sufletul strigăm aşa:
Bucură-te, că te-ai răstignit lumii veştejindu-ţi frumuseţea trupului;
Bucură-te, că mai frumoasă ţi-a fost podoaba sufletului;
Bucură-te, noian de isprăvi dumnezeieşti în pustie răsărit;
Bucură-te, bob de tămâie cu bun miros pe jăraticul nevoinţelor topit;
Bucură-te, aur curat lămurit în cuptorul înfrânării;
Bucură-te că rugăciunea ţi-a fost curată ca azurul zării;
Bucură-te, pildă sihaştrilor şi îndreptarea păcătoşilor;
Bucură-te, că sporirea ta duhovnicească s-a făcut grabnic cunoscută tuturor;
Bucură-te, că din rugi şi lacrimi ţi-ai ţesut scară până la ale cerului hotare;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Pelaghia, a pustiului adâncă rugătoare!

Condacul 6

Vrând Iacov, diaconul fericitului episcop Non a se închina la Sfintele Locuri, după ani de la plecarea ta, cuvioasă, a fost trimis de înaintevăzătorul său episcop să-l caute şi pe monahul Pelaghie şi să ia binecuvântare de la acesta. Iar el a mers cântând lui Dumnezeu cel minunat întru sfinţii Săi ascuns: ***Aliluia!***

Icosul 6

Aflat-a chilia ta, cuvioasă, Iacov cel trimis, dar chiar de a putut vorbi cu tine taina nu ţi-a aflat-o, căci înfrânările peste măsură ofiliseră floarea frumuseţii tale. Iar noi lăudând râvna ta cea bună îţi grăim:
Bucură-te, că taina de a fi parte femeiască în port bărbătesc numai după moartea ta s-a aflat;
Bucură-te, că Iacov venind a doua oară la a ta chilie ţi-a găsit trupul pe podea culcat;
Bucură-te, că vestea morţii tale ca flacăra s-a împrăştiat;
Bucură-te, că mulţimea de călugări ce te iubeau la chilia ta au alergat;
Bucură-te, căci cu multe lacrimi trupul de îngropare ţi l-au pregătit;
Bucurat-te, că mare le-a fost uimirea când faptul că erai parte femeiască au descoperit;
Bucură-te, că Dumnezeu prin acestea te-a prea mărit;
Bucură-te, că sfintele tale moaşte în chilia ta cea din stâncă au primit îngropare;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Pelaghia, a pustiului adâncă rugătoare!

Condacul 7

Cu adevărat asemeni îngerilor te-ai învrednicit a fi, fericită maică a pustiului, căci văzându-te pentru ultima oară în viaţă, Iacov, diaconul episcopului Non, mult s-a folosit de întâlnirea cu tine şi dând slavă lui Dumnezeu care îndumnezeieşte omul prin har a strigat: ***Aliluia!***

Icosul 7

Fiind dinainte înştiinţată că sfârşitul îţi este aproape şi primind să vezi pe diaconul Iacov cel ce venea din partea episcopului Non, te-ai bucurat, maică şi l-ai rugat să se roage pentru tine. Iar noi luând aminte la smerenia ta îţi grăim:
Bucură-te, că diaconul Iacov de vederea ta mult s-a folosit;
Bucură-te, că umblând el în multe mănăstiri despre sporirea duhovnicească a pustnicului Pelaghie a auzit;
Bucură-te, că în viaţă nimeni nu s-a priceput a afla taina portului tău în haine bărbăteşti;
Bucură-te, că la moartea ta nimeni nu a putut ascunde adevărul firii tale femeieşti;
Bucură-te, că la sfârşitul vieţii ai primit veste de la cel ce ţi-a început viaţa în Hristos;
Bucură-te, că înalta ta trăire multor monahi le-a fost de folos;
Bucură-te, că peştera mică locaş al slavei la moarte s-a arătat;
Bucură-te, că mulţi călugări şi credincioşi la moaştele tale atunci s-au închinat;
Bucură-te, că peste veacuri mica peşteră e a vieţii tale tainică mărturisitoare;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Pelaghia, a pustiului adâncă rugătoare!

Condacul 8

Cine va putea spune ispitele şi înfricoşările pătimite de tine din cauza demonilor, înfiorările sufletului, tresăltările trupului, lacrimile, o, cuvioasă maică a pustiei? Singur Dumnezeu, cel ce te-a chemat la această viaţă, îţi ştie suspinurile negrăite căruia te-ai învoit a-I cânta: ***Aliluia!***

Icosul 8

Prin viaţă pustnicească ţi-ai luminat haina sufletului, gătind-o de nuntă, spălându-o cu lacrimile pocăinţei şi împodobind-o cu postul, cu privegheri şi cu rugăciuni prin care te-ai sârguit a-I place Mirelui tău ceresc. Iar noi văzând schimbarea ta de la trăirea în păcat la înalta şi duhovnicească vieţuire nădăjduim în mântuirea noastră zicând:

Bucură-te, că pe omul cel vechi prin multă nevoinţă l-ai biruit;
Bucură-te, povăţuitoarea tăcută a pocăinţei prin suspinul negrăit;
Bucură-te, că în liniştea pustiei lacrimile tale au strigat către Hristos;
Bucură-te, că în întunericul peşterii ele au strălucit ca diamantul de luminos;
Bucură-te, ceea ce cu mici diamante ai răscumpărat sufletul tău;
Bucură-te, ceea ce sufletul şi trupul ţi le-ai făcut local al lui Dumnezeu;
Bucură-te, floare rară răsărită în pustia neprietenoasă;
Bucură-te, că strâmtoarea şi sărăcia au fost a ta casă;
Bucură-te, că la bogăţii nepieritoare te-ai mutat;
Bucură-te că acum locaşul tău este pururi luminat;
Bucură-te , înger în trup care prin rugăciuni a învăţat să zboare;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Pelaghia, a pustiului adâncă rugătoare!

Condacul 9

Nu te-ai înspăimântat de ispitele vieţii pustniceşti, ci acoperindu-te cu rugăciunea ca şi cu o haină, te întăreai pururea cu numele lui Hristos căruia şi noi închinându-I-ne Îi strigăm: ***Aliluia!***

Icosul 9

Adâncă a fost credinţa ta, maică a pustiei, căci chiar de a încercat vrăjmaşul diavol prin multe feluri de ispitiri să te întoarcă din hotărârea cea mântuitoare, râvna ta s-a arătat biruitoare. Pentru aceasta aprinzându-ne de dorinţa mântuirii îţi cântăm:

Bucură-te, cea adâncă în credinţă, dragoste şi pocăinţă;
Bucură-te, cea din "adâncul fărădelegilor şi marea păcatelor" cum tu însăţi te numeai, ai ieşit;
Bucură-te, căci episcopul Non văzându-ţi lacrimile izvorâte din adâncul sufletului, Sfântului Botez te-a învrednicit;
Bucură-te, că însuşi numele tău se tâlcuieşte "cea adâncă";

Bucură-te, că din dragostea de Hristos a apărut în tine ca apa din stâncă;
Bucură-te, că adâncul fărădelegilor pisc al sfinţeniei ai devenit;
Bucură-te, că din adâncul peşterii tale cu rugăciunea până la cer te-ai suit;
Bucură-te, cea adâncă, a Împărăţiei celei de sus căutătoare;
Bucură-te, că după ce ai găsit-o ne eşti şi nouă călăuzitoare;
Bucură-te, linişte adâncă cu sălaş în inima rugătoare;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Pelaghia, a pustiului adâncă rugătoare!

Condacul 10

Tainic este locul unde stânca a zămislit chilia ta sfântă, în muntele unde Domnul mergea des să Se roage. Mergând pe urmele Lui ai căzut cu faţa la pământ ca oare-când Mirele tău, căruia Îi strigai cu lacrimi: ***Aliluia!***

Icosul 10

Multe veacuri au trecut de la adormirea ta, sfântă maică a pustiei, dar peştera ta aduce şi acum mărturie tăcută a existenţei tale pentru care prea mărind pe Hristos îţi grăim:
Bucură-te, că micuţa încăpere lăcaş al zdrobirii şi răscumpărării ţi-a fost;
Bucură-te, căci în întunericul ei lumină ţi-a fost Hristos;
Bucură-te, că sufletul tău în întunecime s-a luminat;
Bucură-te, că-n spaţiul îngust cale lungă de străbătut ai aflat;
Bucură-te, că peştera ta uşă nu a avut;
Bucură-te, că intrând în ea rânduiala zăvorâţilor ai ţinut;
Bucură-te, pustnică ce pentru Hristos de vie în mormânt ai intrat;
Bucură-te, sfântă care cu Hristos după moarte în Împărăţie te veseleşti neîncetat;
Bucură-te, căci la nevoinţe de negândit te-ai supus;
Bucură-te, căci zidindu-ţi intrarea chiliei ţi-ai construit şi calea cea de sus;
Bucură-te, a monahilor şi pustnicilor ocrotitoare;
Bucură-te, a păcătoşilor ce se pocăiesc caldă ajutătoare;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Pelaghia, a pustiului adâncă rugătoare!

Condacul 11

Toate Cetele îngereşti s-au bucurat de vieţuirea ta, sfântă, căci trăind tu ca una fără de trup şi firea omenească înfrângând cu nevoinţă, cu adevărat îngerilor te-ai adău-gat încă din viaţă pe când cântai împreună cu ei lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 11

Neînsemnate au devenit pentru tine, maică, avuţiile cele multe pe care le aveai, frumuseţea şi bunul trai căci toate degrabă le-ai lepădat şi alergând ai cumpărat

ţarina unde era îngropată comoara cea de mare preţ pe care şi noi nădăjduind să o dobândim, îţi cântăm:
Bucură-te, că talanţii cu dobândă i-ai înmulţit;
Bucură-te, locaş al Domnului cu totul sfinţit;
Bucură-te, slugă bună căreia multe acum I s-au dat;
Bucură-te, căci priveghind în tot ceasul pe Stăpânul L-ai aşteptat;
Bucură-te, drahma cea pierdută din visteria cea de Sus;
Bucură-te, căci găsirea drahmei multă bucurie în ceruri a adus;
Bucură-te, oaia rătăcită pe care Domnul prin lume o a căutat;
Bucură-te, că după ce te-a găsit pe umerii Lui în Împărăţia Cerurilor te-a purtat;
Bucură-te, că Împărăţia este a bobului de grâu ce moare;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Pelaghia, a pustiului adâncă rugătoare!

Condacul 12
Lumină stăruitoare în pustie te-ai arătat Sfântă Pelaghia, căci ai purtat biruitoare zăduful zilei şi zdrobindu-ţi trupul cel vremelnic cu nevoinţe peste măsură te-ai sălăşluit acum în tărâmul ce nu are nevoie de soare căci Domnul Însuşi luminează, căruia cu îngerii Îi cânţi neîncetat: ***Aliluia!***

Icosul 12
N-a rămas lumina ascunsă sub obroc ci prin voia Domnului a fost pusă în sfeşnic să lumineze tuturor ca toţi să vadă rodul pocăinţei şi să fericească pe ceea ce pentru Hristos a ars ca o făclie cu foc de sus. Iar noi căutând spre tainica flacără cea din sufletul nostru îţi grăim:
Bucură-te, că în pustie glasul celui ce striga "Pocăiţi-vă!" l-ai auzit;
Bucură-te, că deşi de oameni Scriptura n-ai fost învăţată, de la calea cea dreaptă nu te-ai rătăcit;
Bucură-te, că vieţuirea cea călugărească ţi-a fost viaţă îngerească;
Bucură-te, că din patria îngerească ajuţi pe cei din viaţa mohanicească;
Bucură-te, ceea ce cu iuţime ai găsit drumul pe care mulţi doar îl pipăim;
Bucură-te, ceea ce zburând te-ai înălţat pe când mulţi şi a merge ne poticnim;
Bucură-te, că mâinile la rugăciune când le ridicai simţeai cerul în vârful degetelor;
Bucură-te, că cerurile la venirea ta şi-au deschis porţile lor;
Bucură-te, fluture de nimeni învăţat să zboare;
Bucură-te, pom de mai de nimeni învăţat să dea floare;
Bucură-te, că Domnul ţi-a fost singurul învăţător;
Bucură-te, că în faţa ta Scripturile şi-au arătat singure tâlcuirea lor;
Bucură-te, a inimii spre sihăstrie tainică chemare;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Pelaghia, a pustiului adâncă rugătoare!

Condacul 13 (de 3 ori)
O, Sfântă cuvioasă Pelaghia, ceea ce din "adâncul fărădelegii" chip al pocăinţei şi al sfinţeniei nouă te-ai arătat. Sfântă ce te-ai născut a doua oară prin lacrimi şi rugăciuni din pântecele cel de piatră al chiliei tale, arată-ne nouă tuturor calea cea de sus. Roagă-te la Cel pe care L-ai aflat să fie milostiv nouă ca prin nemăsurata mila Sa să ne învrednicim a afla veşnicele bunătăţi ca dimpreună cu tine, cu toţi îngerii şi cu toţi sfinţii să-I cântăm neîncetat: ***Aliluia!***

Apoi:

Icosul 1
Cu totul despărţindu-te de lume ai pustnicit maică în muntele Eleonului umblând pe urmele Mirelui tău şi ai tăiat ispitele şi patimile trupului cu sabia nevoinţelor pentru care cinstind pomenirea ta îţi cântăm:
Bucură-te, maică de Duh Sfânt purtătoare;
Bucură-te, că ai crescut spre Hristos ca floarea spre soare;
Bucură-te, că în port bărbătesc la Locurile Sfinte ai plecat;
Bucură-te, căci în chip pocăinţei nouă te-ai arătat;
Bucură-te, că peştera ta mormânt şi înviere ţi-a fost;
Bucură-te, că în întunericul ei L-ai găsit pe Hristos;
Bucură-te, că de trup nicicum nu te-ai îngrijit;
Bucură-te, că în aspre nevoinţe mult ai pătimit;
Bucură-te, că ai încălzit pietrele cu lacrimile tale;
Bucură-te, că ele au odrăslit spre Hristos a ta cale;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Pelaghia, a pustiului adâncă rugătoare!

Condacul 1
Celei alese din marea învolburată a lumii, spre slujirea lui Hristos, celei ce s-a depărtat de lume luând port bărbătesc în pustia Eleonului, acesteia cu glas de laudă să-i aducem cântare: ***Bucură-te, Sfântă cuvioasă Pelaghia, a pustiului adâncă rugătoare!***

Şi apoi se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfintei cuvioase Pelaghia şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin!

Sursa:

https://acoperamantulmaiciidomnului.wordpress.com/2016/10/04/acatistul-sfintei-cuvioase-pelaghia-cea-din-antiohia-si-ierusalim-8-octombrie/

https://salutis8.wordpress.com/2022/03/14/acatistul-sfintei-cuvioase-pelaghia-cea-din-antiohia-si-ierusalim/

Acatistul Sfintei cuvioase Taisia din pustiul Tebaidei, Egipt (8 octombrie)

Acatistul Sfintei cuvioase Taisia din pustiul Tebaidei, Egipt (8 octombrie):

https://www.academia.edu/107781446/Acatistul_Sfintei_cuvioase_Taisia_din_pustiul_Tebaidei_Egipt_8_octombrie_

https://archive.org/details/ac.-sf.-taisia

https://www.slideshare.net/steaemy1/acatistul-sfintei-cuvioase-taisia-din-pustiul-tebaidei-egipt-8-octombrie

****

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te

sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Acatistul Sfintei cuvioase Taisia - 8 octombrie - slujitor Dani
https://www.youtube.com/watch?v=ifAsJpLHoOA

***

Troparul Sfintei Taisia: Pocăinţa ta fierbinte a fost lăsată pildă cinstită pentru părinţi, Sfântă Taisia, căci zdrobirea inimii întru umilinţă te-a suit la cetatea celor sfinţi. Nu uita să ne pomeneşti şi pe noi înaintea feţei lui Hristos, ca să ne învrednicim de sfârşit bun sub razele Soarelui luminos.

&&&

Condacul 1
Celei ce a venit într-o clipă de la viața păcătoasă la pocăință și sfințenie, binecuvântatei Sfintei Taisia îi aducem aceste cinstiri. Iar tu, sfântă minunată, roagă-te lui

Dumnezeu pentru noi care te slăvim: ***Bucură-te, Sfântă Taisia, ajută-ne să alegem binele și viața cu Domnul Dumnezeu!***

Icosul 1

Îngerii din ceruri s-au bucurat văzând întoarcerea ta la Hristos, Sfântă Taisia și împreună cu Sfintele din Cer te-au lăudat:
Bucură-te, că ai ales viața în locul pierzării;
Bucură-te, că ai ales binele în locul păcatului;
Bucură-te, că ai gândit ca un bătrân înțelept;
Bucură-te, că ai primit binecuvântarea lui Dumnezeu;
Bucură-te, că a fost de ajuns o secundă;
Bucură-te, că în acea secundă te-ai pocăit cu totul;
Bucură-te, Sfântă Taisia, ajută-ne să alegem binele și viața cu Domnul Dumnezeu!

Condacul 2

Născută fiind din mamă cu obiceiuri rele, necurată și fără rușine, ai învățat de la ea aceleași îndeletniciri păcătoase, Sfântă Taisia, și aceasta ducându-te într-o casă de desfrânare te-a dat în slujba satanei ca să duci la pierire multe suflete, căci nu știa să Îi cânte lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 2

Pretutindeni se dusese veste despre frumusețea ta și mulți îți aduceau averi pe care ți le puneau la picioare, dar Domnul Hristos nu te-a lăsat să te pierzi și noi ne închinăm așa:
Bucură-te, că te-a căutat Viața însăși;
Bucură-te, că Dumnezeu știa inima ta;
Bucură-te, că erai rătăcită, dar nu pierdută;
Bucură-te, că glasul lui Hristos a strigat;
Bucură-te, că ai avut urechi bune de auzit;
Bucură-te, că sufletul tău s-a cutremurat;
Bucură-te, Sfântă Taisia, ajută-ne să alegem binele și viața cu Domnul Dumnezeu!

Condacul 3

Sfântul cuvios Pafnutie, auzind despre viața ta, te-a căutat în haine de mirean și ți-a dat de înțeles că vrea să intre la tine, Sfântă Taisia, iar tu l-ai chemat: ”Intră în cămara mea!”, neștiind că în adevăr Îl invitai pe Domnul Hristos a intra în cămara inimii tale pentru a-I cânta: ***Aliluia!***

Icosul 3

Sfântul Pafnutie ți-a dat o monedă de aur galben și ți-a vorbit: ”Oare ai altă cămară tăinuită, ca să ne închidem în ea, ca să nu ne știe nimeni?” căutând locul neștiut de păcat din sufletul tău în care să așeze cuvântul lui Dumnezeu. Iar tu i-ai răspuns, Sfântă Taisia, că nu există loc ce poate fi tăinuit de Dumnezeu.

Bucură-te, că Sfântul Pafnutie s-a minunat că știi de Dumnezeu;
Bucură-te, că te-a mustrat pentru păcatele tale;
Bucură-te, că și conștiința ta te apăsa;
Bucură-te, că ți-a spus că vei răspunde pentru faptele celor pe care i-ai prihănit;
Bucură-te, că sămânța Cuvântului Sfânt a căzut pe pământ fertil;
Bucură-te, că a rodit însutit;
Bucură-te, Sfântă Taisia, ajută-ne să alegem binele și viața cu Domnul Dumnezeu!

Condacul 4

Auzind despre osânda în gheena focului, te-ai aruncat la picioarele starețului, Sfântă Taisia, și ai plâns cu adâncă durere pentru păcate, cerând mila Domnului care Te aștepta: ***Aliluia!***

Icosul 4

L-ai rugat pe Sfântul Pafnutie să te aștepte trei ceasuri, timp în care ți-ai adunat toată averea agonisită cu păcatele și ducând-o în mijlocul cetății i-ai dat foc, și apoi te-a întors la părintele cel cuvios care te aștepta.

Bucură-te, că Sfântul Pafnutie te-a dus la o mănăstire de fecioare;
Bucură-te, că ai lăsat lumea cu ispitele ei;
Bucură-te, că dintr-o clipă, ai făcut o veșnicie;
Bucură-te, că arzându-ți averea, ai ars și spinii păcatelor din ea;
Bucură-te, că jertfa ta I-a plăcut lui Dumnezeu;
Bucură-te, că El a primit căința ta;
Bucură-te, Sfântă Taisia, ajută-ne să alegem binele și viața cu Domnul Dumnezeu!

Condacul 5

Părintele cuvios Pafnutie ți-a rânduit să stai într-o chilie mică unde te-a închis, Sfântă Taisia, și pironind ușa de la intrare ți-a lăsat doar o mică fereastră prin care să primești puțină pâine și apă și l-a slăvit pe Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 5

Sfântă Taisia, neștiind tu cum se face rugăciunea, Sfântul Pafnutie ți-a zis așa: ”Tu nu ești vrednică ca să chemi numele Domnului, nici să-ți ridici mâinile tale spre ce-

ruri, de vreme ce buzele tale sunt pline de necurăție și mâinile tale sunt întinate, ci, numai căutând adeseori spre răsărit, să zici: „Dumnezeule, cela ce m-ai zidit, miluiește-mă!”.
Bucură-te, sfințind chilia cu lacrimile tale;
Bucură-te, luminând inima ta razele Duhului Sfânt;
Bucură-te, cea întinată care te-ai curățit prin metanii;
Bucură-te, cea păcătoasă care ai primit iertare prin priveghere;
Bucură-te, că ziua și noaptea te găseau în rugăciune;
Bucură-te, că te hrăneai cu bucuria pocăinței;
Bucură-te, Sfântă Taisia, ajută-ne să alegem binele și viața cu Domnul Dumnezeu!

Condacul 6
Ai trăit zăvorâtă astfel timp de trei ani, Sfânta Taisia, și inima ta se înmuiase de strigătul către Dumnezeu: ”Miluiește-mă!”, căci nici o altă rugăciune nu străpunge cerul mai grabnic decât aceasta și nici o altă plângere nu aduce mai grabnic iertarea Celui pe care Îl lăudăm: ***Aliluia!***

Icosul 6
Dumnezeu, cel ce te-a zidit te-a și auzit, sfântă binecuvântată, și glasul tău ca o privighetoare se auzea până la tronul Lui, acolo unde mila și iubirea coboară spre sufletul îngenunchiat.
Bucură-te, că în trei ani ți-au crescut aripi de înger;
Bucură-te, că te-ai împodobit cu înfrânarea;
Bucură-te, că și mâncare gustai foarte puțină;
Bucură-te, că trupul tău devenise lăcaș de rugăciune;
Bucură-te, că în inima ta era foc ce nu se mistuia niciodată;
Bucură-te, că erai gata să zbori pe culmile cele mai înalte;
Bucură-te, Sfântă Taisia, ajută-ne să alegem binele și viața cu Domnul Dumnezeu!

Condacul 7
Împlinindu-se vremea, Sfântul Pafnutie a vrut să primească încredințare de la Dumnezeu că îți iertase păcatele, și s-a dus la Sfântul Antonie cel mare care și-a chemat toți ucenicii și le-a poruncit să se roage lui Dumnezeu să le descopere voia lui pentru tine, Sfântă Taisia, iar tu te bucurai: ***Aliluia!***

Icosul 7
Dumnezeu i-a arătat Sfântului Pavel tebeul, unui din ucenicii Sfântului Antonie, ceea ce trebuiau să facă pentru tine, Sfântă Taisia, văzând cerurile deshizându-se și

un pat strălucit cu așternuturi scumpe, păzit de trei fecioare și pe care era așezată o cunună.
Bucură-te, că Sfântul Pavel a crezut că cinstea era pentru părintele lui Antonie;
Bucură-te, că s-a auzit un glas din cer;
Bucură-te, că vocea i-a spus că nu pentru Antonie, ci pentru tine, Sfântă Taisia, sunt acelea;
Bucură-te, că Pavel a vestit fraților cu mare bucurie;
Bucură-te, că era semn că Dumnezeu te-a iertat;
Bucură-te, că El îi primește pe cei care se pocăiesc cu adevărat;
Bucură-te, Sfântă Taisia, ajută-ne să alegem binele și viața cu Domnul Dumnezeu!

Condacul 8
Sfântul Pafnutie a alergat la mănăstirea de fecioare și a vrut să te scoată din chilia unde erai zăvorâtă, Sfântă Taisia, dar ai plâns rugându-l să te lase acolo să te căiești pentru păcate până la sfârșitul vieții, că prinsesei rădăcini în zăvorâre și aripile de înger băteau în zborul rugăciunii inimii: ***Aliluia!***

Icosul 8
Dar cuviosul Pafnutie ți-a vestit că Dumnezeu îți iertase păcatele și te-a scos din chilie, iar fecioarele din mănăstire te lăudau:
Bucură-te, că încă aveai înaintea ochilor păcatele tale;
Bucură-te, că ai plâns neîncetat;
Bucură-te, că așa se cuvine a ne pocăi și noi;
Bucură-te, că ne aduci aminte de păcatele uitate;
Bucură-te, că ne aduci adâncă umilință;
Bucură-te, că stai alături de cei care caută iertarea lui Hristos;
Bucură-te, Sfântă Taisia, ajută-ne să alegem binele și viața cu Domnul Dumnezeu!

Condacul 9
Petrecând doar cincisprezece zile în afara chiliei, ai căzut într-o boală și după trei zile ți-ai dat sufletul și cu pace te-ai odihnit, sfântă minunată, și cu darul lui Dumnezeu ai plecat în Cerul mult iubit: ***Aliluia!***

Icosul 9
Te-ai mutat din patul durerii în patul din Împărăția lui Dumnezeu, cel pregătit pentru tine, acolo unde te lauzi cu Sfinții cuvioși întru mărire, iar noi te slăvim:
Bucură-te, că pe mulți ai întrecut în smerenie;
Bucură-te, că pe podeaua chiliei tale ai lăsat urmele genunchilor tăi;

Bucură-te, că ai stat zile întregi îngenuncheată la rugăciune;
Bucură-te, că doar atât ziceai: ”Dumnezeule, cela ce m-ai zidit, miluiește-mă!”.
Bucură-te, că ne-ai lăsat și nouă această cale de mântuire;
Bucură-te, că mila lui Hristos este peste toți cei iubiți ai Săi;
Bucură-te, Sfântă Taisia, ajută-ne să alegem binele și viața cu Domnul Dumnezeu!

Condacul 10

Dă-ne și nouă moneda cea de aur galben pe care Sfântul Pafnutie ți-a dat-o în ziua pocăirii tale, Sfântă Taisia, să deschidă cămările ascunse ale sufletului nostru cele zăvorâte de rușine și de necredință, ca să putem să ne curățim de întinăciunea păcatelor necunoscute și să Îl cinstim pe Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 10

Te-ai urcat pe crucea răstignirii de bună voie, Sfântă Taisia, urcând dumul spre Golgota prin lacrimi de pocăință, și jertfa ta a fost bine primită de Dumnezeu care te-a așezat cu El în rândul Sfinților, iar noi te lăudăm:
Bucură-te, că prin rugăciune ți-ai spălat neamul de păcate;
Bucură-te, că ai îmbrățișat cele bune;
Bucură-te, că ai pribegit pe pământ străin;
Bucură-te, că de aceea ai stat pe cruce;
Bucură-te, că de pe cruce ai urcat la Cer;
Bucură-te, că nu există altă cale de mântuire;
Bucură-te, Sfântă Taisia, ajută-ne să alegem binele și viața cu Domnul Dumnezeu!

Condacul 11

Ai primit cuvintele Sfântului Pafnutie spre izbăvire, omorând pieirea care te înrobise prin patimile trupului și ale sufletului, și Dumnezeu, ca un iubitor de oameni, a făcut batjocura în care ai trăit o pildă de mântuire pentru noi și îngerii au cântat în Cer: ***Aliluia!***

Icosul 11

Rugându-te timp de trei ani pe Golgota răstignirii patimilor, cereai mila Domnului Hristos ca tâlharul pe cruce: ”Pomenește-mă, Doamne, când vei veni întru Împărăția ta”, și căzând la picioarele Lui zi de zi, ai înviat sufletește, Sfântă Taisia, iar noi ne rugăm:
Bucură-te, că trăiai doar în metanii;
Bucură-te, că aveai gândul doar la Dumnezeu;
Bucură-te, că pereții chiliei îți erau veghetori ai ostenelii;

Bucură-te, că în zăvorâre ai dobândit Cerul;
Bucură-te, că păcatele tale au fost iertate;
Bucură-te, că mijlocești și pentru noi la Domnul Hristos;
Bucură-te, Sfântă Taisia, ajută-ne să alegem binele și viața cu Domnul Dumnezeu!

Condacul 12
Ești model de trăire duhovnicească, Sfântă Taisia, cum ai lăsat într-o clipă slujirea păcatului și te-ai arătat vrednică rugătoare, lepădând viața întinată și mărturisindu-ți căderea ca să te ridici apoi la înțelepciunea îngerilor care Îi aduc slavă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 12
Miluiește-ne, Sfântă Taisia până la sfârșitul veacurilor, când Hristos Domnul va veni și va despărți tâlharii între ei: cei pocăiți vor sta de-a dreapta lui iar cei învârtoșați în păcat se vor duce în adâncul cel mai de jos. Ajută-ne să primim și noi mântuirea și să te lăudăm:
Bucură-te, că ne aduci luminarea crucii de la Hristos;
Bucură-te, că ne dai pocăința tâlharului;
Bucură-te, că ești balsam vindecător pentru mândria cea pierzătoare;
Bucură-te, că stingi patimile trupești;
Bucură-te, că alungi ispititorii și situațiile pierzătoare de suflet;
Bucură-te, că ești apărătoarea călugărilor;
Bucură-te, că ești călăuza noastră pe drumul Golgotei;
Bucură-te, Sfântă Taisia, ajută-ne să alegem binele și viața cu Domnul Dumnezeu!

Condacul 13 (de 3 ori)
Sfântă cuvioasă Taisia, monahie și mireasa Domnului Hristos, te rugăm mijlocește pentru noi la Dumnezeu să primim iertare de păcate și apără-ne de ispitele trupești și sufletești ca mântuiți să ne bucurăm cu tine în Rai: ***Aliluia!***

Se zice apoi, iarăşi:

Icosul 1
Îngerii din ceruri s-au bucurat văzând întoarcerea ta la Hristos, Sfântă Taisia și împreună cu Sfintele din Cer te-au lăudat:
Bucură-te, că ai ales viața în locul pierzării;
Bucură-te, că ai ales binele în locul păcatului;
Bucură-te, că ai gândit ca un bătrân înțelept;

Bucură-te, că ai primit binecuvântarea lui Dumnezeu;
Bucură-te, că a fost de ajuns o secundă;
Bucură-te, că în acea secundă te-ai pocăit cu totul;
Bucură-te, Sfântă Taisia, ajută-ne să alegem binele și viața cu Domnul Dumnezeu!

Condacul 1

Celei ce a venit într-o clipă de la viața păcătoasă la pocăință și sfințenie, binecuvântatei Sfintei Taisia îi aducem aceste cinstiri. Iar tu, sfântă minunată, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi care te slăvim: ***Bucură-te, Sfântă Taisia, ajută-ne să alegem binele și viața cu Domnul Dumnezeu!***

Apoi, se zice această:

Rugăciune

O, Sfântă binecuvântată, cuvioasă maică Taisia ai primit de la Dumnezeu cununa adevărului pe care El o pregătește tuturor celor care Îl iubesc. Ne închinăm sfârșitului tău slăvit și cinstim sfânta ta amintire.

Te rugăm primește rugăciunile noastre și roagă-L pe Dumnezeu să ne dea zile bune, curate și liniștite, să ne ierte păcatele și să ne ajute împotriva vicleniei diavolului să scăpăm de necazuri, boli, dureri și ispite, să trăim în evlavie și să fim cinstiți a vedea veșnic Împărăția Sfintei Treimi, să auzim și noi de la Domnul Hristos ca tâlharul de pe cruce: ”Adevărat grăiesc ție, astăzi vei fi cu Mine în Rai”. Amin.

Şi apoi se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfintei cuvioase Taisia şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin!

Sursa:
https://acoperamantulmaiciidomnului.wordpress.com/2022/10/04/acatistul-sfintei-cuvioase-taisia-din-pustiul-tebaidei-egipt-8-octombrie/

Rugăciunea Sfântului Dimitrie al Rostovului pentru cei care vor să pună început bun de mântuire

Când Duhul cel Sfânt și milostiv al Domnului se atinge de sufletul omului, acesta începe să își vadă cu limpezime starea lui interioară și cum arată el înaintea lui Dumnezeu. Se vede murdar, plin de răni și bube, și începe să se nască în el dorința de a se curăți și a căuta mila lui Dumnezeu. În lumina lui Dumnezeu se văd cele mai mici greșeli pe care le săvârșim și atunci înțelegem cât de mare este mila lui Dumnezeu față de noi, care asemenea unui Părinte bun, ne rabdă, ne iartă și ne așteaptă să ne întoarcem.

Sfântul Dimitrie al Rostovului ne arată cum se poate ruga cineva care vrea să se pocăiască, să se apropie de Dumnezeu și să pună început bun vieții sale. Pocăința înseamnă o schimbare ce are loc la nivel lăuntric. Cel care se pocăiește de faptele sale nu doar plânge și regretă ce a făcut, ci se străduiește să înlăture toate patimile și să își schimbe modul de a gândi, de a vorbi și de a se comporta. Pocăința înseamnă așadar înnoirea sufletului și a vieții.

Sfântul Dimitrie ne îndeamnă să ne retragem în cămara noastră și să medităm în liniște la toată viața noastră, luând aminte la toate păcatele pe care le-am săvârșit din tinerețe. Iar după ce săvârșim această cercetare atentă, este bine să găsim un părinte duhovnicesc iscusit pentru a ne spovedi și a primi sfat de îndreptare.

„Retrage-te şi însingurează-te, aşază-te şi cugetă la viaţa ta şi la toate păcatele săvârşite de tine din tinereţe, la cele mărturisite şi la cele nemărturisite, amintindu-ţi mulţimea lor, suspină din adâncul inimii şi varsă lacrimi. Apoi, cazi în genunchi şi ridică mintea ta de la pământ la Prestolul lui Dumnezeu, înconjurat de Heruvimi şi

Serafimi şi, caută cu ochii sufletului, la Dumnezeu, la Cel ce şade pe Prestolul cel înalt şi prea înalt, la Cel ce te vede şi ştie toate căile tale şi care este gata să te asculte.

Cazi la picioarele Celui Atotmilostiv şi roagă-te cu cutremur aşa: „Dumnezeule prea bune, Izvorul bunătăţilor, Adâncul cel nepătruns al milei, Făcătorul meu, Ţie, Celui ce ştii tainele cele ascunse, Ţie, Celui care cercetezi inimile şi toate cele din lăuntru, Îţi mărturisesc păcatele mele, înaintea ochiului Tău atovăzător aduc toate fărădelegile mele: Doamne şi Ziditorul meu, am greşit (aici spune cu glas încet toate păcatele tale, ca să te audă numai Domnul. Vorbeşte cu ruşine, cu strângere de inimă şi cu lacrimi: Te-am întristat, Domnul meu, cu aceasta şi cu aceasta).

După ce-ţi vei mărturisi toate păcatele, roagă-te aşa: Dumnezeule prea bune, Izvorul bunătăţilor, Adâncul cel nepătruns al milei, Făcătorul meu, Ţie, Celui ce ştii tainele cele ascunse, Ţie, Celui care cercetezi inimile şi toate cele dinlăuntru, Îţi mărturisesc păcatele mele, înaintea ochiului Tău atovăzător aduc toate fărădelegile mele: Doamne şi Ziditorul meu, am greşit (aici spune cu glas încet toate păcatele tale, ca să te audă numai Domnul. Vorbeşte cu ruşine, cu strângere de inimă şi cu lacrimi: Te-am întristat, Domnul meu, cu aceasta şi cu aceasta).

După ce-ţi vei mărturisi toate păcatele, roagă-te aşa: Iată rănile, bubele şi putrejiunile mele, o Milostivule Doftor! Iată greutatea zilelor mele, o Bunule Doamne! Iată ruşinea mea, o, Judecătorule Cel îndelung-răbdător! Cu faptele acestea am mâhnit, am mâniat şi am întărâtat bunătatea Ta; chipul Tău cu acestea l-am spurcat, Duhul Tău cel Sfânt l-am scârbit şi pe Îngerul meu păzitor de la mine l-am gonit; cu acestea Sângele Tău prea scump, pentru mine vărsat, L-am călcat şi întru nimica L-am socotit; cu acestea mi-am pierdut frumuseţea sufletului, de harul Tău m-am dezbrăcat şi peşteră tâlharilor şi sălaş patimilor m-am făcut; cu acestea Biserica Ta cu Sânge răscumpărată, am nesocotit: trupul spurcându-mi, mădularele făcându-mi-le mădulare ale desfrâului, sufletul spurcându-mi cu gânduri necurate, hulitoare, mândre şi curveşti, şi aşa, primindu-le, cu ele m-am îndulcit; şi bucurie dracilor şi plâns îngerilor printr-însele m-am făcut şi sufletul în mine a murit, în obiceiurile cele rele ca într-un sicriu stă, cu pământul nesimţirii presurat şi cu piatra înăspririi pecetluit.

Doamne, iată toate fărădelegile mele, care au covârşit capul meu, înmulţindu-se mai mult decât perii capului meu şi mai mult decât nisipul mării. Acestea le mărturisesc, singur pe mine mă învinovăţesc, mă osândesc şi mă pun vinovat: pentru că nu numai acestea, pe care mi le-am amintit, dar şi pe cele pe care nu le ţin minte şi nu le înţeleg că sunt păcate, şi pe care nici nu ştiu să le spun, pe toate acestea,

Atotmilostive şi Cel fără de răutate Dumnezeule, înaintea Milostivirii Tale nespuse le pun.

După atâta şi atâta mulţime de fapte ruşinoase, după atâta nebunie şi adâncă întunecare a minţii, după atâtea cumplite căderi şi nesimţire, cu greu venindu-mi în fire şi din adâncul deznădejdei mele, căutând la marea Ta milosârdie, neîntrecută de păcatele omeneşti, şi văzând, că nu voieşti moartea păcătosului, ci cu milostivire întoarcerea lui o aştepţi, fiindcă şi sângele Tău Ţi-ai vărsat pentru cei păcătoşi, chemându-i la pocăinţă.

Aceasta înţelegând eu, afurisitul şi păcătosul, cel ce am întrecut păcatele lumii întregi, cu faptele mele rele părtaş răstignitorilor făcându-mă, eu, nelegiuitul, sunt a tuturor mârşăveniilor mare de netrecut, prăpastie fără fund a tuturor necurăţiilor, eu, cel spurcat, făcătorul tuturor relelor, cu neruşinare alerg şi înaintea Ta, Cel Multmilostiv şi Preaîndurat, cu pocăinţă cad, strigând durerea inimii mele: am greşit, Părinte, la cer şi înaintea Ta, greşit-am şi fărădelege am făcut, încălcind poruncile Tale, am greşit ca nimeni altul vreodată, nu sunt vrednic să caut şi să văd înălţimea cerului, nu sunt vrednic să-mi deschid buzele mele înaintea Ta, până acum fiind vrăjmaşul Tău: dar, rog bunătatea Ta şi aduc rugăciune blândeţii Tale: miluieşte-mă Dumnezeule, după mare milă Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegile mele. Miluieşte-mă, iartă-mă şi mă curăţeşte, că de la Tine este curăţirea.

Doamne! De voieşti poţi să mă cureţeşti, ştiu că voieşti ca toţi să se mântuească, mântuieşte-mă dar şi pe mine, că toate le poţi câte le voeşti, pleacă-te, Doamne, la milostivire, adu-ţi aminte de milele şi îndurările Tale cele din veac, şi iartă-mi păcatele mele, nu pomeni faptele mele cele rele, să nu intri la judecată cu robul Tău, nu-mi răsplăti mie după faptele mele, cu urgia Ta să nu mă certi, nici cu mânia Ta să mă pedepseşti pe mine, deschide-mi adâncul bunătăţii Tale, deschide-mi uşile pocăinţei: primeşte-mă întru pocăinţă, şi cheamă-mă întru cunoştinţă, ridică-mă pe mine cel căzut, caută-mă pre mine, cel rătăcit, află-mă pe mine, cel pierdut, vindecă-mă pre mine, cel rănit, înviază-mă pre mine, cel mort.

Doamne, Dumnezeul puterilor, întoarce-mă, arată faţa Ta şi mă voi mântui; luminează faţa Ta peste robul Tău: până când Doamne, mă vei uita până în sfârşit; până când Îţi vei întoarce faţa Ta de la mine; întoarce faţa Ta de către păcatele mele; să nu-ţi întorci faţa Ta de la mine când mă necăjesc, degrab mă auzi. Ştiu că nu sunt vrednic de iubirea Ta de oameni şi de milostivirea Ta, ci vrednic sunt de toate muncile iadului, vrednic sunt de viermele cel neadormit, de scrâşnetul dinţilor, de întunericul cel mai din afară, de focul cel nestins gătit diavolului şi slugilor lui,

vrednic sunt de tartărul, de care şi însuşi satana se cutremură, dar, mare este mărirea Ta, precum şi mila Ta, şi nu-i nici un păcat care să biruiască iubirea Ta de oameni. Pentru aceasta şi nu deznădăjduiesc, ci la bunătatea Ta nesecată şi nesfârşită, care se revarsă fără împuţinare asupra tuturor, şi la negrăită Ta milostivire nădăjduiesc, Doamne, şi cred că nu mă voi ruşina în veac. Tu eşti nădejdea mea, Dumnezeule, iar nădejdea nu ruşinează. Doamne, să nu mă ruşinezi la înfricoşătoarea Ta judecată, înaintea mulţimii Puterilor cereşti, şi a tuturor sfinţilor Tăi.

Îmi pare rău din inimă că pe Tine, Făcătorul meu, veşnica şi nesfârşita Bunătate, Te-am mâniat cu răutăţile mele şi Te-am întristat, şi pe Cel, pe care trebuia neîncetat să-L iubesc, şi poruncile Lui să le păzesc, pe Acela, parcă urându-L, păcatelor nenumărate m-am dat; pe Acela, pe care trebuia să-L doresc cu stăruinţă, la Acela rareori când cugetam, fără a-L lua în seamă; de Cel, de care trebuia cu dulceaţă să mă satur, pe Acela mult L-am amărât şi L-am lepădat; de Cel, de care trebuia să mă lipesc, de Acela m-am îndepărtat; Singurul Cel, pentru care trebuia să trăesc, Acestuia am murit, dar viez păcatului, dulceţilor şi patimilor. De Cel de care trebuia să am frică şi să-L cinstesc, pe Acesta L-am obijduit fără măsură, şi L-am necinstit în fraţii mei mai mici şi în mine însumi, cu totul spurcându-mă: şi cu faptele, şi cu cuvintele, şi cu gândurile. Cel, căruia trebuia să-i mulţumesc şi să-L slavoslovesc neîncetat, lângă El vieţuind, de la Acela m-am întors, rătăcind pe căile desfrâului şi lenevindu-mă a-mi deschide buzele spre slava numelui Său cel prea sfânt.

O, Dumnezeul meu! O, Ziditorul meu! O, Dorirea mea! Pentru acestea toate îmi pare foarte rău acum şi nu voi înceta să suspin pentru ele. O, dacă nu Te-aş fi mâniat niciodată pe Tine, Domnul Dumnezeul meu, şi dacă nu Te-aş fi întărâtat pe Tine, Dumnezeul meu cel Bun, n-aş fi acum cel dintâi între cei morţi socotit; pentru ce m-am născut, pentru ce m-am educat, pentru ce trăiesc până acum, când pe Tine, Stăpânul meu, Te întristez adânc. Să se desfacă acum inima mea de suferinţă, jalea să înmoaie şi să sfărâme împietrirea mea. Să mă topesc de tot cum se topeşte ceara de arderea cea lăuntrică, pentru că am pierdut pe Dumnezeul meu, am căzut de la harul Lui, am scârbit bunătatea Lui, m-am înstrăinat de dragostea Lui, m-am lepădat de slava Lui, sunt părăsit de cercetarea Lui cea milostivă, ochii mei să izvorască şuvoaie de ape ziua şi noaptea, pentru că mult am încălcat, mult am greşit înaintea Ta: pentru aceasta s-a tulburat inima mea, că nu atât tremură de chinuri, nu atât de căderea de la bunătăţile cereşti se vaietă, cât se topeşte de aceea, că pe Tine Te-am mâniat, Atotbunule, Atotdulcele, Atotscumpule, Mult-doritule, pentru aceasta nu voi înceta să plâng cu jale de acum şi până-n veci.

Viaţa mea în dureri să piară, şi anii mei - în suspinuri, şi sufletul meu în dureri să se osteneascâ, şi oasele mele să se cutremure pentru aceasta, că pe Dumnezeul meu, Făcătorul meu, Stăpânul meu, Răscumpărătorul meu greu l-am mâhnit, şi ce voi face: ştiu că Tu eşti bun, Dumnezeul meu, că Tu, Ziditorul meu, eşti milosârd, că Tu, Răscumpărătorul meu eşti milostiv şi îndurat: atât de milostiv, că şi sufletul Tău nu L-ai cruţat, ci pentru noi, păcătoşii, L-ai dat. Şi nu după fărădelegile noastre ne faci nouă, nici după păcatele noastre ne răsplăteşti nouă; aceasta voi face, cădea-voi la prea sfintele Tale picioare şi voi plânge înaintea Ta, a Domnului celui care m-a făcut pe mine.

Eu, prăpastia păcatelor, mă arunc în noianul milosârdiei Tale, Dumnezeul meu, şi Te rog: povăţuieşte-mă la adevărata pocăinţă, şi adu-mă în simţire, pe mine, nesimţitul şi împietritul.

Tu ai primit pe mulţi păcătoşi care s-au pocăit: pe David, pe Manasia, pe Iosia, pe vameşul, pe desfrânata, pe fiul cel rătăcit, pe tâlharul, pe Petru, pe Savlu, pe Fotinia, pe Taisia, pe Pelagheia, pe Maria Egipteanca, să nu mă lepezi şi pe mine, care i-am întrecut pe aceia cu păcatele: că n-ai venit să chemi pe cei drepţi, ci pe cei păcătoşi la pocăinţă. Cheamă-mă dar şi pe mine, cel mai mult decât toţi păcătos, măcar că nimic bun n-am făcut înaintea Ta, dă-mi după harul Tău să pun început bun, şi învredniceşte-mă, Doamne, să Te iubesc, precum am iubit cândva păcatul, şi Ţie să lucrez fără lenevire, precum am lucrat înainte satanei celui înşelător, Ţie, Domnului, Dumnezeului meu Iisus Hristos să-Ţi lucrez mai mult, în toate zilele vieţii mele, dacă-mi vei da harul Tău întru ajutor.

Cu adevărat m-am minunat de mulţimea îndelung-răbdării Tale, o Mult-milostive! Că în vremea când săvârşeam fărădelegile mele, n-ai adus asupra mea judecata Ta cea dreaptă, nici nu m-ai certat cu urgia Ta, nici cu mânia Ta m-ai pedepsit pe mine, nici cu trăsnetul din înălţime nu m-ai fulgerat pe mine, nici pământului nu i-ai poruncit să se deschidă şi să mă pogoare în iad de viu, nici în alt fel n-ai lăsat obraznica moarte să mă fure pe mine, şi, de acestea mult minunându-mă, am cunoscut, că milosârdia Ta este nemăsurată, aşteptând cu îndelungă răbdare şi milostivire, pocăinţa mea şi îndreptarea vieţii mele celei întinate, şi fără pedeapsă lăsându-mă, ca venindu-mi în simţire, să-mi cunosc fărădelegile mele, şi să mă lepăd de începutul meu cel rău.

Aceasta am cunoscut, şi întru pocăinţă la Tine am alergat, nu singur de la sine, ci Tu m-ai povăţuit şi m-ai adus la Tine, şi pentru ce ai făcut aceasta şi ce Te-a îndemnat la atâta milosârdie, şi ce trebuinţă este să mă chemi, nu ştiu; atât doar ştiu, că sunt păcătos şi fără de răspuns, şi că duşmanul Tău până acum am fost, şi încă

sunt neîndreptat; dar pentru că Tu însuţi m-ai chemat şi m-ai adus înaintea Ta, luminează-mi mintea mea, deschide-mi buzele, învaţă-mă, ce să grăiesc înaintea Ta, şi curăţeşte mulţimea fărădelegilor mele, spală-mi necurăţiile mele, stropeşte-mă cu isopul milei Tale, fă-mă mai alb decât zăpada, ca să nu stau înaintea Ta mârşav şi spurcat, mai bine să fiu ascuns în adâncurile pământului, decât înaintea măririi de neajuns a slavei Tale în atâta ruşine şi goliciune ruşinoasă, întru toate întinăciunile păcatelor eu, blestematul şi ticălosul să stau, când se vor uita la mine toţi cei ce stau înaintea Ta, Heruvimii şi Serafimii: dar nicăeri nu este loc care mă poate ascunde de privirea ochilor Tăi mai străluciţi decât soarele.

Mă minunez şi nu pricep aceasta: cum nu te scârbeşti de atâta mârşăvie a întinăciunilor mele şi mă laşi să stau înaintea Ta, cu îndrăzneală, şi mai mult zic, fără de ruşine să grăiesc, cum nu Te scârbeşti să cauţi la necurăţia inimii mele, şi la spurcăciunea sufletului meu: cum, înainte-stătătorii Tăi, cu văpaie de foc oprindu-mă, nu mă alungă, nu mă îndepărtează de la faţa Ta. Cum, îngreţoşându-se de mine, nu mă aruncă legat în întunericul cel mai dinafară: pentru că blândeţea şi nerăutatea Ta şi îndurarea Ta nemărginită nu vrea aceasta, pentru că mare, cu adevărat mare este mila Ta, mai presus decât cerurile, mai adâncă decât noianul, mai largă decât tot pământul şi marea este bunătatea Ta, care nu voieşte şi a mea pierzare, ci aşteaptă întoarcerea, şi se bucură de pocăinţa păcătosului.

Mare este mila Ta, Doamne, când încă mă rabzi, pe mine, cel ce am făgăduit să mă căiesc şi iarăşi în aceleaşi şi încă mai cumplite am căzut. De multe ori am făgăduit pocăinţă, şi cu jurăminte aceasta am întărit, dar am minţit pătimaşul, mă căiesc cu cutremur, oare mă vei răpune, Doamne, şi după ceasul în care iarăşi le fac; dar Tu încă Te mai milostiveşti spre mine şi nu mă pierzi cu fărădelegile mele.

Slavă îndelung-răbdării Tale, slavă milostivirii Tale, slavă mulţimii îndurărilor Tale, slavă nespuselor mulţimi ale bunătăţii Tale, slavă Feţei Tale milostive, înaintea căreia acum stând, Doamne al meu, Îţi aduc voia şi dorinţa mea, pe care o pun de acum întru nădejdea ajutorului Tău, din această zi, din acest ceas, de la această linie, după puterea mea să-mi îndrept reaua şi blestemata mea viaţă, să-mi pară rău şi să suspin până la moarte pentru păcatele de mai înainte, iar de cele vrăjmaşe ce vin cu grijă să mă păzesc cu ajutorul Tău.

Doamne al meu, ştii că urăsc faptele mele cele mârşave, iar pe mine însumi, pentru ele şi viaţa mea de dinainte, mă urăsc, şi mai mult pe Tine, Dumnezeul meu cel Bun, nu mai vreau să te supăr. Numai Tu, Doamne, dă-mi ajutor, că fără de ajutorul Tău atotputernic şi fără harul Tău nu pot nicidecum să mă lepăd de faptele rele şi de obiceiurile păcătoase, şi nici o faptă bună nu pot săvârşi niciodată fără Tine.

Am voinţă să mă căiesc, de-mi vei ajuta Tu, Dumnezeule, Doamne, ajută-mi mie şi mă voi mântui.

Cred, Doamne, în îndurarea Ta, ajută necredinţei mele, cred, că eşti aproape de toţi cei ce Te cheamă pe Tine întru adevăr, adevărat, adevărat, adevărat cu toată inima voiesc să mă întorc către Tine, Dumnezeul meu. Dumnezeule, spre ajutorul meu ia aminte, Doamne, ca să mă ajuţi, grăbeşte-Te.

***

Apoi ridică-Te şi întărindu-Te în nădejdea spre Domnul şi cugetând la prea marea Lui Bunătate şi Milosârdie, citeşte psalmul 102 ca să se mângâie sufletul tău: Binecuvântează, suflete al meu pre Domnul, şi toate cele dinlăuntrul meu, numele cel sfânt al Lui. Binecuvântează, suflete al meu pe Domnul, şi nu uita toate răsplătirile Lui, pe Cel ce curăţeşte toate fărădelegile tale; pe Cel ce vindecă toate boalele tale. Pe Cel ce izbăveşte din stricăciune viaţa ta; pe Cel ce te încununează cu milă şi cu îndurări. Pe Cel ce umple de bunătăţi pofta ta: înnoi-se-vor ca ale vulturului tinereţile tale. Cel ce face milostenie Domnul, şi judecată tuturor celor ce li se face strâmbătate. Cunoscute au făcut căile Sale lui Moisi, fiilor lui Israil voile Sale. Îndurat şi milostiv este Domnul, îndelung-răbdător şi mult-milostiv. Nu până în sfârşit Se va iuţi, nici în veac Se va mânia. Nu dupre fărădelegile noastre a făcut nouă, nici după păcatele noastre au răsplătit nouă, că după înălţimea cerului de la pământ, a întărit Domnul mila Sa spre cei ce se tem de Dânsul. Pe cât sunt departe răsăriturile de la apusuri, depărtat-a de la noi fărădelegile noastre. În ce chip miluieşte tatăl pe fii, a miluit Domnul pe cei ce se tem de Dânsul. Că El a cunoscut zidirea noastră: adusu-şi-a aminte că ţărână suntem. Omul, ca iarba, zilele lui ca floarea câmpului, aşa va înflori. Că duh au trecut într-însul şi nu va fi şi nu-şi va mai cunoaşte încă locul său. Iar mila Domnului din veac şi până în veac, spre cei ce se tem de Dânsul; Şi dreptatea Lui spre fiii fiilor, spre cei ce păzesc aşezământul de lege al Lui şi-şi aduc aminte de poruncile Lui, ca să le facă pe ele. Domnul în cer a gătit Scaunul Său şi Împărăţia Lui peste toţi stăpâneşte. Binecuvântaţi pe Domnul, toţi îngerii Lui, cei puternici la virtute, care faceţi cuvântul Lui a auzi glasul cuvintelor Lui. Binecuvântaţi pe Domnul toate puterile Lui, slugile Lui, care faceţi voia Lui. Binecuvântaţi pe Domnul, toate lucrurile Lui; în tot locul stăpânirii Lui, binecuvântează, suflete al meu, pe Domnul.

Sursă: Apărătorul.md, Sfântul Dimitrie al Rostovului - Rugăciune de mărturisire către Dumnezeu:

https://www.aparatorul.md/sf-dimitrie-al-rostovului-rugaciune-de-marturisire-catre-dumnezeu/

Imnografie

Troparul Sfintei cuvioase Pelaghia: Întru tine, maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că, luând crucea, ai urmat lui Hristos şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioasă maică Pelaghia, duhul tău.

Condacul Sfintei cuvioase Pelaghia: Trupul tău cu posturi topindu-ţi, cu rugăciuni neadormite pe Ziditorul ai rugat, ca să iei iertare desăvârşită pentru faptele tale şi ai şi luat cu adevărat, cuvioasă, alergând pe calea pocăinţei.

(Video) Troparul Sfintei cuvioase Pelaghia - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/tropare/video-sfanta-cuvioasa-pelaghia-tropar

Sinaxar - Sfânta cuvioasă Taisia - 8 octombrie:
https://www.trinitas.tv/sfanta-cuvioasa-taisia-8-octombrie/

SFINȚII ZILEI
A FOST FIICA UNEI FEMEI
DE MORAVURI UȘOARE
DIN EGIPT CARE A DEPRINS
ACELEAȘI OBICEIURI.
SFÂNTA
CUVIOASĂ TAISIA
8 OCTOMBRIE

Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuvioasei maicii noastre Pelaghia, care mai înainte a fost desfrânată

Cuvant Ortodox - Viaţa cuvioasei maicii noastre Pelaghia, care mai înainte a fost desfrânată - 8 octombrie
https://www.youtube.com/watch?v=0KdiC8MERF4

***

Mare mulţumire suntem datori a da întotdeauna Domnului nostru, că nu voieşte moartea păcătoşilor, ci aşteaptă cu îndelungă răbdare întoarcerea lor spre viaţă, pentru că minunat lucru s-a făcut în zilele noastre, de care eu, păcătosul Iacov, vă scriu vouă, sfinţilor fraţi, ca ascultând şi citind acestea, să aveţi parte de mult folos.

Prea Sfinţitul arhiepiscop al cetăţii Antiohia, pentru oarecare trebuinţe bisericeşti, a chemat la sine, din cetăţile din prejur, opt episcopi, între care era şi ***omul lui Dumnezeu, Sfântul Non, episcopul*** meu, care venise de la Iliopoli şi mă luase pe mine cu dânsul. Acesta era un bărbat minunat şi un desăvârşit călugăr, care pentru viaţa cea îmbunătăţită fusese luat la episcopie, de la mănăstirea care se numeşte Tavenisiot. Iar când s-au adunat episcopii în biserica Sfântului Mucenic Iulian, au voit ca să audă de la Non cuvânt de învăţătură şi au şezut toţi lângă uşile bisericii, iar Non a început a grăi învăţându-i cele ce erau de folos pentru mântuirea ascultătorilor. Şi minunându-se toţi de sfânta lui învăţătură, iată că, pe lângă uşile

bisericii, apăru o femeie din cele necredincioase, care era vestită în toată Antiohia pentru desfrâul ei.

Femeia era îmbrăcată cu haine de mare preţ, împodobită cu aur, cu pietre scumpe şi cu mărgăritare, iar împrejurul ei mergeau mulţime de fecioare şi de tineri, îmbrăcaţi frumos şi purtând brăţări de aur. Şi faţa ei era atât de frumoasă, încât oamenii mireni nu se puteau sătura cu vederea frumuseţii ei. Aceasta mergând pe lângă noi a umplut tot văzduhul de plăcută mireasmă aromată, iar episcopul, văzând-o mergând fără ruşine, având capul descoperit şi pieptul gol, şi-a închis ochii şi suspinând în taină, şi-a întors faţa ca de la un mare păcat.

Iar fericitul Non, privea cu tot dinadinsul spre dânsa, până ce a trecut din dreptul privirii lor. Şi după aceasta întorcându-se către episcopi, a zis: ***"Nu cumva iubiţi voi frumuseţea acestei femei?"***

Iar el neräspunzând, Non şi-a plecat capul şi plângând, îşi aduna în băsmăluţă lacrimile sale şi îşi udă pieptul cu ele.

Apoi, suspinând din adâncul inimii, iarăşi i-a întrebat pe episcopi: ***"Oare nu v-aţi îndulcit cumva privind frumuseţea ei?"*** Iar ei tăceau.

Atunci Non a zis: ***"Cu adevărat, eu am învăţat mult de la dânsa, că pe această femeie Domnul o va pune la înfricoşata Sa judecată şi o dată cu dânsa vom fi judecaţi şi noi. Pentru că ce socotiţi? Câte ceasuri a zăbovit acea femeie în cămara sa, spălându-se, îmbrăcându-se şi îmbodobindu-se în multe feluri, uitându-se în oglindă şi având toată grija ca să se arate mai frumoasă decât toate femeile înaintea ochilor vremelnicilor săi curtezani?! Iar noi, având în ceruri pe Mirele cel fără de moarte, nu ne îngrijim să ne împodobim sufletul nostru ticălos care este cu totul necurat, gol şi plin de ruşine, nu ne sârguim să-l spălăm cu lacrimile pocăinţei şi să-l îmbrăcăm cu podoaba faptelor bune, ca să se arate plăcut ochilor lui Dumnezeu şi să nu fie ruşinat şi lepădat în vremea nunţii Mirelui".***

Făcând această învăţătură, fericitul Non m-a luat pe mine, păcătosul său diacon şi am mers în chilia în care locuiam, lângă biserica Sfântului Iulian. Şi episcopul meu, intrând în cămara sa, s-a aruncat cu faţa la pământ şi plângea, zicând: ***"Doamne Iisuse Hristoase, iartă-mă pe mine, păcătosul şi nevrednicul, căci grija acelei femei pentru împodobirea trupului a întrecut toată grija mea pentru ticălosul meu suflet, pentru că acea femeie, ca să fie plăcută curtezanilor ei celor pierzători, a pus atâta sârguinţă spre a fi frumoasă, iar eu nu mă sârguiesc ca să***

fiu plăcut Ţie, Dumnezeul meu, ci petrec în lenevie şi în neîngrijire. Cu ce faţă voi privi la Tine sau cu ce cuvinte mă voi îndrepta înaintea Ta? Vai mie, păcătosul! Pentru că stând înaintea Sfântului Tău Altar, nu-ţi aduc Ţie podoabele sufleteşti pe care Tu le ceri de la mine. Acea femeie s-a făgăduit oamenilor celor muritori, întru deşertăciunea sa, ca să se împodobească pentru plăcerea lor şi aceasta face, ceea ce a făgăduit; iar eu m-am făgăduit să-ţi plac Ţie, Dumnezeului meu, dar am minţit lenevindu-mă. Sărac sunt, nerespectând poruncile Tale, deci n-am nădejde de faptele mele, ci întru a Ta milostivire, prin care nădăjduiesc să mă mântuiesc".

Sfântul Non, grăind aşa, se tânguia mult şi se ruga şi pentru femeia aceea, zicând: ***"Doamne, să nu pierzi zidirea mâinilor Tale, să nu slujească diavolilor nişte frumuseţi ca acestea, ci întoarce-o pe ea la Tine, ca să se mărească prin ea numele Tău cel sfânt, pentru că Ţie toate Îţi sunt cu putinţă".***

Trecând ziua aceea, Duminică noaptea după utrenie, Sfântul Non, învăţătorul meu, a zis către mine: ***"Frate Iacove, ascultă visul meu care mi s-a arătat în noaptea asta: Mi se părea că stau într-un colţ al Sfântului Altar, săvârşind slujba şi iată, mi s-a arătat o porumbiţă neagră, necurată şi urâtă, care zbura împrejurul meu şi nu puteam suferi murdăria ei, iar când diaconul a zis: "câţi sunteţi chemaţi, ieşiţi", porumbiţa a zburat şi n-am mai văzut-o până nu s-a terminat Liturghia. Iar după săvârşirea Liturghiei, când noi ieşeam din biserică, am văzut acea necurată porumbiţă zburând iarăşi împrejurul meu şi eu, întinzând mâna, am prins-o şi am aruncat-o în apa care era în pridvorul bisericii şi acolo acea porumbiţă s-a spălat de toată necurăţenia, devenind curată şi albă ca zăpada şi a zburat spre înălţimi, făcându-se nevăzută".***

Spunându-mi acest vis, fericitul Non m-a luat şi am mers în sobornicească biserică împreună cu ceilalţi arhiepiscopi unde, sărutând pe arhiepiscop, au săvârşit dumnezeiasca Liturghie. Iar după săvârşirea Sfintei slujbe arhiepiscopul Antiohiei a poruncit fericitului Non să grăiască învăţături pentru popor. Iar el a grăit după înţelepciunea lui Dumnezeu, învăţând poporul şi cuvintele lui nu erau alcătuite cu meşteşugul înţelepciunii lumii acesteia, ci simple şi înţelese de toţi şi lucrătoare, pentru că Duhul Sfânt vorbea prin gura lui. Şi din cele vorbite se întrezărea înfricoşata judecată a păcătoşilor şi răsplătirea drepţilor. Şi tot poporul era atât de umilit de cuvintele lui, încât pământul era ud de lacrimile lor.

Apoi, după rânduiala milostivului Dumnezeu, s-a întâmplat că desfrânata aceea a intrat în biserică, ea care niciodată nu intrase în biserică şi nici nu şi-a adus niciodată aminte de păcatele sale. Acea desfrânată, auzind învăţătura Sfântului

Non, a înţeles frica de Dumnezeu şi gândind la păcatele sale şi la munca veşnică pentru ele, a început a vărsa pâraie de lacrimi, amintindu-şi de păcatele ei. Şi având inima zdrobită nu putea să se oprească din plâns şi a poruncit la două slugi ale sale, zicându-le: ***"Aşteptaţi aici şi când va ieşi acel sfânt bărbat care a grăit învăţătura lui Dumnezeu, să mergeţi după el şi să vedeţi unde găzduieşte şi întorcându-vă, să-mi spuneţi".***

Iar tinerii i-au îndeplinit porunca şi îi spuseră că acel om găzduieşte lângă biserica Sfântului Mucenic Iulian. Şi ea, îndată, a scris cu mâna ei următoarea scrisoare către fericitul Non: ***"Sfântului ucenic al lui Hristos, scriu eu, păcătoasa şi ucenica diavolului, această scrisoare: am auzit despre Dumnezeul tău că a plecat din ceruri şi S-a pogorât pe pământ, nu pentru cei drepţi, ci ca să-i mântuiască pe cei păcătoşi. Şi atât de mult S-a smerit, încât a mâncat şi cu vameşii; El, spre Care heruvimii nu îndrăznesc a privi, a locuit cu păcătoşii şi a vorbit cu desfrânatele; deci, domnul meu, de eşti adevărat rob a lui Hristos, precum aud de la creştini, nu mă lepăda pe mine care voiesc a veni prin tine către Mântuitorul lumii pentru a vedea sfânta Lui faţă".***

Trimiţând Sfântului o astfel de scrisoare, acesta a citit-o şi i-a răspuns aşa: ***"Orice plan vei avea tu, să ştii că eşti arătată lui Dumnezeu şi tu şi gândul tău şi scopul tău, însă îţi zic: să nu mă ispiteşti, căci eu păcătosul sunt slujitorul lui Dumnezeu. De ai cu adevărat bunăvoinţă să crezi în Dumnezeul meu şi dacă doreşti să mă vezi, sunt cu mine şi ceilalţi episcopi, deci vino şi mă vei vedea înaintea lor, iar de voi fi singur, nu mă vei putea vedea".*** Citind acestea, păcătoasa s-a umplut de mare bucurie şi a alergat la biserica Sfântului Iulian şi a dat de ştire Sfântului Non despre venirea ei. Iar el, ducând cu sine pe ceilalţi episcopi, a poruncit femeii să vină înaintea lui.

Femeia, intrând înaintea soborului sfinţilor episcopi, s-a aruncat la pământ plângând şi a sărutat picioarele Sfântului Non, zicând: ***"Mă rog ţie, domnul meu, să urmezi învăţătorului tău, Domnului Iisus Hristos, arată-mi darul tău şi fă-mă creştină, pentru că eu sunt marea păcatelor şi adâncul fărădelegilor, deci, spală-mă pe mine prin Botez".***

Atunci toţi episcopii şi clericii care se aflau acolo aveau feţele scăldate în lacrimi văzând pe acea desfrânată că vine cu atâta pocăinţă şi credinţă să se pocăiască. Şi abia a putut fericitul să o ridice de la picioarele sale, apoi a zis către dânsa: ***"Pravila bisericească porunceşte a nu fi botezată o desfrânată fără garanţi, ca să nu se întoarcă iarăşi la viaţa ei desfrânată".***

Iar ea, auzind acest răspuns, iarăşi s-a aruncat la picioarele lui şi ca şi păcătoasa din Evanghelie care a spălat picioarele lui Hristos, aşa a făcut şi aceasta şi a spălat picioarele lui Non şi le-a şters cu părul capului său, zicând: ***"Vei da seama lui Dumnezeu pentru sufletul meu, dacă nu mă vei boteza pe mine astăzi; din mâinile tale să ceară Dumnezeu sufletul meu şi asupra ta să cadă faptele mele cele rele şi de mă vei îndepărta nebotezată vei fi pricinuitor vieţii mele desfrânate şi necurate. De nu mă vei face pe mine acum străină de faptele mele cele rele, mă voi lepăda de Dumnezeul tău şi mă voi închina idolilor. De nu mă vei face pe mine astăzi mireasa lui Hristos şi de nu mă vei aduce la Dumnezeul tău, să nu mai ai parte de El şi de sfinţii Lui".***

Atunci toţi au preamărit pe iubitorul de oameni Dumnezeu, auzind şi văzând pe o desfrânată ca aceasta aprinzându-se cu atâta dumnezeiască râvnă. Apoi fericitul m-a trimis îndată pe mine, smeritul Iacov, la arhiepiscop ca să-i spun despre acest lucru, iar el, auzind, s-a bucurat foarte mult şi a zis către mine: *"Mergi şi spune-i episcopului tău aşa: Cinstite părinte, pe tine te aşteaptă lucrul acesta, pentru că ştiu bine că eşti gura lui Dumnezeu care a zis: de vei scoate cinstit din nevrednic, ca gura mea vei fi"*. Şi chemând pe Cuvioasa Romana, care era întâia diaconiţă bisericească, a trimis-o pe aceasta cu mine.

Venind, am aflat pe Pelaghia zăcând încă la pământ, la picioarele fericitului Non, care abia a ridicat-o, zicându-i: ***"Scoală-te, fiică, ca să înveţi cele ce-ţi lipsesc pentru Botez".*** Iar ea s-a sculat şi episcopul a zis către dânsa: ***"Mărturiseşte-ţi întâi păcatele"***.

Iar ea plângând a răspuns: ***"Dacă-mi voi cerceta conştiinţa mea, nici un lucru bun nu voi afla şi ştiu că păcatele mele sunt mai multe decât nisipul mării şi apa mării nu ajunge pentru spălarea faptelor mele celor necurate. Însă nădăjduiesc spre Dumnezeul tău că-mi va uşura sarcina fărădelegilor mele şi va căuta cu milostivire spre mine".***

Apoi episcopul a întrebat-o: ***"Care îţi este numele?"***

Iar ea a răspuns: ***"De către părinţii mei am fost numită Pelaghia, iar cetăţenii Antiohiei mi-au pus numele Margareta, pentru podoabele mele cele frumoase şi de mult preţ cu care m-au înfrumuseţat păcatele mele".***

Atunci episcopul a învăţat-o credinţa şi a botezat-o în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, a uns-o cu Sfântul Mir şi a împărtăşit-o cu preacuratul şi de viaţă făcătorul Trupul şi Sângele Domnului nostru Iisus Hristos pentru iertarea păcatelor.

Iar Romana, diaconiţa, i-a fost maică duhovnicească, primind-o din baia Botezului; apoi, luând-o din Biserică, a dus-o în Catehumenie, pentru că şi noi găzduiam acolo.

Iar fericitul Non a zis către ceilalţi episcopi: ***"Veniţi la ospăţ, fraţilor şi să ne bucurăm cu îngerii lui Dumnezeu că am găsit oaia cea pierdută şi să gustăm undelemn şi vin cu veselie duhovnicească".***

Apoi, venind toţi, au mâncat cu cea nou botezată; iar diavolul a început a striga în auzul tuturor şi glasul lui se asemăna cu un glas de om tânguindu-se şi zicând: *"Amar, amar, ce rabd eu de la bârfitorul acesta băutor de vin! O, răule bătrân! Oare nu ţi-au ajuns ţie cei treizeci de mii de sarazini pe care i-ai răpit de la mine şi i-ai botezat? Nu ţi-a ajuns ţie cetatea Iliopolii care cândva era a mea şi toţi cei care vieţuiau în ea se închinau mie, iar tu i-ai luat de la mine şi i-ai dus la Dumnezeul tău? Şi acum mi-ai tăiat şi cea din urmă nădejde. Ce voi face eu de acum, călugăre înşelător şi cu năravuri rău? Nu vreau să-ţi mai rabd vicleşugurile tale! Blestemată este ziua în care te-ai născut tu, rău bătrân, pentru că pâraiele lacrimilor tale mi-au risipit casa mea şi au făcut-o pustie".* Şi astfel plângând diavolul, striga înaintea uşilor caselor în care eram şi au auzit glasul lui toţi cei care erau acolo. Şi iarăşi a zis diavolul către cea din nou botezată: *"Asta mi-ai făcut, doamnă Pelaghia? Şi tu ai urmat lui Iuda care fiind în cinste apostolească a vândut pe Domnul său. Asemenea şi tu mi-ai făcut".*

Atunci episcopul i-a poruncit roabei lui Dumnezeu, Pelaghia, ca să se întărească cu semnul crucii. Iar ea făcând semnul crucii pe faţa sa, a zis către diavol: ***"Să te gonească pe tine Iisus Hristos, care m-a izbăvit de tine".*** Şi acestea zicându-le, îndată a fugit diavolul.

Apoi, după două zile, în timp ce Pelaghia dormea cu cuvioasa Romana, maica sa cea duhovnicească, venind diavolul a deşteptat-o şi a început a grăi către dânsa: *"Scumpa mea doamnă Margareta, ce rău ţi-am făcut eu? Nu te-am îmbogăţit eu cu aur şi cu argint? Oare nu te-am împodobit eu cu pietre de mare preţ, cu salbe şi cu haine? Deci, rogu-mă ţie, să-mi spui cu ce te-am mâhnit? Eu sunt gata a îndeplini porunca ta, numai tu să nu mă laşi să mă fac de râs".*

Însă ea, înarmându-se cu semnul Sfintei cruci, i-a zis: ***"Domnul meu Iisus Hristos, care m-a răpit pe mine din ghiarele tale şi m-a făcut mireasă a cereştii Sale împărăţii, Acela să te gonească de la mine".***

Şi diavolul îndată a pierit, iar Pelaghia a deşteptat-o îndată pe Sfânta Romana, zicându-i: *"Roagă-te pentru mine, maica mea, căci mă necăjeşte pe mine diavolul".*

Iar maica a zis către dânsa: "Fiică, să nu te înfricoşezi de el, căci acum se teme el de tine şi se cutremură de umbra ta".

A treia zi după botezul ei, Pelaghia a chemat pe una din slugile sale şi i-a zis: *"Mergi în casa mea şi înscrie toate câte sunt în lăzile mele cu aur şi apoi toate podoabele mele să le aduci aici".*

Şi ducându-se slujnica a făcut toate cele poruncite de Pelaghia. Iar fericita Pelaghia, chemând pe Sfântul episcop Non, i-a dat toate bogăţiile în primire, zicându-i: *"Aceasta este averea cu care m-a îmbogăţit pe mine satana şi iată, o dau toată în sfintele tale mâini, ca să faci cu ea ce vei voi tu, căci mie mi se cade ca de acum să caut bogăţiile Domnului meu Iisus Hristos".*

Şi fericitul episcop, chemând pe economul bisericii, i-a dat înaintea tuturor toată bogăţia Pelaghiei şi i-a zis: ***"Te jur pe tine cu numele Sfintei şi nedespărţitei Treimi să nu duci în episcopie nimic din aurul acesta, nici în Biserica lui Dumnezeu să nu duci nimic şi nici în casa ta sau a vreunuia din clerici să nu duci nimic, ci tot ce este aici să împarţi orfanilor şi neputincioşilor, căci aşa se cuvine, ca cele ce sunt rău adunate să se împartă bine, iar bogăţia strânsă prin păcat să se facă bogăţie a dreptăţii. Şi de vei călca acest jurământ, anatema să fie casa ta şi partea ta să fie cu cei ce ziceau: "Ia-L, ia-L, răstigneşte-L pe El"".***

Iar roaba lui Dumnezeu, Pelaghia, nu şi-a oprit nimic din averea aceea pentru hrana sa, căci era hrănită de Cuvioasa Romana diaconiţa, de vreme ce se jurase ca să nu guste din bogăţiile păcatului. Apoi, chemând pe toate slugile şi slujnicele sale, le-a eliberat, dând fiecăruia destul aur şi argint şi le-a spus: *"Eu, fiilor, vă eliberez din vremelnicele slujbe, iar voi să vă sârguiţi să vă eliberaţi din robia acestei deşarte lumi plină de păcate. Că, precum în lumea aceasta am petrecut împreună, aşa să ne învrednicim a fi împreună şi în viaţa cea fericită".* Şi acestea zicând către dânşii, i-a eliberat.

În a opta zi, când trebuia, după obiceiul celor din nou botezaţi, să scoată hainele cele albe primite la botez, fiind Duminică, Pelaghia s-a sculat foarte de dimineaţă s-a dezbrăcat de hainele cele albe în care se îmbrăcase la botez şi s-a îmbrăcat într-o haină aspră de păr. Şi luând pe deasupra o haină veche a fericitului Non, a ieşit în taină din cetatea Antiohiei şi nimic nu s-a mai ştiut de ea. Iar Romana, diaconiţa, se

tânguia cu mâhnire pentru dânsa. ***Dar Dumnezeu, care le ştie pe toate, a descoperit fericitului Non că Pelaghia s-a dus la Ierusalim şi Non o mângâia pe Romana, zicându-i: "Nu mai plânge, fiică, ci bucură-te, căci Pelaghia, la fel ca şi Maria, calea cea bună şi-a ales, de la care nu se va abate".***

După puţine zile arhiepiscopul ne-a eliberat şi ne-am dus la locul nostru. După trei ani am dorit să merg la Ierusalim să mă închin Sfintei Învieri a Domnului nostru Iisus Hristos şi m-am rugat episcopului meu, fericitul Non, să-mi dea voie să merg acolo. Iar el, dându-mi voie, mi-a zis: ***"Frate Iacove, când vei merge la sfintele locuri să cauţi un călugăr care se numeşte Pelaghie; acela este famen, dar foarte îmbunătăţit şi locuieşte acolo în ascuns şi aflându-l, să vorbeşti cu dânsul, pentru că mult te vei folosi de la el, căci este adevăratul rob a lui Hristos şi călugăr desăvârşit".*** Iar acestea le spunea Non pentru roaba lui Dumnezeu Pelaghia, dar nu m-a lămurit despre dânsa cu de-amănuntul, pentru că Pelaghia, ducându-se la Ierusalim şi-a zidit o chilie în muntele Eleonului, unde Domnul nostru se ruga odinioară şi acolo închizându-se, vieţuia după Dumnezeu.

Deci, sculându-mă, am mers la sfintele locuri şi m-am închinat Sfintei Învieri a Domnului nostru Iisus Hristos şi cinstitei Cruci, iar a doua zi am început să-l caut pe monahul cu numele Pelaghie, aşa precum mi-a poruncit episcopul meu şi l-am aflat în chilia lui în muntele Eleonului. Chilia nu avea uşă, ci era zidită în toate părţile şi numai o fereastră mică am văzut în perete şi am bătut în ea; deschizând-o roaba lui Dumnezeu şi văzându-mă, m-a recunoscut, însă nu mi-a spus toate despre sine, dar eu n-am mai cunoscut-o, căci cum puteam să recunosc pe aceea care dintr-atîta frumuseţe se veştejise ca o floare? Ochii ei se afundaseră adânc în orbite, iar trăsăturile feţei ei se schimbaseră din cauza înfrânării peste măsură de la toate. Şi toţi locuitorii Ierusalimului o luau drept famen şi nimeni n-a înţeles că ea este femeie, nici eu însumi n-am ştiut ceva de dânsa, de vreme ce episcopul meu mi-a spus că este un famen călugăr. Şi am fost binecuvântat de dânsa ca de un bărbat călugăr.

Iar ea mi-a zis: ***"Cu adevărat, frate, oare nu eşti tu Iacov, diaconul fericitului episcop Non?"***

Iar eu m-am minunat că mi-a spus pe nume şi că m-a cunoscut că sunt diaconul fericitului Non şi i-am răspuns: "Aşa este, părintele meu".

Iar ea mi-a zis: ***"Să spui episcopului tău să se roage pentru mine, căci cu adevărat este bărbat sfânt şi apostol al lui Iisus Hristos".***

Şi iarăşi mi-a mai zis: ***"Şi ţie, fratele meu, mă rog ca să te rogi pentru mine".*** Şi acestea, zicându-mi, a închis ferestruica şi a început a citi ceasul al treilea, iar eu, făcându-mi rugăciunea, m-am dus şi mult m-am folosit de vederea acea asemenea cu îngerii şi de vorbele ei cele dulci. Apoi, plecând de la dânsa, am umblat prin mănăstire, cercetând pe fraţi şi vorbind cu sfinţii bărbaţi şi am avut mult folos şi binecuvântări de la dânşii. Şi prin toate mănăstirile se dusese vestea despre famenul Pelaghie şi toţi se foloseau de viaţa lui şi de aceea am dorit să merg iarăşi la dânsul şi să mă mângâi de vorba lui cea folositoare de suflet.

După ce am venit iarăşi la chilia lui şi am bătut în fereastră, am îndrăznit a-l chema pe nume, zicându-i: "Deschide-mi, Avvo Pelaghie!". Iar el nu mi-a răspuns nimic. Eu am socotit că face rugăciune sau că se odihneşte şi am aşteptat puţin, apoi iarăşi am bătut, rugându-l să-mi deschidă, dar iarăşi n-a răspuns nimeni şi după puţină vreme am bătut din nou. Şi am petrecut aşa trei zile, şezând lângă ferăstruică, pentru că am dorit mult să-l văd, să-i văd sfânta lui faţă şi să capăt binecuvântare de la el, dar nu s-a auzit nici un glas. Şi am zis atunci în mine: ori s-a dus din chilia aceasta şi nu mai este nimeni în ea, ori a murit. Şi am îndrăznit a forţa ferestruica şi l-am văzut zăcând mort la pământ şi atunci m-am înspăimântat şi am început a plânge, căci nu m-am învrednicit să capăt binecuvântarea lui cea de pe urmă. Şi, închizând ferăstruica, am alergat la Ierusalim şi am spus sfinţilor părinţi care vieţuiau acolo că a murit Avva Pelaghie, famenul.

Şi îndată vestea a străbătut tot Ierusalimul, cum că Sfântul Pelaghie, monahul cel purtător de semne, a adormit întru Domnul. Apoi s-au adunat călugării din toate mănăstirile şi toată cetatea Ierusalimului şi Ierihonului şi cea din părţile Iordanului, precum şi mulţime mare de popor, pentru îngroparea sfintelor lui moaşte. Şi, spărgând ferestruica, au făcut o intrare cât să poată intra un om, prin care au intrat nişte bărbaţi cucernici şi au scos afară cinstitele moaşte. Apoi a venit Patriarhul Ierusalimului cu mare mulţime de părinţi şi au început, după obicei, a unge trupul cu arome şi atunci au văzut că famenul era femeie şi înălţând glas cu lacrimi, au strigat, zicând: "Minunat eşti între sfinţi, Dumnezeule, că ai şi pe pământ sfinţi ascunşi, nu numai bărbaţi, ci şi femei". Şi a voit ca să tăinuiască aceasta de popor, dar n-a putut, de vreme ce Dumnezeu nu voia să tăinuiască, ci să arate şi să prea mărească pe roaba Sa.

S-a făcut adunare multă de popor şi au venit şi călugăriţele din mănăstirile lor, cu lumânări şi cu tămâie şi luând în cântări de psalmi cinstitul şi sfântul ei trup, cu cinste cuviincioasă, l-au dus în aceeaşi chilie în care se nevoise şi acolo l-au îngropat.

Aceasta este viaţa celei ce a fost desfrânată şi astfel a fost întoarcerea femeii celei pierdute, astfel au fost ostenelile şi nevoinţele ei, prin care a plăcut lui Dumnezeu şi prin care fie ca şi noi să câştigăm milă în ziua judecăţii Domnului nostru Iisus Hristos, căruia I se cuvine mărirea cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuvioasei Taisia

Cuvant Ortodox - Cuvioasa Taisia care a fost desfrânată - 8 octombrie:
https://www.youtube.com/watch?v=E5yt6C2UTx8

***

În părţile Egiptului era o femeie cu obiceiuri rele, necurată şi fără ruşine. Femeia aceea avea o fiică pe care o chema Taisia, pe care a învăţat-o aceleaşi obiceiuri rele cu care se îndeletnicea şi ea. Ducând-o pe fiica ei într-o casă de desfrânare, a dat-o în slujba Satanei, ca să ducă la pieire multe suflete omeneşti, înşelându-le, cu frumuseţea pe care o avea, căci Taisia era foarte frumoasă şi se vestise pretudindeni despre frumuseţea feţei sale, încât mulţi, poftind-o, îi aduceau multe averi, aur şi argint şi haine scumpe şi luxoase. Înşelând cu atâta deşertăciune pe îndrăgostiţii ei, îi aducea acolo şi mulţi îşi pierdeau averea pentru dânsa şi ajungeau la sărăcie, iar alţii, bătându-se pentru dânsa, au umplut pragurile casei ei de sângele lor.

Cuviosul părinte Pafnutie, auzind de acestea, s-a îmbrăcat în haine mireneşti şi luând un galben, a mers la locul unde petrecea Taisia şi văzând-o, i-a dat să înţeleagă că vrea să meargă la dânsa. Iar ea, luând galbenul, i-a zis: ***"Intră în cămara mea".***

Atunci el intrând, a văzut un pat frumos aşternut pe care s-a aşezat şi a zis către Taisia: ***"Oare ai altă cămară tăinuită, ca să ne închidem în ea, ca să nu ne ştie nimeni?"***

Iar Taisia i-a zis: ***"Este, dar dacă te ruşinezi de oameni şi aici ne putem ascunde de dânşii, căci uşile sunt încuiate şi nimeni nu va putea intra aici, nici nu ne va şti nimeni pe noi, iar dacă te temi de Dumnezeu, apoi nu este loc care să poată fi tăinuit dinaintea Lui, măcar de te-ai ascunde şi sub pământ, căci şi acolo te vede Dumnezeu".***

Auzind Pafnutie aceste cuvinte de la dânsa, i-a zis: ***"Au, doară şi tu ştii de Dumnezeu?"***

Iar ea a răspuns: ***"Ştiu şi despre Dumnezeu şi am auzit şi despre împărăţia dreptţilor şi munca păcătoşilor".***

Atunci stareţul i-a zis: ***"Dacă ştii pe Dumnezeu, împărăţia Sa şi muncile păcătoşilor, atunci de ce prihăneşti pe oameni şi pierzi atâtea suflete? Căci nu numai pentru ale tale păcate, ci şi pentru ale acelora pe care i-ai prihănit ai să fii întrebată de Dumnezeu şi osândită în gheena focului".***

Taisia, auzind acestea, s-a aruncat l-a picioarele stareţului, cu plângere, zicând: ***"Eu mai ştiu şi aceasta, că pentru cei ce greşesc este pocăinţă şi iertare de greşeli şi nădăjduiesc că prin rugăciunile tale să mă izbăvesc de greşeli şi să câştig mila Domnului. Deci, mă rog ţie, aşteaptă-mă puţin, numai trei ceasuri şi după aceasta voi merge unde îmi vei porunci şi voi face ceea ce-mi vei zice".***

Iar stareţul, arătându-i locul la care avea să o aştepte, s-a dus. Apoi ea, adunându-şi toată averea agonisită cu păcatele ei, a cărei valoare era cam de vreo patruzeci de litre de aur, a dus-o în mijlocul cetăţii şi aprinzând un foc şi-a pus toate lucrurile şi le-a ars înaintea întregului popor, strigând: ***"Veniţi toţi cei care aţi păcătuit cu mine şi vedeţi cum ard toate lucrurile pe care mi le-aţi dat voi".***

Şi, arzându-şi averea, s-a dus la locul unde o aştepta Pafnutie. Acolo primind-o stareţul, a dus-o la o mănăstire de fecioare şi a aşezat-o pe Taisia într-o chilie mică. Taisia a fos închisă în acea chilie, pironindu-i-se uşa şi i-a fost lăsată numai o ferestruică mică prin care i se dădea puţină pâine şi apă. Apoi Taisia l-a întrebat pe Sfântul Pafnutie: ***"Cum mă sfătuieşti, părinte, să mă rog lui Dumnezeu?"***

Iar stareţul i-a răspuns: ***"Tu nu eşti vrednică ca să chemi numele Domnului, nici să-ţi ridici mâinile tale spre ceruri, de vreme ce buzele tale sunt pline de necurăţie şi mâinile tale sunt întinate, ci, numai căutând adeseori spre răsărit, să zici: "Dumnezeule, cela ce m-ai zidit, miluieşte-mă".***

A petrecut Taisia în acea închisoare vreme de trei ani rugându-se lui Dumnezeu aşa precum o învăţase Pafnutie şi o dată pe zi gusta puţină pâine şi apă. După trei ani, milostivindu-se de dânsa, Pafnutie s-a dus la marele Antonie, voind să afle dacă Dumnezeu a iertat-o pe Taisia sau nu. Şi mergând la Antonie, stareţul i-a povestit lui totul despre Taisia, iar Antonie a chemat pe ucenicii săi şi le-a poruncit să se închidă fiecare în cămara sa şi să se roage lui Dumnezeu toată noaptea ca să i se descopere vreunuia dintre ei ceea ce voia pentru Taisia, care se pocăieşte pentru greşelile ei. Şi ucenicii au îndeplinit porunca părintelui lor şi au milostivit pe Dumnezeu, încât le-a descoperit ceea ce trebuiau să facă pentru Taisia. Această descoperire i-a fost făcută lui Pavel, care era numit de ceilalţi prost.

Acestui Pavel, pe când stătea noaptea la rugăciune, i s-a arătat o vedenie şi a văzut cerurile deschizându-se şi acolo a văzut un pat strălucit de mărire, cu aşternuturi scumpe, pe care îl păzeau trei fecioare frumoase şi pe patul acela era aşezată o cunună. Văzând aceasta, Pavel a zis: "Nu este gătit altuia patul acesta şi cununa, decât numai pentru părintele meu Antonie". Şi a venit către dânsul un glas, zicându-i: "Nu părintelui Antonie îi sunt pregătite acestea, ci pentru Taisia, care a fost o desfrânată". Şi Pavel, venindu-şi în fire, se gândea la acea vedenie, iar a doua zi a spus fericiţilor părinţi Antonie şi Pafnutie, iar aceştia, auzind, au prea mărit pe Dumnezeu, care primeşte pe cei ce se pocăiesc cu adevărat.

Pafnutie s-a pregătit şi s-a dus la mănăstirea de fecioare unde era închisă Taisia şi deschizând uşa, a vrut s-o scoată de acolo. Iar Taisia se ruga de dânsul, zicând: ***"Lasă-mă aici, părinte, ca să petrec până la moarte, pentru că multe sunt păcatele mele şi încă trebuie să mai plâng pentru ele".***

Iar stareţul i-a zis: ***"Acum iubitorul de oameni, Dumnezeu, a primit pocăinţa ta şi ţi-a iertat ţie păcatele".*** Şi a scos-o pe Taisia din închisoare.

Iar fericita a zis: ***"Să mă crezi, părinte, că de când am intrat în această închisoare, am pus înaintea ochilor mei cei gânditori toate păcatele mele şi ţinând seama de ele, am plâns neîncetat. Şi încă nu s-au dus de la ochii mei toate faptele mele cele rele şi stându-mi şi acum înaintea ochilor, mă înspăimântă că voi fi osândită pentru ele".***

După ieşirea din închisoare, fericita Taisia a petrecut cincisprezece zile şi după aceasta a căzut într-o boală în care a zăcut trei zile şi după aceasta şi-a dat sufletul şi cu pace s-a odihnit, cu darul lui Dumnezeu. Şi s-a mutat din patul durerii în patul pe care l-a văzut Sfântul Pavel cel prost, în ceruri, pat care era pregătit pentru ea, unde se laudă cu cuvioşii întru mărire şi se bucură întru aşternutul său de veci. Aşa ne-a întrecut păcătoasa şi desfrânata întru împărăţia lui Dumnezeu.

O! de nu ne-am lipsi şi noi, cu rugăciunile ei, de aceeaşi Împărăţie. Amin.

Sfânta cuvioasă Taisia - drumul spre sfințenie

Renunțând la toată averea pe care o primise de la bărbații cu care desfrânase și întorcându-se la Domnul, prin mijlocirea Sfântului Pafnutie, Sfânta Taisia și-a plâns păcatele într-o mănăstire și a trecut la cele veșnice, alegându-L pe Domnul mai presus de toate.

***

Fiica unei mame desfrânate și care fusese învățată cum să ducă sufletele la pieire, slujindu-i satanei într-o casă de desfrânare, Sfânta Taisia era cunoscută pentru frumusețea ei și mulți dintre cei care o iubeau îi dădeau toată averea sau se băteau între ei, ca să o aibă.

Aflând Sfântul Pafnutie despre acestea, s-a dus la ea și i-a dat un galben, ca și cum ar dori să o cumpere.

Și intrând în camera ei și conștientizând că de fața Domnului nicăieri nu s-ar putea ascunde, Sfânta Taisia a ars în mijlocul cetății toate darurile primite și i-a urmat Sfântului Pafnutie, fiind primită într-o mănăstire de fecioare.

Și petrecând ca într-o închisoare vreme de trei ani, plângându-și păcatele, având încredințarea că acestea i-au fost iertate, a fost cuprinsă de boală grea și s-a mutat la cele veșnice, în bogăția cea nesfârșită.

Sinaxar - Pomenirea prea cuvioasei maicii noastre Pelaghia, care mai înainte a fost desfrânată

Sfânta Pelaghia şi Anastasia Romana

În această lună (octombrie), în ziua a opta, pomenirea prea cuvioasei maicii noastre Pelaghia, care mai înainte a fost desfrânată.

Această sfântă a fost în zilele împăratului Numerian; ea era din cetatea Antiohiei şi umbla pe la jocuri şi prin teatre, şi făcând desfrâu a strâns avere mare din acea rea agonisire. Apoi ***luând învăţătură de la oarecare om sfânt anume Non episcopul, pocăindu-se cu căldură şi botezându-se, îşi lepădă toată averea, ca şi cum ar fi fost nişte gunoaie, şi îmbrăcându-se cu haine de păr, schimbându-se în chip bărbătesc şi tăinuindu-se, s-a dus în muntele Măslinilor. Aici s-a închis într-o chilie şi şi-a petrecut viaţa ce i-a mai rămas cu plăcere dumnezeiască şi a răposat cu pace.***

Sinaxar - Pomenirea Sfintei Taisia, care a fost desfrânată

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Taisia, care a fost desfrânată

Sfânta Taisia a trăit în Egipt în secolul al V-lea. Rămasă orfană după moartea părinţilor ei înstăriţi, ea a dus o viaţă evlavioasă, împărţindu-şi averea la săraci şi oferind sălaş în casa ei pelerinilor străini. Taisia s-a hotărât să-şi dedice viaţa lui Hristos şi să nu se mărite niciodată.

După ce şi-a cheltuit toată moştenirea, Taisia a fost tentată să facă rost de mai mulţi bani prin orice mijloace, începând să ducă o viaţă păcătoasă. Părinţii din Sketis de lângă Alexandria auzind de căderea ei, l-au rugat pe Sfântul Ioan Piticul (Ioan Colovul, prăznuit în 9 noiembrie) să meargă la Taisia şi să o convingă să se pocăiască de cele rele. "Ea a fost bună cu noi şi acum ar trebui s-o ajutăm", spuseră ei. Tu, părinte, eşti înţelept. Du-te şi încearcă să-i salvezi sufletul iar noi ne vom ruga la Dumnezeu să te ajute".

Părintele s-a dus la casa Taisei dar servitorul n-a vrut să-l lase să intre. Atunci Sfântul Ioan i-a spus servitorului să-i transmită stăpânei lui că i-a adus ceva de preţ. Taisia, ştiind că de multe ori călugării găsesc perle pe malul mării, i-a spus servitorului să-l lase pe Ioan înăuntru. Sfântul s-a aşezat, a privit-o în ochi şi a început să plângă. Taisia l-a întrebat de ce plânge şi Sfântul Ioan i-a răspuns:

"Cum să nu plâng când ai uitat de Mirele Tău, Domnul nostru Iisus Hristos şi faci voia satanei cu faptele tale?"

Cuvintele sfântului i-au străpuns sufletul Taisiei ca o săgeată de foc dându-şi seama ce viaţă păcătoasă ducea. Cu frică, ea l-a întrebat pe sfânt dacă Dumnezeu ar accepta pocăinţa unei păcătoase ca ea. Sfântul Ioan i-a răspuns că Mântuitorul aşteaptă pocăinţa ei. De aceea a venit EL pe pământ, să caute şi să mântuiască pe păcătoşi. "EL te va primi cu dragoste" mai adăugă sfântul "şi îngerii se vor bucura împreună cu tine". După cum Însuşi Mântuitorul a spus, ***"mare bucurie se face în cer pentru un păcătos care se pocăieşte*** (Luca 15:7).

Sentimentul de pocăinţă a pus stăpânire pe ea şi văzând în cuvintele sfântului o chemare de la Dumnezeu de a se întoarce la EL, Taisia căuta cât mai repede o cale de a-şi salva sufletul. S-a ridicat şi a plecat din casă fără nici un cuvânt şi fără să lase dispoziţii despre ce se va întâmpla cu proprietatea sa, astfel încât s-a mirat şi Sfântul Ioan de reacţia ei.

Urmându-l pe Sfântul Ioan în pustie, ea s-a grăbit să se întoarcă la Dumnezeu prin penitenţă şi rugăciune. La căderea nopţii, părintele i-a pregătit Taisiei un culcuş şi o pernă din nisip pe care să se odihnească şi el a mers puţin mai departe pentru a-şi face rugăciunile de seară după care s-a pus şi el la odihnă.

Dar la miezul nopţii sfântul a fost trezit de o lumină ce venea din cer şi o învăluia pe Taisia, în locul unde aceasta dormea. În lumina minunată el văzu îngerii din cer cum duceau cu ei sufletul Taisiei. Apropiindu-se de ea, sfântul îşi dădu seama că Taisia murise.

Sfântul Ioan I-a cerut în rugăciune lui Dumnezeu să-i arate dacă Taisia s-a mântuit sau nu. Atunci un înger al Domnului a venit la el şi i-a răspuns:, "Avva Ioan, o oră de pocăinţă din partea ei a făcut cât o mulţime de ani pentru că s-a pocăit din tot sufletul şi cu toată zdrobirea de inimă. "

După ce a îngropat trupul sfintei, Sfântul Ioan s-a întors la Sketis şi le-a spus călugărilor ce s-a întâmplat. Toţi au dat slava lui Dumnezeu pentru că s-a milostivit de Taisia, care s-a pocăit ca şi tâlharul de pe cruce, într-o singură clipă.

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfintele cuvioase Pelaghia şi Taisia

Sfânta Pelaghia a trăit în vremea Sinodului al 4-lea Ecumenic de la Calcedon din anul 451, era comediantă a teatrului din Antiohia şi înainte de a cunoaşte credinţa creştină ducea o viaţă de plăcere şi desfrânare. Înainte de a primi botezul creştin se numea Margareta.

Patriarhul Antiohiei, adunând într-una din zile în cetatea sa un sobor de episcopi, l-a rugat pe unul dintre ei, pe Sfântul Non (din Iliopoli), să rostească celor prezenţi cuvânt de învăţătură.

Pe când vorbea el în faţa bisericii, s-a oprit la uşa locaşului de rugăciune şi vestita comediantă Margareta, înconjurată de un alai mare de tineri şi tinere, îmbrăcaţi în haine scumpe şi purtând brăţări şi inele de aur. Şi era atât de frumoasă, încât creştinii nu se săturau privind la ea.

Toţi episcopii şi-au întors privirile de la ea, în afară de episcopul Non, care privind-o îndelung, a spus: „Dumnezeu, în bunătatea Sa nemărginită, Se va milostivi şi de această femeie, lucrul mâinilor Sale. Luaţi aminte la femeia aceasta de la care eu multă învăţătură am aflat. Socotiţi câte ceasuri a zăbovit ea în camera ei, spălându-se şi împodobindu-se la oglindă cu multă grijă, numai ca să se arate mai fru-

moasă decât celelalte femei. Iar noi, care dorim să fim bine plăcuţi lui Dumnezeu, ne lenevim şi nu ne silim să împodobim păcătosul nostru suflet, nu ne sârguim să-l spălăm cu lacrimile pocăinţei”.

Margareta, auzind acestea, s-a cutremurat şi a făgăduit că-şi va schimba viaţa. Bătrânul episcop Non a botezat-o şi i-a încredinţat-o prea cuvioasei diaconiţe Romana să o povăţuiască pe calea cea bună.

Averea pe care o deţinea a împărţit-o servitorilor şi Bisericii, iar la opt zile de la botez a mers în taină la Ierusalim. Aici, s-a retras în pustiu într-o chilie şi a luat numele Pelaghie. După trei ani de nevoinţe a răposat cu pace în Domnul.

***

Astăzi, pomenim şi pe Sfânta cuvioasă Taisia, care s-a născut în Alexandria Egiptului din părinţi păgâni. A cunoscut credinţa ortodoxă prin servitorul casei, Teodor, dar după ce acela a suferit moarte martirică, Taisia a ajuns într-o casă de desfrânare, dusă fiind acolo de mama ei.

Sfântul cuvios Pafnutie din Tebaida Egiptului a vizitat-o şi prin sfaturile lui ea s-a pocăit pentru păcatele ei.

Apoi, s-a retras într-o mănăstire în apropiere de Alexandria, unde s-a nevoit zăvorâtă într-o chilie mică timp de trei ani, plângându-şi păcatele.

După ce a ieşit din chilie a mai trăit câteva zile, apoi a plecat la Domnul.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfânta cuvioasă Pelaghia şi Sfânta cuvioasă Taisia

Biserica Ortodoxă prăznuieşte astăzi pe Sfânta cuvioasă Pelaghia († 457) şi pe Sfânta cuvioasă Taisia († 340).

Sfânta cuvioasă Pelaghia († 457) a fost artistă a teatrului din Antiohia. Era o femeie de moravuri uşoare. S-a convertit la creştinism, pocăindu-se pentru păcatele ei, datorită episcopului Non din Iliopoli. Acesta a botezat-o şi i-a dat numele de Pelaghia, apoi a încredinţat-o prea cuvioasei diaconiţa Romana să o povăţuiască pe calea cea bună.

Averea pe care o deţinea a împărţit-o servitorilor şi Bisericii, iar la opt zile de la botez a mers, în taină, la Ierusalim. Aici, s-a retras în pustiu într-o chilie şi a luat numele de Pelaghie deghizându-se în călugăr. La moartea sa a fost descoperită ca fiind Pelaghia şi a fost înmormântată în chilia în care s-a nevoit.

***

Sfânta cuvioasă Taisia († 340) s-a născut în Alexandria Egiptului din părinţi păgâni. A cunoscut credinţa ortodoxă prin servitorul casei, Ahmes, pe numele său de creştin Teodor, care a prezentat-o episcopului Vivantius primind astfel Taina Sfântului Botez.

Teodor a suferit moarte martirică în timpul persecuţiei împăratului Galeriu. Sfânta a ajuns artistă ducând o viaţă desfrânată, însă Sfântul cuvios Pafnutie din Tebaida Egiptului a vizitat-o şi prin sfaturile lui ea s-a pocăit pentru păcatele ei.

Apoi, s-a retras într-o mănăstire în apropiere de Alexandria unde s-a nevoit timp de trei ani plângându-și păcatele.

După trei ani, Sfântul Pafnutie, prin descoperire divină, a aflat că este bolnavă, a mers și a împărtășit-o cu Sfintele Taine.

După două săptămâni Sfânta Taisia a trecut la Domnul.

Proloagele din 8 octombrie

Luna octombrie în 8 zile: Pomenirea cuvioasei maicii noastre Pelaghia (†457).

Această Sfântă a trăit pe vremea Soborului celui a toată lume de la Calcedon (451), fiind comediană în Antiohia. Pe atunci se numea Margareta şi, mai înainte de a cunoaşte dreapta credinţă a creştinilor, ducea o viaţă de plăcere şi desfrânare, până într-o zi când, Dumnezeu, atingându-i cugetul, o făcu să-şi schimbe viaţa, să se întoarcă la El.

Adunând patriarhul Antiohiei, în cetatea sa, un sobor de mai mulţi episcopi, unul din ei, Sfântul Non, a fost rugat să spună poporului cuvântul lui Dumnezeu. Pe când propovăduia el în faţa bisericii, iată că se opreşte la uşa bisericii vestita comediană Margareta, înconjurată de un alai întreg de tineri şi de tinere, îmbrăcaţi în veşminte scumpe şi purtând brăţări de aur. Şi ea era atât de frumoasă, încât oamenii nu se puteau sătura privind-o. Şi, oprindu-se printre credincioşi, alaiul ei umplea văzduhul de bună mireasmă şi de arome.

Şi episcopii, şi-au întors ochii de la ea, ca de la un mare păcat. Singur, episcopul Non a privit-o îndelung şi a grăit: "Dumnezeu, în bunătatea Sa nemărginită, se va milostivi şi de această femeie, lucrul mâinilor Sale."

Iar Margareta s-a oprit deodată, ascultând cuvântul sfântului episcop. Şi, îndreptându-se către cei credincioşi, episcopul Non a zis: "Luaţi aminte la femeia aceasta, de la care eu multă învăţătură am aflat. Socotiţi câte ceasuri a zăbovit în camera ei,

spălându-se şi îmbrăcându-se cu ales veşmânt şi împodobindu-se la oglindă cu multă grijă, numai ca să se arate mai frumoasă decât celelalte femei, în faţa oamenilor. Iar noi, care dorim din toată inima sa fim bineplăcuţi lui Dumnezeu, ne lenevim şi nu ne silim să împodobim păcătosul nostru suflet, nu ne sârguim să-l spălăm cu lacrimile pocăinţei, nici să-l împodobim cu mărgăritarele faptelor bune, ca să se înfăţişeze cu veşmânt cuviincios în faţa lui Dumnezeu".

Şi s-a cutremurat Margareta de cuvântul episcopului şi cu ochii plini de lacrimi şi-a schimbat viaţa şi-l ruga pe bătrânul Non să-i arate calea mântuirii.

Deci, învăţând-o cele de trebuinţă, iar ea pocăindu-se cu adevărat, a primit harul Sfântului Botez şi s-a numit Pelaghia. Şi, liberând pe robii pe care îi avea şi împărţindu-şi averea la săraci, la văduve şi la orfani, s-a retras la o mânăstire, în viaţă curată, în smerenie şi în rugăciune.

Iar mai pe urmă, tăinuindu-se, s-a îmbrăcat în haină aspră de păr, şi, ducându-se la Ierusalim, şi-a zidit o chilie de schivnic pe muntele Măslinilor. Şi s-a închis în această chilie, trăind după voia lui Dumnezeu cealaltă viaţă ce i-a mai rămas, iar, după trei ani de zile, a răposat cu pace în Domnul.

Dumnezeului nostru slavă !

Întru această zi, Sfânta Taisia († 340)

În părţile Egiptului, era o oarecare femeie cu rău năravş fără de ruşine şi spurcată. Având ea o fiică, anume Taisia, a învăţat-o şi pe ea aceleaşi năravuri rele, cu care şi ea singură se obişnuise. Şi, ducând-o pe ea la casa de desfrânare, a dat-o în slujba satanei, ca să ducă la pierzare multe suflete omeneşti, înşelându-le cu frumuseţea ei. Că era Taisia foarte frumoasă la chip şi se vestise pretutindenea podoaba feţii sale, pe care mulţi poftindu-o, multe averi îi dăruiau, aur şi argint şi haine frumoase şi scumpe. Şi la atâta deşertăciune îi aducea, înşelându-i pe îndrăgitorii ei, încât mulţi au căzut în sărăcie, pierzându-şi, pentru dânsa, averile lor. Iar alţii, încăierându-se pentru dânsa şi bătându-se, i-au stropit pragurile casei cu sângele lor.

De aceasta auzind, cuviosul Părinte Pafnutie s-a îmbrăcat în haine mireneşti şi, luând un galben, a mers la locul unde trăia Taisia şi, văzând-o pe ea, i-a dat ei galbenul, cu chip că ar vrea să fie cu dânsa.

Iar ea, luând galbenul, i-a zis lui: "Intră în cameră."

Iar el, intrând cu dânsa, a văzut un pat înalt şi, şezând pe el a zis către Taisia: "Nu ai oare o altă cameră mai tăinuită, ca să ne închidem într-însa şi să nu ne ştie nimeni?"

Şi a zis Taisia: "Este. Dar de te ruşinezi de oameni, apoi şi în camera aceasta, ne putem ascunde de dânşii, că uşile sunt încuiate şi nimeni nu va intra aici, nici ne va şti pe noi. Iar de te temi de Dumnezeu, apoi nu este loc care să te poată ascunde dinaintea Lui, măcar de te-ai ascunde şi sub pământ şi acolo Dumnezeu vede."

Şi, auzind Pafnutie de la dânsa aceste cuvinte, a zis ei: "Au doară şi tu ştii de Dumnezeu?"

Iar ea a răspuns: "Şi pe Dumnezeu Îl ştiu şi de Împărăţia drepţilor am înţeles şi de osânda păcătoşilor am auzit."

Atunci i-a zis ei stareţul: "Dacă ştii de Dumnezeu şi de Împărăţie şi de osândă, apoi pentru ce spurci pe oameni şi ai pierdut atâtea suflete? Şi oare nu vei fi întrebată nu numai pentru ale tale păcate, ci şi pentru ale acelora pe care i-ai spurcat, şi nu vei fi osândită în gheena focului?"

Şi acestea auzindu-le, Taisia s-a aruncat la picioarele stareţului cu plângere, zicând: "Şi aceasta o ştiu, că este pocăinţă celor ce greşesc şi iertare de greşeală şi trag nădejde ca, prin rugăciunile tale, să mă izbăvesc de greşeli şi să câştig mila

Domnului. Deci, mă rog ţie, aşteaptă-mă puţin, numai trei ceasuri şi, după aceasta, unde îmi vei porunci, voi merge şi ceea ce-mi vei zice, voi face."

Iar stareţul, numindu-i ei locul la care avea să o aştepte pe ea, s-a dus. Şi, adunându-şi ea toată averea sa, cea adunată cu păcatele, preţul căreia era ca la patruzeci de litre de aur, a adus-o în mijlocul cetăţii şi, aprinzând foc, a aruncat-o în flăcări şi a ars-o înaintea a tot poporul, strigând: "Veniţi toţi cei ce aţi greşit cu mine şi vedeţi cum le ard pe cele ce mi-aţi dat mie." Şi aşa, arzându-şi spurcata ei avere, s-a dus la locul unde o aştepta pe ea Pafnutie.

Deci, stareţul luând-o pe ea a dus-o într-o mânăstire de fecioare şi, cerând o chilie mică, a aşezat-o acolo pe Taisia şi a închis-o pe ea şi a întărit bine uşa cu piroane şi i-a lăsat numai o fereastră mică prin care era cu putinţă să-i dea puţină pâine şi apă.

Apoi, a întrebat Taisia pe Sfântul Pafnutie: "Cum îmi porunceşti părinte, să mă rog lui Dumnezeu?"

Şi i-a zis stareţul: "Nu eşti vrednică să chemi numele Domnului, nici să-ţi ridici mâinile tale spre cer, de vreme ce buzele tale sunt pline de spurcăciune şi mâinile tale întinate cu necurăţia, ci numai căutând spre răsărit, adeseori să zici: "Cel ce m-ai zidit, Dumnezeule, miluieşte-mă." Şi a petrecut Taisia întru acea închisoare trei ani, rugându-se lui Dumnezeu, aşa precum era învăţată de Pafnutie. Şi puţină pâine gusta şi apă cu măsură bea şi aceea o dată pe zi.

Iar după trei ani Pafnutie, milostivindu-se spre dânsa, a mers la marele Antonie, vrând să ştie oare a iertat-o pe ea Dumnezeu, sau nu. Şi, mergând i-a spus lui toate despre Taisia.

Iar Antonie a chemat pe ucenicii săi şi le-a poruncit lor să se închidă fiecare deosebi în cămara sa şi toată noaptea să se roage lui Dumnezeu ca să se descopere vreunuia din ei despre Taisia, cea care se pocăieşte de păcatele sale. Şi au făcut ucenicii după porunca părintelui lor şi s-a milostivit Dumnezeu de a descoperit cele despre dânsa unuia dintre ei, anume Pavel, pe care îl numeau cel simplu.

Acesta, stând la rugăciune noaptea, a fost în vedenie, şi a văzut cerurile deschise şi un pat aşternut cu ţesături scumpe şi strălucind de slavă, pe care îl păzeau trei fecioare cu feţe prea luminate şi o cunună era pe patul acela.

Aceasta văzând-o, Pavel a zis: "Patul acesta şi cununa nu sunt gătite altcuiva fără numai părintelui meu Antonie."

Şi a venit către dânsul un glas, zicându-i: "Nu părintelui Antonie îi sunt gătite acelea, ci Taisiei, cea care a fost desfrânată." Şi, venindu-şi în fire, Pavel se gândea la vedenia aceea, iar a doua zi, mergând, a spus fericiţilor părinţi, lui Antonie şi lui Pafnutie.

Iar ei, auzind au proslăvit pe Dumnezeu, Cela ce primeşte pe cei ce se pocăiesc cu adevărat.

Şi, sculându-se, Pafnutie a mers în mănăstirea de fecioare unde era Taisia. Şi, deschizând uşa, vroia să o scoată pe ea, iar ea se ruga de el, zicând: "Lasă-mă, părinte, să trăiesc aici până la moartea mea, că multe sunt păcatele mele, şi să plâng pentru ele."

Şi i-a zis ei stareţul: "Acum iubitorul de oameni Dumnezeu a primit pocăinţa ta şi ţi-a iertat păcatele tale." Şi a scos-o pe ea din chilie.

Iar fericita a zis: "Să mă crezi părinte, că de când am intrat în chilia aceasta, am pus toate păcatele mele înaintea ochilor mei celor de gând şi, căutând spre ele, am plâns neîncetat. Şi până acum, încă nu s-au dus toate lucrurile mele cele rele de la ochii mei, ci, stându-mi înainte, mă spăimântez pe mine, că voi fi osândită pentru dânsele.

Iar, după ieşirea ei din chilie, fericita Taisia a petrecut cinsprezece zile, şi, după aceasta, a căzut într-o boală, în care, bolind trei zile, cu pace s-a odihnit, cu darul lui Dumnezeu.

Şi s-a mutat de la patul durerii, la patul acela pe care l-a văzut Sfântul Pavel cel simplu, gătit ei în ceruri, unde primeşte laudă cu drepţii, în slavă şi se bucură în veci. Şi, aşa, păcătoasa şi desfrânata ne-a întrecut pe noi în Împărăţia lui Dumnezeu. O, de n-am pierde nici noi, cu rugăciunile ei, aceeaşi Împărăţie ! Amin.

Întru această zi, cuvânt al Sfântului Andrei, despre Rafail diaconul.

Era un tânăr şi a venit la fericitul Epifanie, zicându-i: "Stăpâne, prietenul tău Rafail este bolnav şi te cheamă ca, venind, să-l cercetezi pe el grabnic, iar de nu, nu-l vei afla viu."

Deci, îndată ce a auzit aceasta, cel blând cu duhul a lăcrimat şi a mers îndată după tânăr. Şi, venind, a şezut aproape de el şi a cunoscut că, iată, i se apropiase sfârşitul. Şi a început a plânge pentru dânsul multă vreme, că mult îl iubea pe el.

Apoi, după ce a mai încetat puţin din plâns, a început cel ce zăcea pe pat a se mâhni şi a plânge încât nu numai Epifanie, ci şi toţi cei din casă se temeau.

Deci, a început Epifanie a-l întreba pe el: "Ce-ţi este ţie, de te-ai tulburat aşa?"

Iar el, venindu-şi puţin în fire, a văzut pe Epifanie şi i-a zis: "Amar mie, milostivul meu frate, că toate faptele mele cele duhovniceşti le-au apucat demonii încât sunt afundat în foc. Am văzut pe îngerii lui Dumnezeu şi pe viclenii demoni că au început a cântări în cumpene faptele mele şi au tras mai mult cele rele decât cele bune. Deci, să ştii că mie nu mi se cuvine a mă sălăşlui în fericitele locaşuri ale drepţilor, ci mă voi duce în focul cel veşnic. Că am văzut cum, cu scârbă, s-au dus îngerii de la mine. Iar unul dintre dânşii, când ieşea, mi-a zis mie: "Amar ţie, lipsitule de minte, că rău ai trăit în viaţa ta."

Iar, dacă i-a spus lui Epifanie acestea, s-a mâniat asupra lui diavolul şi, intrând într-însul, mare frământare şi tulburare făcea, că zăcând, se sugruma şi se tulbura şi cuvinte necuvioase grăia.

Iar lui Epifanie îi era foarte milă de sufletul lui şi a început, în taină a face rugăciune pentru dânsul, cu lacrimi, către Dumnezeu, ca măcar sălbăticia aceea să nu se mai facă peste dânsul. Că satana, făcătorul de rele, zburând cu demonii lui acolo, dacă a simţit pe Epifanie că se roagă lui Dumnezeu pentru cel bolnav, înfricoşată mânie avea, că cel ce bolea îi era lui vinovat. Până şi scaunul pe care şedea Epifanie, voia să-l răstoarne jos. Dar Epifanie, simţind cu duhul, degrabă s-a sculat şi nu i s-a împlinit lui gândul.

Iar, pentru că nu şi-a îndeplinit gândul, rău făcătorul a început a face răutăţi cu nenorocitul acela, încât îndată bolnavul, zăcând, a început a-şi smulge barba sa şi, după aceasta, a început a zbiera şi a scoate limba, negrăind bine.

Şi întrebau pe Epifanie, de unde a luat diavolul o putere ca aceea asupra omului, ca să-i facă lui aşa? Iar el a zis către dânşii: "Eu, fraţilor, de aceasta nu ştiu nimic. Socotesc, însă că mare păcat a făcut el, că batjocura aceasta nici puţin nu se depărtează de la dânsul, pentru că încă nu s-a mărturisit, nici nu s-a pocăit şi, pentru aceasta, că nu s-a pocăit, îl stăpâneşte pe el diavolul. Drept aceea şi viaţa sa şi-a sfârşit, întru această nevoie fiind."

Întru această zi, cuvânt despre un cărturar milostiv.

A fost în Ascalon un om temător de Dumnezeu, având obiceiul de a primi pe străini şi trimetea milostenii pretutindeni. Şi încă atât era de milostiv, cât şi casa lui şi-a făcut-o casă de adăpostire a străinilor. Şi mai vârtos primea pe călugări şi averea pe care o avea o dădea acestora, iar mânăstirilor celor din pustie le trimitea galbeni.

Odată, într-o vreme când vroia să trimită milostenie, s-a întâmplat că nu avea nici măcar bani de aramă şi se mâhnea de aceasta. Deci, şezând el în casă mâhnit, a intrat la dânsul un bătrân, iar el i-a zis lui să se aşeze.

Şi era, cel ce venise, frumos la chip. Şi, după ce a şezut, i-a zis lui cel ce venise: "Pentru ce, dascăle, eşti mâhnit?"

Iar el i-a răspuns: "Pentru păcatele mele tânjesc." Că aşa îi era obiceiul lui de a grăi totdeauna.

Iar acela a zis către dânsul: "Iată, dar că altă grijă ai: deci, pentru ce te mâhneşti şi eşti întristat? Au nu ştii că Dumnezeu Se îngrijeşte mai mult decât tine, având purtare de grijă de toată făptura Sa ?" Şi, scoţând din sânul său o legătură, i-a dat-o cărturarului, zicând: "Iată, ai trei sute de galbeni, asemenea şi arginţi; deci, fă după obiceiul tău."

Iar cărturarul, ducându-se în cămară, a pus legătura în lădiţă şi, întorcându-se, voia să cinstească pe bătrânul, dar n-a mai aflat pe nimeni.

Deci, a început a ţine de rău pe cei din casă: "Pentru ce, după ce i-aţi dat voie bătrânului să intre la mine, l-aţi lăsat să iasă, nici măcar rugăciune făcând către Dumnezeu ?"

Iar ei cu jurământ ziceau: "N-am văzut pe nimeni."

A chemat apoi pe portar şi s-a răstit la el, zicându-i: "Cum l-ai lăsat să intre pe bătrân, fără a-l conduce pe el ?" Şi acela, aşijderea, s-a jurat că n-a văzut pe nimeni, nici intrând, nici ieşind.

Atunci a cunoscut că, din dumnezeiască putere, s-a făcut aceasta şi, căzând la pământ cu lacrimi, a grăit: "Doamne, Dumnezeul meu, cine sunt eu, defăimatul şi păcătosul, de vreme ce, în acest fel, rânduieşti cu mine, nevrednicul ?"

Iar după ce a împărţit ca milostenie, tot ce i s-a dat, în aceeaşi vreme au venit doi călugări şi i-au dat lui nişte aur. Şi, aducând bucate, a început a-i ruga pe ei ca să mănânce, iar aceia i-au zis lui: "Du-le înapoi, că vom veni diseară la tine, că locuim la sfinţii părinţi egipteni; deci, să trimiţi acolo după noi."

Însă, seara a trimis şi nu i-a aflat. Iar cei de acolo au zis: "Ei nici n-au fost la noi." Atunci a cunoscut că şi aceştia tot de la Dumnezeu i se trimiseseră lui. Şi dădea îndestulată milostenie şi lădiţa nu s-a mai deşertat de aur.

Iar odinioară, nefiind destul untdelemn, chelarul a văzut aceasta şi a vrut să spună fericitului ca să cumpere, dar a uitat să-i spună. Şi a intrat, iarăşi, în cămară pentru altă treabă şi a văzut vasul cel gol, plin de undelemn.

Deci, venind, chelarul a spus aceasta cărturarului. Iar el a grăit lui: "Oare, ai mai spus şi altora ?" Iar acesta a zis: "Am spus." Şi a răspuns, zicându-i: "Piedică şi sminteală te-ai făcut milosteniei."

Iar aceasta v-am spus-o vouă, fraţilor, minunându-mă de darul lui Dumnezeu, cum miluieşte El pe cei milostivi şi mila Sa cea mare le dăruieşte lor. O, cât de bine este a face milostenie cu toată puterea !

Dumnezeului nostru slavă, acum şi pururea şi în vecii vecilor ! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei cuvioase Pelaghia

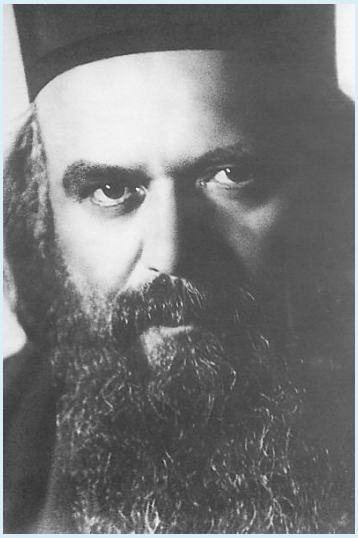

Ea a fost o mare păcătoasă care s-a pocăit. Ea s-a născut la Antiohia, din părinţi păgâni şi a fost dăruită de Dumnezeu cu nemaivăzută frumuseţe trupească. Pelaghia şi-a folosit marea frumuseţe spre a ei pierzanie şi a celor căzuţi în mrejele ei. Din desfrânările ei ea se făcuse putred de bogată.

Trecând odată pe lângă Biserica Sfântului mucenic Iulian, în care tocmai atunci predica înaltpreasfinţitul Nonnus, ea s-a oprit şi a auzit cuvântul pentru înfricoşata Judecată şi pedeapsa care îi aşteaptă pe păcătoşi în iad. Cuvintele acelea au zguduit-o şi Pelaghia şi-a schimbat radical viaţa.

Ei i-a fost scârbă de ea însăşi, s-a temut tare de Dumnezeu, s-a pocăit cu amar de noianul păcatelor ei şi a căzut înaintea lui Nonnus rugându-se de el ca să o boteze: ***„îndură-te şi fie-ţi milă de mine, Sfinţite părinte. Botează-mă pe mine şi învaţă-mă pe mine pocăinţa, căci iată eu sunt adânc de păcate, gheena pierzării, mreajă şi unealtă diavolului."***

Aşa s-a rugat Pelaghia de ierarhul lui Hristos cu lacrimi şi el a primit-o, i-a cercat pocăinţa şi a botezat-o pe ea. La sfântul ei Botez a slujit şi fericita Romana, diaconiţa, care i-a fost şi naşă.

Romana a învăţat-o bine toată creştineasca vieţuire şi tainele credinţei. Dar Pelaghia a râvnit mai mult decât Sfântul Botez. Prea conştientă fiind de noianul adânc

al păcatelor ei, împunsă de boldul conştiinţei, ea a voit să se nevoiască până la moarte cât mai aspru.

Ea a împărţit imediat toate imensele ei averi cele câştigate din desfrâu săracilor şi a plecat în taină la Ierusalim, sub numele de monahul Pelaghie. Acolo ea s-a închis într-o peşteră de la Muntele Măslinilor şi s-a închinat cu totul celor mai aspre postiri, rugăciuni şi privegheri de toată vremea.

După trei ani a cercetat-o Iacov, diaconul sfinţitului Nonnus şi a aflat-o încă vie. Dar când a revenit după trei zile, a aflat-o pe ea moartă şi i-a îngropat trupul ei cu cinste.

Sfânta Pelaghia s-a săvârşit către Domnul cam pe la anul 461. Astfel, cumplita desfrânată de mai înainte i-a plăcut mai după aceea lui Dumnezeu cu asprimea pocăinţei celei cu lacrimi, a fost iertată de noianul păcatelor ei şi s-a sfinţit. Iar Domnul a socotit vrednic sufletul ei cel curăţit de Împărăţia Cerurilor.

Cântare de laudă la Sfânta cuvioasă Pelaghia

Pelaghia cea mult păcătoasă a plâns cu amar,
Şi aflând credinţa sufletul şi-a luminat.
Lumea semne i-a făcut ca s-o ademenească iar,
Dar ea o a lepădat.

Conştiinţa ei s-a trezit şi sufletul, ca din coşmar.
Ce mult a chinuit! Cât s-a nevoit, cât a îndurat
Pentru a ei mântuire!

Sufletul ei cu păcătosul ei trup a luptat,
Şi acesta i s-a făcut ca un măr putred.

Ea mucenicește a plâns şi s-a nevoit
Până ce sufletul ei nenorocit i l-a sfinţit Domnul.

Pe cer soarele de Domnul zidit străluceşte,
Dar al Pelaghiei suflet străluceşte mai mult.

Pocăinţa! Pocăinţa ne-o a dăruit Domnul,
Pelaghia cu aceasta s-a prea slăvit.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei cuvioase Taisia

Aceasta a fost o mare păcătoasă care s-a pocăit. Ea a fost de neam egiptean. Ca şi Pelaghia mai sus pomenită astăzi, şi Taisia şi-a petrecut parte a tinereţii ei în mari desfrânări.

Dar aceasta i s-a întâmplat Taisiei din pricina mamei ei, care a făcut din fiica ei de mică locaş al diavolilor, în milostivirea Lui însă Domnul, carele nu voieşte moartea păcătosului, ci să se întoarcă şi să fie viu, a aflat cale, în minunata Lui purtare de grijă, pentru întoarcerea şi mântuirea Taisiei.

Unul dintre ucenicii Sfântului Antonie cel mare, anume Avva Pafnutie Sindonitul, a auzit de viaţa cea prea păcătoasă a Taisiei, şi de mulţimea bărbaţilor care merg la gheenă din pricina ei. El ***şi-a pus în inimă să o mântuiască, cu ajutorul lui Dumnezeu.***

Luând haine lumeşti, Sfântul Pafnutie a luat un ban greu de aur şi a intrat în cetate. Taisia, gândind că acest bărbat îi dă aurul pentru desfrânare, 1-a poftit în cămara ei. Atunci Avva Pafnutie şi-a deschis sfânta lui gură şi a dat pe faţă toate păcatele şi ticăloşia Taisiei, cerându-i să-i pară rău şi să se pocăiască.

Atunci s-au trezit şi conştiinţa şi inima Taisiei, şi ea a plâns, pocăindu-se cu amar. Ea a împărţit îndată toate multele şi necuratele ei averi muritorilor de foame, şi a intrat în mânăstirea de fecioare la care a dus-o Avva Pafnutie, rămânând acolo timp de trei ani, închisă singură într-o chilie.

Acolo ea a trăit numai cu pâine şi cu apă. Sfântul Pafnutie a venit şi a cercetat-o cu puţin înainte de moartea ei, scoţând-o afară din acea chilie, chiar nevrând ea să iasă.

Ea îndată s-a îmbolnăvit, şi după ce a bolit puţine săptămâni şi-a dat sufletul ei cel curăţit în mâinile lui Dumnezeu.

Sfântul Pavel cel simplu, un alt ucenic al Sfântului Antonie cel mare, a văzut în duh minunatul locaş pregătit de Domnul, Taisiei celei pocăite, în ceruri. ***Sufletul sfinţit al acestei femei s-a înălţat la Domnul la anul 340.***

Cugetare

Sfânta Pelaghia şi Preasfinţitul Nonnus

O, de-am învesti şi în sufletele noastre efortul pe care îl investim în confortul nostru trupesc! De-am fi tot atât de dornici să ne împodobim cu virtuţile înaintea lui Dumnezeu, pe cât suntem în a ne împdobi trupul cu cele stricăcioase!

La început şi Pelaghia cea păcătoasă şi Taisia nu se interesau decât de frumuseţea trupurilor lor, care le ţinea sufletele în robie. Amândouă nu se străduiau decât pentru deşertăciune: a rochiilor splendide, a parfumurilor, a tuturor podoabelor! Ele erau înconjurate numai de linguşiri şi laude, pe care şi le doreau şi cu care se hrăneau. Dar ce schimbare neaşteptată în vieţile lor! O schimbare mai minunată decât a altoiului care scoate mere nobile din mere pădureţe sau preface într-un lac de apă limpede şi dulce mlaştina cea rău mirositoare!

Când a văzut-o întâia oară ***Preasfinţitul Nonnus***, înconjurat şi de alţi sfinţiţi ierarhi, pe desfrânata Pelaghia pentru întâia oară, împodobită şi frumoasă ca o zeiţă şi înconjurată de sclavii şi sclavele ei, gătită cu cea mai scumpă şi mai aleasă podoabă de mătase, cu brăţări, coliere şi inele şi înmiresmată cu parfumuri rare, el a lăcrimat şi a zis celor ce erau cu dânsul: ***„Cu adevărat, mult învăţăm de la această femeie. Domnul o va pune de faţă la înfricoşata Judecată şi ne va osân-***

di cu pilda ei. Oare câte ceasuri pe zi nu petrece această femeie în cămara ei, îmbăindu-se şi gătindu-se, împodobindu-se şi privindu-se în oglindă - pentru ce? Doar spre a apărea un ceas, mai strălucitoare ca soarele, înaintea oamenilor. Iar noi, carele Mire avem pe Hristos cel Nemuritor din ceruri, nu ne străduim măcar puţin timp pe zi ca să ne împodobim nevăzuţi de nimeni cu pocăinţa! Noi nu grăbim să ne îmbăiem cu lacrimile, nici să ne împodobim întru frumuseţea virtuţilor, ca să apărem şi noi mai frumoşi decât soarele înaintea lui Dumnezeu!"

Troparul Sfintei cuvioase Pelaghia

Sfânta Pelaghia († 457) a fost artistă a teatrului din Antiohia. Era o femeie de moravuri uşoare. S-a convertit la creştinism, pocăindu-se pentru păcatele ei, datorită episcopului Non din Iliopoli. Acesta a botezat-o şi i-a dat numele de Pelaghia, apoi a încredinţat-o prea cuvioasei diaconiţa Romana să o povăţuiască pe calea cea bună. Averea pe care o deţinea a împărţit-o servitorilor şi Bisericii, iar la opt zile de la botez a mers, în taină, la Ierusalim. Aici, s-a retras în pustiu într-o chilie şi a luat numele de Pelaghie deghizându-se în călugăr. La moartea sa a fost descoperită ca fiind Pelaghia şi a fost înmormântată în chilia în care s-a nevoit.

***

Arătatu-ne-a nouă înălţimea pocăinţei şi cu râurile lacrimilor ei a curăţit toate văile inimii cele înfundate de păcate. Lepădând veşmântul patimilor, s-a învrednicit de haina îngerească a nepătimirii şi cu săgeţile gândurilor de pocăinţă care îi străpungea inima a aflat milă înaintea Celui ce pentru noi a răbdat durerile suliţei, ca să ne izvorască tuturor iertare şi să umple paharele inimilor de veselie. Cu rugăciunile tale, cuvioasă Peleaghia, cere de la Hristos, Împăratul nostru, să ne dăruiască slobozire de păcate şi acoperământul milei Sale dumnezeieşti.

Tropar: Logodindu-ţi ţie pocăinţa lucrătoare ai ajuns lui Hristos mireasă iubită, Părăsit-ai desfătările lumeşti şi i-ai dăruit lacrimi de iubire întru inimă zdrobită, Făclia rugăciunii ai aprins în inima ta însetată de lumina sfinţitoare, iar acum luminezi şi cărările vieţii noastre, ca să aflăm odihna mântuitoare.

Condac: Cu postul ai veştejit săltările trupului şi ai luat cununa Vieţii, cu rugăciunea ai ajuns pe îngeri şi ai sfărâmat cursele morţii, Noroiul patimilor l-ai curăţit cu ploaia lacrimilor de pocăinţă, Iar acum te rogi pentru sufletele noastre, ca să se întărească în credinţă.

Icos

În văpaia iubirii dumnezeieşti ai înecat curgerile patimii cumplite,
Şi te-ai făcut vas cinstit Stăpânului, primitor de roade slăvite,
Cu frumuseţea îngerească a nepătimirii te-ai îmbrăcat cuvioasă,
Şi te rogi acum cu stăruinţă să aflăm şi noi vieţuire luminoasă.

Bucură-te, mărgăritar cinstit al pocăinţei,
Vas binecuvântat de roua umilinţei,
Alergare grabnică pe căile mântuirii,
Ieşirea binecuvântată din pământul robirii,
Cunună mult înfrumuseţată a iubirii,
Pod cinstit al tainelor Dumnezeirii,
Palat zidit pe temelia smereniei întăritoare,
Povăţuitoare a noastră spre răbdare,
Mireasă curăţită în baia pocăinţei,
Stropirea pământului inimii cu roua credinţei.

Pelaghia, cuvioasă, pe vrăjmaş l-ai biruit cu puterea crucii,
Este oare de mirare că ai scăpat ca o pasăre din groapa muncii ?
Liniştirea ai iubit şi în lacrimile pocăinţei ai înecat pe vrăjmaşul mântuirii,
Ai surpat toată mândria lui şi cu îngerii ai zburat în sălaşurile Luminii,
Greutatea păcatului a ridicat-o Însuşi Împăratul Cel milostiv,
Hora îngerească te-a primit ca pe o mireasă sfinţită cu darul Celui Smerit,
Iar tu ca o porumbiţă Sfântă Pelaghia, te-ai slobozit din amarul chin,
Acum roagă-te pentru noi să ne izbăvim de veşnicul suspin.

Mie, celui ce am căzut în adâncul păcatelor multe,
Cu puterea rugăciunii ridică-mi gândul la cele sfinte,
Frumuseţea sufletului am întinat-o, petrecându-mi viaţa în deşertăciune,

Dar din izvoarele rugăciunii tale mă adapă, ca să ajung la nepătimire.

Mult ai greşit, dar mult ai iubit şi te-ai înălţat la Cel ce e Iubire desăvârşită,
Care acoperindu-te cu razele bunătăţii Sale, ţi-a dăruit mântuirea mult dorită,
Pe mine, cel ce mai rău decât toţi sunt, şi care încă zac în nepocăinţă,
Cu rugăciunea ta mă luminează, ca să încep a lucra fapte de credinţă.

Troparul cuvioasei Taisia

Sfânta Taisia († 340) s-a născut în Alexandria Egiptului din părinţi păgâni. A cunoscut credinţa ortodoxă prin servitorul casei, Ahmes, pe numele său de creştin Teodor, care a prezentat-o episcopului Vivantius primind astfel Taina Sfântului Botez. Teodor a suferit moarte martirică în timpul persecuţiei împăratului Galeriu.

Sfânta a ajuns artistă ducând o viaţă desfrânată, însă Sfântul cuvios Pafnutie din Tebaida Egiptului a vizitat-o şi prin sfaturile lui ea s-a pocăit pentru păcatele ei. Apoi, s-a retras într-o mănăstire în apropiere de Alexandria unde s-a nevoit timp de trei ani plângându-şi păcatele. După trei ani, Sfântul Pafnutie, prin descoperire divină, a aflat că este bolnavă, a mers şi a împărtăşit-o cu Sfintele Taine. După două săptămâni Sfânta Taisia a trecut la Domnul.

***

Prea cuvioasa maica noastră Taisia fost-a arătată de Dumnezeu carte a pocăinţei scrisă cu slovele de gând luminate de focul pocăinţei lucrătoare ce ardea în inima ei. Ca tâlharul câştigând Raiul în ultimul ceas al vieţii fost-a primită ca fiul cel pierdut în braţele părinteşti. Acum stând înaintea Împăratului tuturor roagă-te Acestuia să ne dăruiască şi nouă pocăinţă curată mai înainte de sfârşitul vieţii noastre, ca să aflăm mântuirea cea dorită.

Tropar: Pocăinţa ta fierbinte a fost lăsată pildă cinstită pentru părinţi, Căci zdrobirea inimii întru umilinţă te-a suit la cetatea celor Sfinţi, nu uita să ne pomeneşti şi pe noi înaintea Feţei lui Hristos, ca să ne învrednicim de sfârşit bun sub razele Soarelui luminos.

Sfânta Taisia sau “misionarismul” durerii inimii: “Văd că satana joacă în faţa ta şi nu voi plânge?”

Astăzi sunt prăznuite trei Sfinte femei cu nişte “povesti” cu totul speciale: 2 sfinte cu numele Pelaghia şi o Sfântă Taisia. Două dintre ele (prima cu numele Pelaghia şi cuvioasa Taisia), prăznuite, iată, simultan, au fost desfrânate şi au avut parte de nişte convertiri spectaculoase, iar a doua Pelaghia, muceniţă şi-a plătit cu moarte de bunăvoie (ce nu este socotită ca sinucidere, ci ca martiriu!) tocmai refuzul de a-şi intina sau pierde fecioria, de aceea şi poartă peste veacuri supra-numele de mare cinste de Pelaghia, fecioară. Alăturarea celor trei vieţi într-o singură zi liturgică este tulburătoare.

Vieţile lor le puteţi citi aici şi credem că sunt dintre cele mai mişcătoare vieţi de sfinte din calendarul ortodox:
http://www.calendar-ortodox.ro/luna/octombrie/octombrie08.htm

Vrem să zăbovim aici cu un scurt cuvânt numai asupra uneia dintre ele, şi anume Sfânta Taisia, cea care a avut şi evoluţia cea mai sinuoasă. Rămasă orfană de mică, şi-a dedicat viaţa lui Hristos şi s-a hotărât să rămână Mireasa Lui pe vecie. Şi-a împărţit toată marea sa avere moştenită la cei lipsiţi şi la biserici şi mănăstiri, s-a arătat milostivă şi iubitoare de străini, de săraci şi mult sprijinitoare a călugărilor.

După aceasta însă, pizmuitorul diavol a împins-o până la extrema decădere şi degradare a prostituţiei. Moment în care călugării pe care cândva i-a ajutat cu găzduirea, aflând despre cumplita ei prăbuşire, n-au rămas indiferenţi, ci inimile lor s-au zdrobit de durere şi de râvnă de a o scoate din mlaştina păcatului. Au spus: "Ea a fost bună cu noi şi acum ar trebui s-o ajutăm". Iată ce înseamnă recunoştinţa şi mărimea de suflet!

S-au pus mai mulţi pe rugăciune arzătoare, dar… nu s-au oprit la aceasta! Ci l-au trimis pe cel mai sporit dintre ei să o ajute şi cu fapta, cu prezenţa, să-L imite pe Hristos şi să se coboare în iadul în care căzuse iubita lor soră de Duh.

Despre Sfânta Taisia e scris şi în Pateric, la capitolul dedicat "salvatorului" ei, avva Ioan Colov (cel mic). Momentul "salvării" şi întoarcerii ei este descris într-un mod absolut emoţionant:

"Şi venind avva Ioan, a şezut aproape de dânsa. Şi căutând în faţa ei, i-a zis: pentru ce ai defăimat pe Iisus, de ai venit la aceasta?

Iar ea auzind, a îngheţat cu totul; şi plecând în jos capul său, avva Ioan a început a plânge foarte.

Şi a zis ea lui: avvo, ce plângi?

Iar după ce a căutat, iarăşi s-a aplecat în jos plângând şi i-a zis ei: văd că satana joacă în faţa ta şi nu voi plânge?

Iar ea auzind, i-a zis lui: este pocăinţă, avvo?

Îi zice ei: este".

Iată ce înseamnă durerea inimii pentru aproapele, ce înseamnă plânsul făcător de minuni pentru un frate (aici, o soră) căzut(ă) în păcat. Avva nu s-a pogorât la "iadul" în care zăcea Taisia mânat de o râvnă (a mândriei) de a întoarce el un suflet căzut, ci mânat de o adâncă durere şi nelinişte, izvorâte din iubirea sa adevărată, curată, duhovnicească, arzătoare pentru un alt suflet, iubire care nu se putea împăca nicicum cu pierzarea aceluia!

Spunem asta pentru că mulţi cred cu uşurătate că pot face "misiune" în orice mediu prin puterile lor, încrezându-se în sine şi închipuindu-şi, naiv, că pot învia sufletele moarte ale altora prin discursuri raţionale (sau şi mai grav: închipuindu-şi că au

dragostea cea mai înaltă sau că pot fi ei înşişi pildă vie şi, de fapt, dedându-se la compromisuri pentru aceia, ceea ce sfinţii care coborau în bordeluri nu făceau!) şi se trezesc a propovădui şi a arunca mărgăritarele Cuvintelor sfinte oricui, fără discernământ şi fără să ştie ce riscuri implică asta şi ce pericol pentru ei înşişi de a fi atraşi în pierzarea acelora.

De asemenea, considerăm că astăzi se vorbeşte cu mult prea mare uşurătate despre "misiune" şi "misionarism"; se crede cu prea mare uşurinţă (şi noi înşine cădem uneori în această ispită) că se poate face "misiune" foarte uşor, că se pot schimba oamenii căzuţi în patimile lumii numai prin cuvinte rostite de la amvon sau din conferinţe sau că sunt suficiente învăţăturile "aruncate" pe siteuri şi forumuri creştine, fără a asuma la modul existenţial şi personal pe nimeni, fără a prelua în inima ta suferinţa şi tragedia unui suflet sau a mai multora şi a le pune înaintea Domnului în singura lucrare cu adevărat roditoare: plânsul făcător de minuni! Pentru că sămânţa cuvântului spus cuiva să se poate "prinde", e nevoie ca el să aibă în spate durere, trudă şi plâns duhovnicesc.

Dar pentru a ne îndurera cu adevărat e nevoie să vedem cu ochi duhovniceşti cum "satana joacă pe faţa" noastră şi a semenilor noştri, la fel de căzuţi sau mai căzuţi ca noi, adică să privim în faţă, fără a ne acoperi ochii cu lentile deformatoare, realitatea iadului în care suntem cu toţii. Să luăm în serios ce înseamnă păcatul, să nu-l minimalizăm, să nu gândim că mântuirea e ceva care se va întâmpla automat indiferent ce ar face omul. Dar nici să nu deznădăjduim pentru că, oricât de mare ar fi căderea şi cât de adâncă prăpastia… până la urmă "este pocăinţă", ni se dă această şansă uriaşă!

Numai că pentru a profita de ea, chiar trebuie să a nu ne "îmbătăm cu apă rece", consolându-ne facil că "are grijă Dumnezeu" şi că noi trebuie să fim cât mai senini şi veseli, că nici o tragedie nu se petrece cu noi sau cu semenii noştri. Nu aşa ne-au învăţat sfinţii lui Dumnezeu! Nu ne-au învăţat să ne camuflăm nepăsarea sub pretexte evlavioase şi nici să ţinem cu dinţii de confortul nostru psihologic, pentru a nu lăsa să pătrundă în adâncul inimii noastre nici măcar un zvon din suferinţa mistuitoare a fratelui său din strigătul mut al celui căzut în iadul pierzării.

Ne place să vedem numai "rozul" din tot ce se întâmplă în jurul nostru, ca să nu ne strice nimeni buna dispoziţie; mai mult, ne place teribil să oferim din vârful buzelor cu multă încântare clişee goale de Duh, sfaturi frumoase şi generale şi vorbe consolatoare, amăgindu-ne că prin aceasta chiar ajutăm pe cineva… Fugim însă de a participa efectiv şi fiinţial la viaţa celuilalt, refuzăm să primim în inima noastră durerea adâncă pentru el, singura prin care putem cu adevărat să facem

ceva real pentru cineva… În rest, ne îmbătăm cu închipuirea că iubim, că ajutăm, că suntem milostivi şi că facem multă misiune…

Ce ne învaţă prin această pildă Sfântul Ioan Colov este ceea ce ne spun prin cuvinte şi Sfinţii noştri recenţi:

Cuviosul Paisie Aghioritul*: *"Bucuria ce o simte un om duhovnicesc nu este bucuria lumească pe care mulţi o caută astăzi. Să nu încurcăm lucrurile. Sfinţii aveau o astfel de bucurie pe care o cerem noi? Maica Domnului a avut o astfel de bucurie? Hristos a râs? Care Sfânt a trecut fără durere prin această viaţă? Care Sfânt a avut o astfel de bucurie pe care o urmăresc mulţi creştini din vremea noastră, care nu vor să audă nimic neplăcut, ca să nu se întristeze şi să nu-şi piardă pacea lor? Dacă doresc să nu mă întristez, ca să petrec bucuros şi să nu-mi stric liniştea, ca să fiu blând, atunci sunt indiferent! Altceva este blândeţea duhov-nicească şi altceva este blândeţea din nepăsare. Spun unii: „Trebuie să fiu bucuros, pentru că sunt creştin". Aceştia nu sunt creştini. Aţi înţeles? Asta este nepăsare, este bucurie lumească. Cel ce are aceste particularităţi lumeşti nu este om duhovnicesc. Omul duhovnicesc este în întregime durere. Îl doare pentru situaţii, pentru oameni, dar este răsplătit cu mângâiere dumnezeiască pentru durerea aceasta".

Cuviosul Serafim Rose*: *"De ce par a fi atât de puţine minuni astăzi? Pentru că noi nu prea mai ştim ce este durerea inimii... Durerea inimii este condiţia creşterii duhovniceşti şi a arătării puterii lui Dumnezeu. Tămăduirile şi celelalte minuni se întâmplă celor deznădăjduiţi, inimilor îndurerate, dar care totuşi continuă să se încreadă şi să nădăjduiască în ajutorul lui Dumnezeu. Atunci lucrează Dumnezeu. Lipsa (parţială) a minunilor din ziua de azi arată lipsa durerii inimii din oameni şi chiar din mulţi creştini ortodocşi - prinşi de răcirea tot mai mare a inimilor din vremurile de pe urmă".

Ca să ieşim din moartea sufletului sau să scăpăm pe cineva din rătăcire, trebuie neapărat şi grabnic să coborâm în profunzime, să ieşim din superficialitate, din indiferenţă, din suficienţă, din "caldicismele" noastre, să ne sensibilizăm, să ne lăsăm străpunse inimile moarte! Să nu ne fie frică de durere, căci fără ea nici nu putem iubi cu adevărat, dar nici nu avem pocăinţă sinceră şi rodnică, efectiv curăţitoare! Numai lăsând să intre până în adâncurile noastre durerea (împreunată cu nădejdea tare!), putem avea şi noi măcar o frântură din acea pocăinţă ardentă a Sfintei Taisia, al cărei ceas de plângere profundă a fost socotit cât "mulţimea de ani" de pocăinţă ai altora…

Fie ca Sfânta Taisia să ne ajute pe acest drum către durerea inimii şi către asumarea celui de lângă noi, fără de care toate vorbele noastre multe şi mari riscă să rămână deşarte, ca arama sunătoare şi chimvalul răsunător!

Sursa:
http://www.cuvantul-ortodox.ro/vad-ca-satana-joaca-in-fata-ta-si-nu-voi-plange/

Părinte, oamenii trebuie să ceară cu stăruinţă iluminarea dumnezeiască?

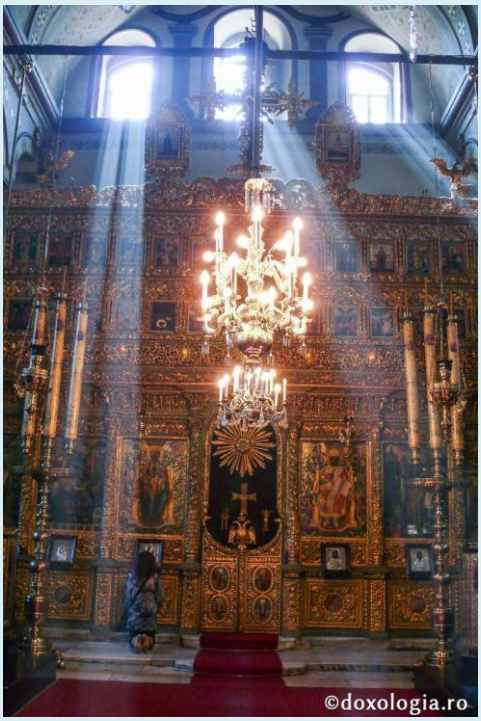

-Părinte, oamenii trebuie să ceară cu stăruinţă iluminarea dumnezeiască?

- Da, fiindcă altminteri soluţiile pe care le dau sunt numai lucrare a minţii, iar apoi se creează zăpăceală. Conferinţe, paraconferinţe... Şi răul este că mai înainte nu s-au cunoscut pe ei înşişi. Şi aceasta pentru că nu preţuiesc cunoştinţele întregii lumi cât preţuieşte o cunoaştere de sine. Când omul îşi recunoaşte cu smerenie starea sa păcătoasă, atunci este recunoscut de oameni ca fiind un om al lui Dumnezeu.

(Cuviosul Paisie Aghioritul, Cu durere şi dragoste pentru omul contemporan, Editura Evanghelismos, Bucureşti, 2003, p. 217)

Pr. Sever Negrescu - O prostituată și o fecioară - două drumuri, aceeași destinație: sfințenia

Taisia a fost o prostituată, Parascheva a fost o mireasă curată a lui Hristos; Taisia deschide o săptămână liturgică, Parascheva închide orice poartă păcatului, ferindu-şi sufletul şi trupul de necurăţie; Taisia ajunge sfântă, Parascheva este sfântă. Trupul nu a fost niciodată exclus din ecuaţia mântuirii.

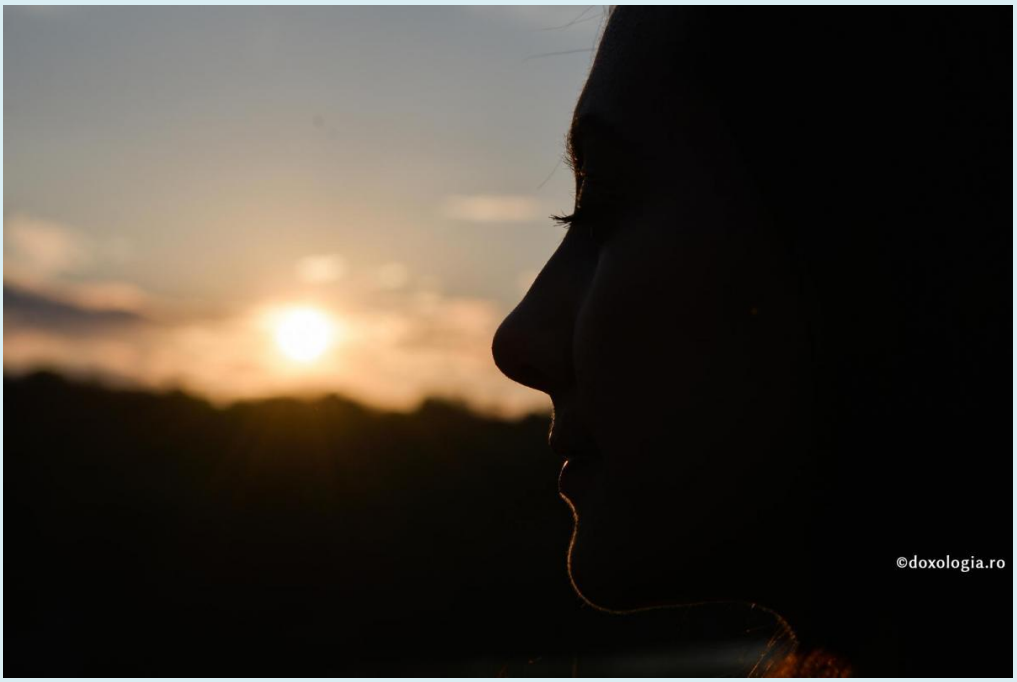

Rău va fi când răii noştri nu vor mai rămâne ai noştri; devenind ai altora, lupta lor va fi cumplită. Cât timp sunt ai noştri, ei mai au o şansă, aceea de a se face sfinţi, iar noi mai avem încă o şansă, aceea de a deveni mai buni. Exclusivismul este o boală care macină la temelia istoriei, dar străină creştinismului.

Prăznuirea Sfintei Parascheva în ziua de 14 octombrie nu exclude prăznuirea Sfintei Taisia din ziua de 8 octombrie. Taisia a fost o prostituată, Parascheva a fost o mireasă curată a lui Hristos; Taisia deschide o săptămână liturgică, Parascheva închide orice poartă păcatului, ferindu-şi sufletul şi trupul de necurăţie; Taisia ajunge sfântă, Parascheva este sfântă. Trupul nu a fost niciodată exclus din ecuaţia mântuirii.

Fiică a unei femei cu rău năravş, spurcată şi fără de ruşine, Taisia va fi dusă de propria-i mamă la o casă a desfrânatelor.

Crescută de părinţi în teama de Dumnezeu şi în deprinderea faptelor creştineşti, Parascheva se va retrage la o mănăstire de fecioare.

Auzind că pe mulţi i-a dus la pierzanie cu frumuseţea ei, părintele stareţ Pafnutie s-a îmbrăcat în haine de mirean şi, mergând să o smulgă pe Taisia din focul iadului, i-a plătit un galben, în chip că ar vrea să rămână o noapte cu ea.

La 14 octombrie 1641, după ce trecuseră 1.300 de ani de la moartea Sfintei Taisia, voievodul Moldovei, Vasile Lupu, v-a plăti la Poarta Otomană peste 300 de pungi de galbeni pentru ca moaştele Sfintei Parascheva să-i ocrotească în veci pe români, din frumosul târg al Ieşilor.

De reţinut dialogul dintre stareţul Pafnutie şi Taisia: Nu ai o cameră, tăinuită, unde să nu ne ştie nimeni? - a întrebat părintele.

Taisia a răspuns: Este, dacă ne ruşinăm de oameni, putem să ne ascundem aici, nimeni nu va şti de noi; dar, dacă ne temem de Dumnezeu, nu este loc unde să ne ascundem de Faţa Lui, sub pământ de vom intra şi acolo ne vede!

Această mărturisire a păcătoasei Taisia avea să smulgă părintelui Pafnutie o întrebare al cărei răspuns va da umanităţii mulţi sfinţi: Au, doar şi tu ştii de Dumnezeu?!

Chiar aşa, ne-am întrebat vreodată dacă păcătoşii Îl ştiu pe Dumnezeu? Nu doar când facem binele trebuie să ne amintim de Dumnezeu, ci mai ales atunci când săvârşim răul.

Taisia a dat foc păcatului, arzând în mijlocul cetăţii toată averea strânsă prin vânzarea trupului.

Parascheva şi-a împărţit săracilor partea de moştenire primită de la părinţi.

Şi una, şi cealaltă au ajuns sfinte.

Atât galbenul dăruit, cu bun gând, de stareţul Pafnutie, cât şi cele 300 de pungi de galbeni plătiţi de binecredinciosul voievod Vasile Lupu ne îndeamnă pe noi, cei de acum, la smerită cugetare: în purtarea de grijă a lui Dumnezeu, un păcătos (un rău) care ajunge sfânt este cel puţin egal cu un drept (un bun) care devine sfânt. Amin.

(Preot Sever Negrescu, Prolog din Proloage, Editura Doxologia, Iași, 2011, pp. 30-32)

Sfânta muceniță Pelaghia din Antiohia, Turcia (8 octombrie)

Sfânta muceniță Pelaghia din Antiohia (303) miniatură din Menologion-ul (Mineiul) împăratului Vasile al II-lea Bulgaroctonul (976-1025), săvârșită în anul 985 la Constantinopol

Aceasta a fost fecioară de neam slăvit din Antiohia. În vremea domniei împăratului Numerian, cârmuitorul Antiohiei a trimis otași să aducă la judecată pe fecioara Pelaghia despre care toți știau că este creștină.

Ostașii înconjurară casa și o chemară pe sfânta fecioară să iasă înaintea porților. Ea le dădu binețe și auzind că avea să fie dusă la judecată, se arătă bucuroasă și le spuse ostașilor să o aștepte să intre în casă și să-și schimbe veșmintele.

Apoi se urcă pe acoperișul casei și ridică mâinile către cer rugându-se îndelung lui Dumnezeu să primească sufletul ei și să nu îngăduie a i se întina curăția cea feciorească. Dumnezeu îi primi sufletul, iar trupul căzu fără suflare dinaintea ostașilor.

Sfântul Ioan Gură de Aur scrise despre sfânta muceniță Pelaghia: „Moartea sa nu a venit pe cale firească, ci mai vârtos la porunca lui Dumnezeu” și „Astfel, trupul cel fecioresc, mai curat decât aurul, zăcea la pământ. Îngerii l-au înconjurat, arhan-ghelii l-au cinstit și Hristos Însuși a stat lângă dânsul”.

Sursa:

https://sfintisiicoane.wordpress.com/2015/10/08/sfanta-mucenita-pelaghia-din-antiohia-turcia-8-octombrie/

Pelaghia - frumuseţea trecând pe cale

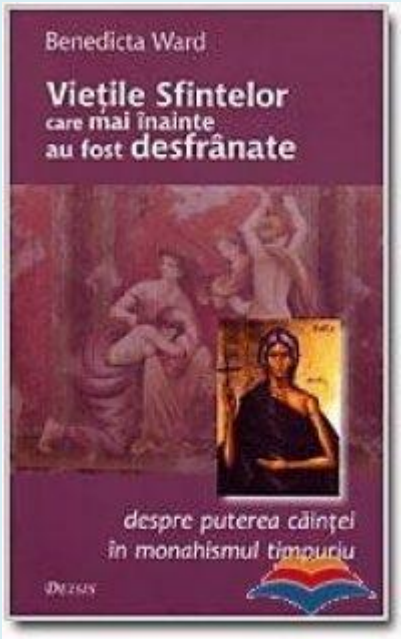

Pe 8 octombrie este cinstită Sfânta Pelaghia.

"Iar prea fericitul Nonnus s-a uitat după ea multă vreme cu multă insistenţă şi, după ce ea a trecut, s-a întors şi s-a mai uitat o dată după ea; apoi s-a întors spre episcopii ce şedeau în jurul lui şi a spus: Nu v-a desfătat marea ei frumuseţe?"

Istoria Mariei Magdalena a ajuns cunoscută prin intermediul Evangheliilor, istoria Mariei Egipteanca prin intermediul cultului; ele aparţin întregii Biserici şi prin ele adevărul central al mântuirii păcătoşilor este oferit tuturor.

Există o profundă legătură între aceste istorii şi motivul biblic al desfrânatei ca imagine a Israelului infidel, dar odată cu imaginea există de asemenea şi realitatea existenţei unor persoane trăind ca prostituate; adică oferind relaţii sexuale fără nici o discriminare şi de regulă sub forma unei tranzacţii comerciale, dar care mai apoi s-au întors de la acest mod de viaţă la Hristos şi la viaţa împărăţiei.

Convertirea lor e prezentată ca una deosebit de uimitoare şi de aceea menită să aducă speranţa mântuirii tuturor păcătoşilor, indiferent ce formă ar fi luat înstrăinarea lor de Dumnezeu; dacă aceste femei s-au putut mântui, afirmă aceste istorii, se poate mântui oricine.

De aceea, nu este o surpriză să aflăm că acele istorii prezentau un interes special pentru monahi, a căror întreaga viaţă se preocupă cu precădere de păcat şi de convertire. Aceste istorii erau povestite şi repovestite în cercurile monastice din Egipt şi Palestina din secolul IV încoace şi formau o parte din literatura scrisă a aşa-numitelor apoftegmata şi vitae patrum.

Sunt istorii ale unui păcat dramatic şi ale unei convertiri deopotrivă de spectaculoase, plasate în lumea monahală a deşerturilor Egiptului şi Palestinei.

Trei dintre ele au fost elaborate în mod deosebit, prezentându-se ca un bine-cunoscut set de texte, alături de Viaţa Mariei Egipteanca şi uneori alături de vieţi ale Mariei Magdalena.

Sunt istoriile aşa-numitelor meretrices sau prostituate: Pelaghia, actriţa din Antiohia, Thaisia prostituata şi Maria, nepoata lui Avraam. Astfel de relatări erau în mod deliberat folosite ca o contrapondere a relatărilor vieţilor marilor figuri feminine ale lumii monahale, ca de pildă Marcella, Eugenia, Macrina şi Melania. Fiecare din aceste desfrânate a fost implicată în tranzacţii comerciale privitoare la sex, din care fiecare din ele a fost eliberată ajungând să trăiască înălţimile iubirii şi rugăciunii ascetice. Astfel de relatări ofereau un stimul şi o încurajare pentru toţi creştinii, dar mai cu seamă pentru monahi.

Fiecare din aceste texte are o istorie complexă şi, ca şi în cazul Mariei Magdalena şi al Mariei Egipteanca, şi în istoria Pelaghiei apar figuri literare care nu sunt poate identice cu persoanele istorice care au dat naştere povestirilor. Ele nu sunt pur şi simplu biografii, ci istorii povestite spre a prezenta adevăruri fundamentale într-o formă narativă vie şi accesibilă.

Ele au avut un asemenea succes, încât au continuat să atragă atenţia oamenilor atât din afară, cât şi dinăuntrul mediului monastic în toate epocile, începând de la monahii Egiptului secolului IV până la Anatole France şi Helen Waddell; au fost repovestite, au format surse de inspiraţie pentru muzică, poezie şi artă, şi pentru desene animate în Europa nordică.

Când Humbert de Romans, maestrul Ordinului Predicatorilor a pregătit o carte cu tipuri de predici pentru uzul fraţilor, el a inclus una bazată pe vieţile Mariei Magdalena, Mariei Egipteanca şi Pelaghia, ceea ce înseamnă că el presupunea o cunoaştere a tuturor acestor istorii atât de către fraţi, cât şi de către audienţa lor:

"Sunt trei lucruri care fac pocăinţă mare: o mare întristare pentru trecut, o mare prevedere pentru viitor şi mari fapte de pocăinţă acum. Cea dintâi era vădită din lacrimile pe care le-au vărsat din belşug Maria Magdalena, Maria Egipteanca şi Pelaghia atunci când au privit la ceea ce făcuseră. Cea de-a doua era vădită în faptele lor, căci după convertirea lor, Maria Magdalena a fost întotdeauna alături de Domnul şi de ucenicii săi sau a fost în peşteră unde a rămas pentru treizeci de ani, Maria Egipteanca a plecat îndată după convertirea ei în pustie unde a rămas necunoscută lumii timp de 40 de ani, iar Pelaghia după convertirea sa a fugit pe ascuns ca să se facă pustnic îmbrăcându-se în straie de călugăr. Cât de mult au suferit postind, nevoindu-se şi priveghind se poate citi în Istoriile vieţilor lor mai sus menţionate".

El continuă menţionând şi prostituata Thaisia şi declară că ele toate au ajuns în cer la moarte, ceea ce - spune el - e un exemplu al rezultatelor primirii milei şi iertării, sprijinindu-şi afirmaţia sa cu două citate din Biblie legate de aceste istorii încă de la început:

"Este o mare nedumerire pentru mulţi că desfrânate, cu toată mulţimea păcatelor lor, intră primele în împărăţie: Amin, amin zic vouă că desfrânatele vor intra înaintea voastră în Împărăţia lui Dumnezeu (Matei 21) Unde s-a înmulţit păcatul, acolo a prisosit şi harul (Romani 5).

Cea dintâi dintre aceste istorii, cea a prostituatei Pelaghia aşa cum este ea povestită de diaconul Iacob din Edesa, este memorabilă în orice colecţie de povestiri.

Helen Waddell sugerează că, pur şi simplu pentru că a fost extrem de bine povestită, ea a fost repovestită mai puţin des decât celelalte povestiri, "deşi încă din primul paragraf îţi dai seama că te afli în faţa unui mare povestitor".

Pelaghia era o binecunoscută actriţă din Antiohia şi de aceea aparţinea în ochii Bisericii categoriei persoanelor imorale, care includea bufoni, mimi, jongleri, clovni, ca şi prostituate. Îmbrăcată frumos, chiar dacă provocator, împreună cu tovarăşii ei tineri, cu slujitori, cu muzică şi cu râsete, ea a trecut odată pe lângă un grup de episcopi creştini ce ţineau o conferinţă în aer liber.

Episcopii, ne spune povestirea, şi-au ascuns feţele în faţa acestei privelişti, dar episcopul Nonnus, un episcop monah din pustie, "s-a uitat multă vreme şi intenţionat după ea şi după ce a trecut încă se uita, iar ochii lui o urmăreau". Apoi, întorcându-şi capul, s-a uitat spre episcopi şi a spus: "Nu v-a desfătat marea ei frumuseţe? Într-adevăr, pe mine unul m-a desfătat."

Recunoaşterea frumuseţii Pelaghiei ca o creatură alcătuită de Dumnezeu l-a atins pe Nonnus la inimă; ca un om de rugăciune autentic, el a fost în stare să o vadă cu adevărat, în vreme ce ceilalţi episcopi, mai ruşinoşi, conştienţi de înclinarea lor spre plăcere, şi-au ascuns ochii.

Apoi Nonnus a făcut în faţa confraţilor săi o paralelă între curtezana care îşi petrece tot timpul îngrijindu-se de arătarea ei cum să placă amanţilor ei, şi creştinul călduţ, care-şi petrece numai o mică parte a zilei ca să-şi facă sufletul frumos pentru Hristos, marele Amant al sufletelor. Mai târziu însă, când a fost singur, mirarea sa inimoasă în faţa frumuseţii pe care o văzuse a revenit. El s-a rugat pentru Pelaghia cu atâta tărie încât Iacob, diaconul său, s-a înfricoşat şi s-a ascuns.

În ziua următoare Pelaghia l-a ascultat pe Nonnus predicând şi a fost mişcată la inimă spre căinţă. I-a scris şi apoi a venit la el şi l-a implorat să primească botezul din mâinile lui. Odată botezată, a cerut în secret lui Nonnus haine bărbăteşti şi a fugit în timpul nopţii, numai cei doi cunoscând planurile ei.

Ani mai târziu, când diaconul Iacob urma să viziteze Palestina, Nonnus i-a spus să viziteze şi un pustnic cu numele Pelagius. Când Iacob a găsit chilia solitarului, a descoperit că locuitorul acesteia tocmai murise, venerat în întregul ţinut pentru austeritatea şi rugăciunea lui; iar pustnicul era tocmai Pelaghia.

Ca şi relatarea scrisă despre Maria Egipteanca, istoria Pelaghiei are multe corespondenţe şi surse, dar istoria aşa cum ni se înfăţişează în relatarea diaconului Iacob, a oferit hrană pentru meditaţie timp de veacuri.

Două teme au fost de un deosebit interes în tradiţia monastică: mai întâi uzul imaginii curtezanei ca o dojană adusă vieţii monahului; iar în al doilea rând istoria pustnicului ascuns, cunoscut numai după moarte a fi fost o femeie.

Ideea de a folosi imaginea unei curtezane ca o dojană sau ca un îndemn şi exemplu pentru monahi nu era nouă; ea se găseşte în multe alte texte.

De exemplu, în două pasaje din Apoftegmele părinţilor pustiei, avva Ioan Colov, compară sufletul cu o curtezană.

Un al doilea pasaj pe această temă atribuit aceluiaşi, este încă şi mai tulburător şi enigmatic decât primul: "Şi i-a zis lui unul din bătrâni: Ioane, ca o femeie păcătoasă ce se împodobeşte pe sine, aşa eşti, şi care înmulţeşte ibovnicii săi. Şi îmbrăţişându-l pe el, avva Ioan a zis: Adevărul zici părinte".

O zicere atribuită avvei Pamvo este încă şi mai aproape de uzul făcut de Nonnus de vederea Pelaghiei: "Cel intru fericită pomenire Atanasie, arhiepiscopul Alexandriei, l-a rugat pe avva Pamvo să se pogoare din pustie la Alexandria. Deci pogorându-se şi văzând acolo o femeie uşuratică, s-a umplut de lacrimi. Iar cei ce erau împreună, întrebându-l pentru ce a lăcrimat, a zis: Două pricini m-au pornit: una, pierzarea aceleia, iar alta, că nu am acest fel de silinţă spre a plăcea lui Dumnezeu, cât are aceasta să placă oamenilor scârnavi".

Într-o altă povestire, de data aceasta dintr-o sursă armeană, prostituata însăşi dojeneşte un părinte al pustiei şi trage morala: "Când Efrem s-a dus la Edessa pentru întâia oară, s-a rugat lui Dumnezeu ca atunci când va intra în oraş să întâlnească pe cineva care să vorbească cu el întrebări din Sfânta Scriptură, întâia persoană pe care a întâlnit-o venind drept spre el a fost o femeie care era prostituată. Iar Efrem era întristat deoarece credea că Dumnezeu nu a ascultat rugăciunea lui, căci, gândea el, ce ştia aceasta despre Scriptură? Cum l-ar fi putut ajuta ea să-şi dezlege întrebările sale? Dar femeia venea cu ochii aţintiţi spre el. El însă s-a mirat şi i-a spus dar fără nerăbdare sau mânie: Ce te uiţi la mine atât de cu deadinsul? Femeia i-a răspuns trimiţând la istoria din cartea Facerii, privitoare la zidirea bărbatului şi a femeii: E lucru firesc ca eu să mă uit la tine, căci am fost alcătuită din tine; dar tu n-ai nici un motiv să te uiţi la mine fiindcă tu ai fost alcătuit din pământ şi într-acolo trebuie să-ţi fie aţintiţi ochii tăi".

În această istorie, ca şi în altele, prostituata apare ca extrem de inteligentă având chiar şi o cunoaştere a Scripturilor; la rândul ei, Pelaghia îi trimite ea însăşi o scrisoare episcopului. Dar rostul principal al repovestirii unor astfel de istorii în pustie e acela de a aduce aminte locuitorilor ei starea lor de păcătoşi şi necredincioşi faţă de Dumnezeu, că unii ce nu se îngrijesc atât de mult de sufletul lor pe cât se îngrijeşte o prostituată de hainele ei.

Există aici precedentul biblic al profeţilor care l-au descris pe Israel ca o prostituată infidelă faţă de Dumnezeu îndrăgostindu-se de alţi zei şi nepurtând de grijă de poruncile Celui ce îl iubeşte. Contrastul dintre prostituată şi monah este răsturnat faţă de ceea ce ne-am aştepta în mod firesc de la fiecare dintre aceştia.

Cea de-a doua temă (şi ea bine cunoscută în pustie) în această istorie a Pelaghiei este cea a femeii ce se deghizează în bărbat, ca să ducă în secret o viaţă de pustnic, până la moartea ei.

În istoria Mariei Egipteanca şi în textul înrudit privitor la fecioara din Ierusalim vizitatorii care văd prostituatele transformate în pustie presupun la început că ele

sunt bărbaţi, fiind apoi cu atât mai uimiţi că această formă extremă de ascetism a fost întreprinsă de către femei.

În apoftegmele părinţilor pustiei o istorie de acest gen este povestită de către avva Visarion; ea este relatată de ucenicul acestuia, Dulas: "Şi umblând, a venit deasupra unei peşteri. Şi intrând, înăuntru am aflat un frate şezând şi lucrând funie de coşniţe şi necăutând în sus la noi, nici închinându-se, nici vrând să ia cuvânt cu noi. Şi mi-a zis bătrânul: Să mergem de aici, poate nu are vestire bătrânul să vorbească cu noi. Şi ne-am dus la Lico, până ce am ajuns la avva Ioan şi închinându-ne lui, am făcut rugăciune. Apoi au şezut ei să vorbească pentru vedenia care a văzut-o el. Şi a zis avva Visarion: A ieşit poruncă să se surpe capiştile idolilor şi s-a făcut aşa şi s-au surpat. Iar când ne-am întors noi, am venit iarăşi la peştera aceea, unde am văzut pe fratele acela. Şi mi-a zis bătrânul: Să intrăm la el, nu cumva i-a vestit Dumnezeu să vorbească cu noi! Şi cum am intrat, l-am aflat pe el săvârşit. Şi mi-a zis mie bătrânul: Vino, frate, să strângem trupul lui! Că pentru aceasta ne-a trimis Dumnezeu pe noi aici. Şi strângându-l noi, ca să-l îngropăm, am aflat că a fost femeie cu firea. Şi s-a minunat bătrânul şi a zis: Iată cum şi femeile biruiesc pe satana, iar noi prin cetăţi petrecem cu neorânduiala".

Luarea de haine bărbăteşti arată nevoia extrem de practică pentru o femeie trăind singură în deşert de a se proteja. Dar e mai mult decât atât. Modul de a avea un loc în lumea monahismului timpuriu era acela de a depăşi diferenţele dintre sexe fie vieţuind într-o comunitate de un singur sex, fie adoptând o formă solitară de viaţă, în care era mai prudent ca de exemplu în deşert, unde bântuiau uneori şi bandiţi sau personaje ostile, o femeie să se îmbrace ca un bărbat.

Fiecare din aceste căi deschidea pentru bărbaţi şi pentru femei calea reîntoarcerii la starea paradiziacă a lui Adam cel necăzut sau mai degrabă, în cerul Adamului celui nou, "unde nu mai e nici parte femeiască, nici parte bărbătească" (Galateni 3, 28).

Cu toate acestea, o excepţie de la acest model de retragere sugerează că schimbarea îmbrăcămintei nu era nici universală, nici fundamentală: amma Sara a trăit singură lângă Nil timp de şaizeci de ani fără a purta haine bărbăteşti sau a se alătura unei comunităţi de călugăriţe. Ea spune că în primii treisprezece ani a trebuit să lupte zilnic împotriva demonului plăcerii; semnificativ este faptul că ea a tratat acest lucru exact în acelaşi fel ca şi ceilalţi pustnici: "Niciodată nu s-a rugat ca războiul să înceteze, ci spunea: Doamne, dă-mi tărie să lupt!" Alte două remarci ale ei ne arată cât de adânc simţea că este egalitatea ei cu bărbaţii în viaţa monastică, şi că aceasta mergea mult mai adânc decât detaliile îmbrăcămintei. Astfel ea spunea:

"Potrivit firii mele sunt femeie, nu însă potrivit gândurilor mele", şi aceloraşi monahi care o vizitau le mai spunea: "Eu sunt bărbatul, voi sunteţi femeile".

Ideea de a "deveni bărbat" adoptând viaţa monastică e legată de libertatea oferită femeilor de creştinismul însuşi. Viaţa în deşert, anachoresis, era o demonstraţie practică a libertăţii faţă de limitele şi de responsabilităţile societăţii.

Se pare că foarte adesea femeile bogate ale lumii antice profitau de deşert ca de o arenă a libertăţii. Femeile care fuseseră prostituate erau femei bogate; Pelaghia avea o casă întreagă de slujitori care să poarte de grijă de ea iar numele ei în cetate era "Margareta" sau "mărgăritar", din cauza frumuseţii ei, dar şi din cauza bogăţiei ei în bijuterii.

Prin carierele lor încununate cu succes ele dobândiseră o libertate atât faţă de controlul părintelui sau soţului, cât şi faţă de treburile domestice inevitabile pentru o femeie cu bună reputaţie. Ca şi marile văduve ale Romei, Paula, Melania şi Macrina, ele erau atât libere, cât şi bogate; iar următoarea etapă a acelei libertăţi a fost aceea de a intra în lumea monastică a deşertului, unde, prin definiţie, sexul nu avea nici un fel de semnificaţie.

Prudente şi înţelepte, conştiente atât de forţa sexualităţii, cât şi a îndemnurilor căminului pentru bărbaţi şi pentru ele însele, aceste femei au avut de grijă să nu se prezinte sub nici un chip ca femei. Acest lucru nu are nimic de-a face cu o respingere a feminităţii; în realitate era o afirmare a ei: înaintea lui Dumnezeu toate sufletele sunt feminine, şi această feminitate o pretind atât femeile, cât şi bărbaţii pustiei.

Examinând istoria lui Nonnus şi Pelaghia, mai există un alt aspect ce merită a fi comentat: cel al relaţiei de iubire dintre ei. E interesant de observat că, înainte de a începe povestirea, ei nu auziseră anul de altul: a fost într-adevăr o "dragoste la prima vedere". Nonnus era la o întrunire a spiscopilor când a văzut-o pentru întâia dată pe Pelaghia şi reacţia sa nemijlocită a fost cea a unei mirări uimite la vederea frumuseţii ei. Pelaghia nu l-a observat atunci, dar mai târziu când a intrat din întâmplare într-o biserică şi de îndată ce l-a auzit pe Nonnus predicând, a fost la rândul ei mişcată de uimire şi încredere; de îndată a intrat în contact personal cu el şi a insistat ca el însuşi să fie personal responsabil de botezarea ei.

Aprecierea lor reciprocă nemijlocită se arată în aceste două momente ale întâlnirii: Nonnus o vede trecând pe drum; Pelaghia îi aude cuvintele în biserică. Delicată

tema a iubirii între ei străbate întreaga relatare aşa cum ne parvine ea prin intermediul ochilor uimiţi ai lui Iacob diaconul.

Era o dragoste atât de puternică, încât la început Nonnus nu s-a crezut pe sine însuşi în stare să asculte mărturisirea Pelaghiei şi să o boteze; iar mai târziu, Pelaghia, cunoscând tăria dorinţei, a plănuit împreună cu el să plece de îndată în taină în singurătatea deşertului. Ei nu s-au mai întâlnit niciodată, dar nici nu au uitat unul de altul, şi Nonnus ştia unde trăia ea. A fost o dragoste purificată şi întărită prin distanţă; iar la sfârşit au mai schimbat un salut înaintea intrării lor în împărăţie.

Există şi alte istorii ale unor mari iubiri în pustie, dar ele sunt rare. Una este povestită într-o colecţie de istorii anonime de către avva Simeon cu privire la propria sa viaţă: el fusese un negustor în Siria, iar atunci când partenerul său a murit, a dorit să se căsătorească cu văduva acestuia, întrucât o iubea foarte mult: "Mişcată de tinereţea şi frumuseţea lui, ea i-a spus: Pentru Dumnezeu, nu iubeşti pe nimeni altcineva decât pe mine? Iar el i-a spus: Aşa este. Atunci ea i-a spus: Şi eu, şi acesta este adevărul lui Dumnezeu, te iubesc pe tine, dar întrucât glasul Domnului spune: Dacă vine cineva la mine şi nu-şi urăşte pe tatăl său şi pe mama sa, pe femeia sa, pe copiii săi şi pe fraţii săi şi însăşi viaţa lui, nu poate fi ucenicul Meu. (Luca 14, 26), de aceea să ne despărţim unul de altul pentru Dumnezeu".

În aceeaşi colecţie de Apoftegme există şi alte istorii privitoare la monahi abătuţi de la contacte sexuale de femeile de care se apropiaseră; aici femeia este înfăţişată nu ca o ispititoare, ci ca o persoană înţeleaptă şi clarvăzătoare, lucrând potrivit lui Dumnezeu într-o situaţie delicată.

Dar acestea nu sunt istorii privitoare la relaţii şi afecţiune, în istoriile Mariei Egipteanca şi a lui Zosima, a Thaisiei şi a lui Pafnutie şi, într-un mod diferit, în cea a lui Mari şi Avraam, o relaţie de iubire caldă şi autentică face parte din calea mântuirii.

Ceea ce este neobişnuit în istoria Pelaghiei şi a lui Nonnus este egalitatea iubirii dintre cei doi şi aprecierea reciprocă extrem de pozitivă, apreciere împlinită şi nicidecum negată prin alegerea castităţii şi singurătăţii de către cei doi.

Benedicta Ward

Vieţile sfintelor care mai înainte au fost desfrânate. Despre puterea căinţei în monahismul timpuriu?, Editura Deisis

Arhim Dumitru Cobzaru - Predică la Sfintele cuvioase Pelaghia şi Taisia, Catedrala Mitropolitană

https://www.youtube.com/watch?v=YnFsBk1BcYQ

Sfintele cuvioase Pelaghia şi Taisia

Le-am pomenit, pentru ziua de mâine, pe Sfintele cuvioase Pelaghia şi Taisia, atât prin otpustul pe care l-aţi auzit mai înainte, cât mai ales prin cântările de la strană. Din cântările de la strană, am aflat şi câteva amănunte din viaţa lor, cum că şi-au sfinţit viaţa în chip deosebit şi că au fost preaslăvite de Dumnezeu, iar creştinii le pomenesc, de veacuri, în ziua de 9 octombrie.

Amănuntul cel mai de seamă pe care trebuie să îl punem la suflet este că ele au fost două desfrânate notorii, dar au reuşit să-şi depăşească patima, să-şi lucreze mântuirea şi să ajungă sfinte cuvioase, pomenite în rândul călugărilor, al sfinţilor cuvioşi.

Cea dintâi, Pelaghia, pe care mai înainte o chema Margareta, a fost o desfrânată din Antiohia, care ducea o viaţă de vis, trăind în desfătări, îmbrăcându-se cu haine scumpe şi afişându-se public fără ruşine, atrăgând pe mulţi la păcat.

Într-una din zilele când se afişa în piaţa publică, s-a întâmplat să fie o adunare de episcopi, chemaţi de Patriarhul Antiohiei, printre ei fiind şi episcopul Non, care, văzând-o, i-a atras atenţia, pentru că episcopii ceilalţi au încercat s-o ignore, ruşinându-se de ceea ce aveau în faţa ochilor. Dar Sfântul Non s-a adresat mulţimii care era de faţă, spunând că această femeie va fi salvată şi, mai mult decât atât, a dat-o drept exemplu celorlalţi, zicându-le: „Iată, pentru păcatul ei cât de frumos se îmbracă, cât de mult se pregăteşte ca să ajungă atât de atrăgătoare! Iar noi cât de puţin facem pentru sufletul nostru! Ore întregi ea se pregăteşte ca să arate atât de bine, iar noi prea puţin timp folosim pentru a ne înfrumuseţa sufletul".

A fost străpunsă la suflet de cuvântul Sfântului Non şi a cerut, imediat, să stea de vorbă cu el; a fost catehizată, apoi botezată cu numele Pelaghia şi, în cele din urmă, s-a zidit, s-a zăvorât într-o peşteră mai mult timp, unde primea doar cele necesare subzistenţei, încât a ajuns aşa cum vedem, astăzi, în calendarul creştin. A trăit în secolul V al erei creştine.

***

Sfânta Taisia este din secolul IV al erei creştine şi a trăit în părţile Egiptului. Mama sa, desfrânată şi ea, a angajat-o la o casă de toleranţă. Fiind, de asemenea, foarte frumoasă, a reuşit să atragă foarte mulţi bărbaţi şi să le cheltuiască averile, pe mulţi ducându-i la sărăcie şi pe multe familii lăsându-le pe drumuri.

A devenit un caz de notorietate publică, iar Sfântul Pafnutie, care trăia pe vreme aceea, responsabil fiind de ucenicii lui şi de zvonurile care circulau, şi-a asumat să meargă el însuşi la desfrânata Taisia. A luat un ban de aur şi s-a dus la casa de toleranţă, a plătit-o ca să rămână o noapte cu ea. Şi au început să stea de vorbă unul cu celălalt.

Părintele, îmbrăcat în haine bărbăteşti, dar, totuşi, călugărul Pafnutie, a încercat să-i spună că trebuie să meargă într-o cămară mai ascunsă, să nu-i vadă nimeni, iar ea, foarte nevinovată, îi răspunde că nu este necesar, că uşile sunt încuiate şi, în plus, oriunde s-ar ascunde, îi vede Dumnezeu.

A rămas mirat călugărul şi a spus: „Tu ştii despre Dumnezeu şi vorbeşti despre Dumnezeu? Tu, care faci atâtea păcate şi ai făcut atâta rău oamenilor?"

Iar ea, căzând în genunchi în faţa lui, i-a spus: „Ştiu despre Dumnezeu şi ştiu că este pocăinţă pentru păcătoşi".

L-a rugat pe părintele Pafnutie s-o lase trei ceasuri ca să-şi rânduiască lucrurile, apoi s-o aştepte într-un anume loc. După ce a strâns toată averea ei, pe care a câştigat-o din desfrânări, s-a dus în mijlocul cetăţii şi le-a dat foc la toate lucrurile pe care le avea, la toată averea ei, şi le-a spus oamenilor să vadă că ceea ce a câştigat ea, prin desfrânare, este sortit pieirii, focului.

S-a întâlnit cu părintele Pafnutie şi asemenea Sfintei Pelaghia, a fost zăvorâtă trei ani de zile, primind doar cele necesare traiului.

Prin descoperirea dumnezeiască a unui ucenic al Sfântului Antonie, s-a aflat că Dumnezeu i-a iertat păcatele şi nu numai, ci i-a pregătit şi un loc special în ceruri.

După ce a ieşit din canon, la câteva zile şi-a aflat sfârşitul; în felul acesta, cunoscând părinţii pustiei viaţa ei de pocăinţă, au lăsat toate acestea scrise şi iată că şi ea s-a adăugat la sfinţii cuvioşi din calendarul creştin.

Toate acestea le puteţi găsi în Vieţile sfinţilor. Eu doar vi le-am repovestit în această seară. Dar lucrul cel mai important este primul pe care am încercat să vi-l sugerez: există şansă pentru orice păcătos, fie el cât de mare, fie el cât de desfrânat, nu neapărat din punct de vedere trupesc, ci şi sufletesc, pentru că noi suntem împărţiţi între atâtea şi atâtea gânduri, fapte şi cugete rele, încât desfrânarea noastră poate este mult mai mare şi mai profundă. Dar, există şansă pentru orice păcătos!

Mai mult, există şi un canon care prevede lucrul următor: orice păcătos se poate călugări. În istoria monahismului, de multe ori, fecioria trupească s-a cerut ca o condiţie.

Am avut şi noi o asemenea mânăstire în ţară, o avem şi astăzi. Ea a fost desfiinţată de regimul comunist, dar s-a reînfiinţat: Mânăstirea Vladimireşti din judeţul Galaţi, unde nu aveau voie să intre decât fecioare. Lucrul acesta nu era conform canonului de care v-am vorbit. Orice păcătos se poate călugări, la orice vârstă, dacă simte această chemare şi dacă, într-adevăr, arde ca rugul aprins de dragoste faţă de Dumnezeu.

Aşadar, să nu ne pierdem nădejdea şi să credem nu că vom ajunge în calendarul creştin, dar că Dumnezeu, aşa cum o spunem la tunderea în monahism, ne va primi în braţele Lui părinteşti. Amin!

Catedrala Mitropolitană din Cluj-Napoca, 7 octombrie 2015.

Sursa: **https://parinteledumitrucobzaru.blogspot.com/?view=magazine**

Peștera și mormântul cuvioasei Pelaghia - Pelerinajul părintelui Cleopa la Locurile Sfinte

Coborâm puțin și dăm de peștera și mormântul cuvioasei Pelaghia, pe care Biserica Ortodoxă o prăznuiește la 8 octombrie.

Mormântul cuvioasei Pelaghia

Sfânta Pelaghia era din Imperiul bizantin. Deci, iubind pe Hristos, a renunțat la lume și s-a nevoit mulți ani în această peșteră de pe Muntele Măslinilor. Tot aici s-a mutat la Domnul și își are și mormântul. Peștera este de mai mulți ani în posesia arabilor mahomedani.

Intrăm în sfânta peșteră, coborâm numeroase trepte și în adânc dăm de o încăpere cam de 4×4 metri, în mijlocul căreia se înalță mormântul cuvioasei Pelaghia. Aici s-a nevoit o mireasă a lui Hristos, o tânără fecioară uitată de lume, care, pentru dragostea Domnului, a renunțat la toate bucuriile acestei vieți și și-a închinat

fecioria, sufletul și trupul Bunului nostru Mântuitor. Aici, în piatră și pământ, a ars o făclie ortodoxă, o candelă a rugăciunii de foc. Aici a luminat o lumânare bine mirositoare zeci de ani, aprinsă fiind din lumina Taborului și hrănită din bucuriile Duhului Sfânt.

Mormântul cuvioasei Pelaghia este și el o mărturie a învierii lui Hristos. Iar peștera ei dovedește faima de altădată a monahismului ortodox în Țara Sfântă. Sfinții noștri se nevoiau în peșteri părăsite, în munți, în păduri seculare și în crăpăturile pământului, iar nu în chilii luminoase și încălzite. Ei posteau și se rugau neîncetat lui Dumnezeu, nu purtau haine de preț, nici nu dormeau pe pat moale. Iar noi, dimpotrivă, avem toate cele pământești, dar am pierdut duhul rugăciunii și al sfințeniei părinților noștri. Poate tocmai de aceea a înstrăinat Domnul acest sfânt mormânt din mâinile creștinilor.

Ne închinăm, aprindem câteva lumânări de ceară, și cântăm troparul cuvioasei: „Întru tine, maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip, căci luând crucea, ai urmat lui Hristos și, lucrând, ai învățat să nu se uite la trup căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta și cu îngerii împreună se bucură, cuvioasă maică Pelaghie, duhul tău”.

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Pelerinaj la Mormântul Domnului, Editura Mănăstirea Sihăstria, 2010, pp. 135-136)

Icoane

Sfânta cuvioasă Pelaghia, frescă din Mănăstirea Visoki Decani, Serbia

СВ ПРП ПЕЛАГІЯ АНТІОХ

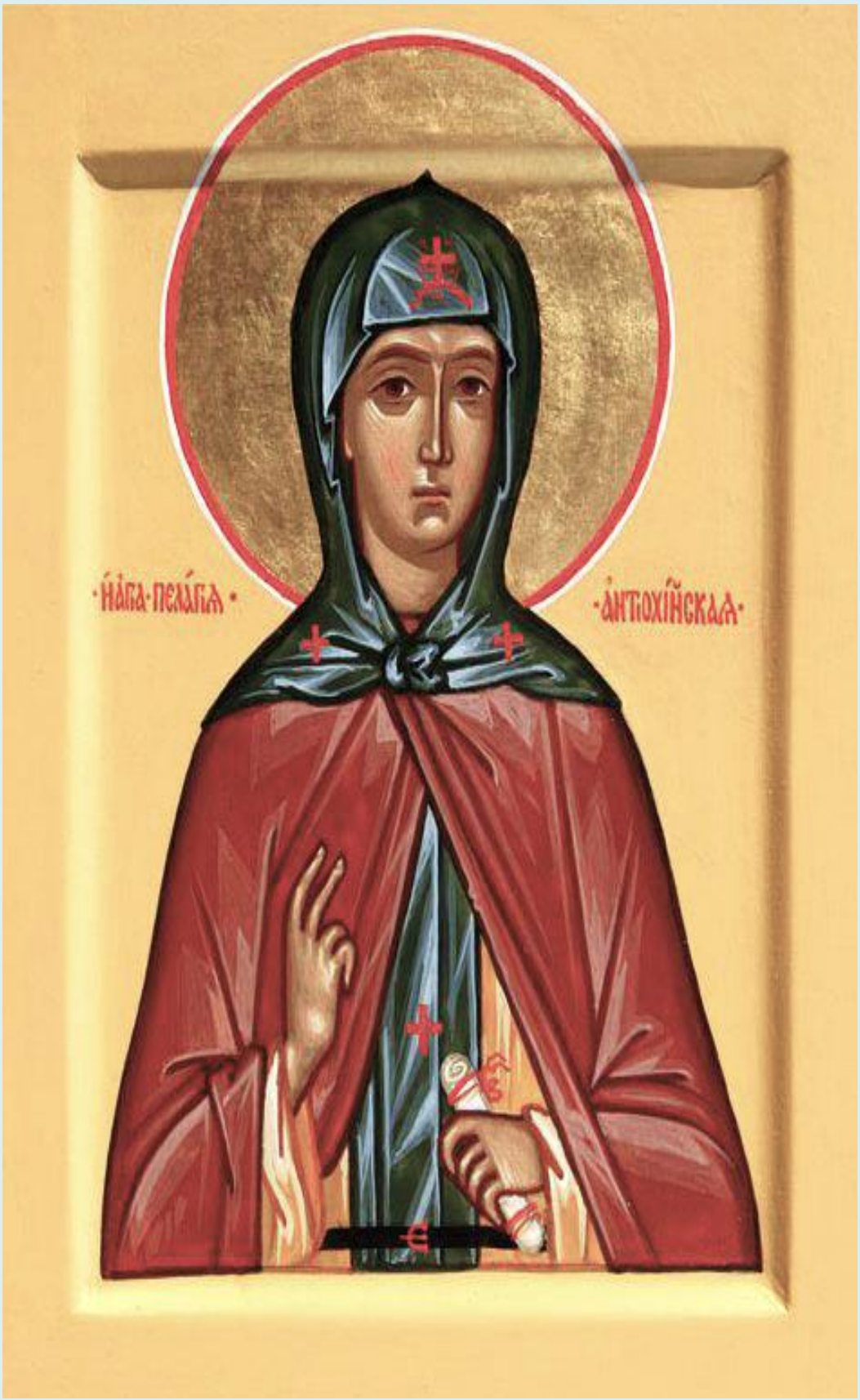
·ΑΓΙΑ·ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ·
·ΑΝΤΙΟΧΙΗΣΚΑΔΑ·

Н҆а́гѧ Пела́гїѧ
А҆нтѡхі́йскаѧ

Sfânta cuvioasă Pelaghia

SAINT
TAISIA

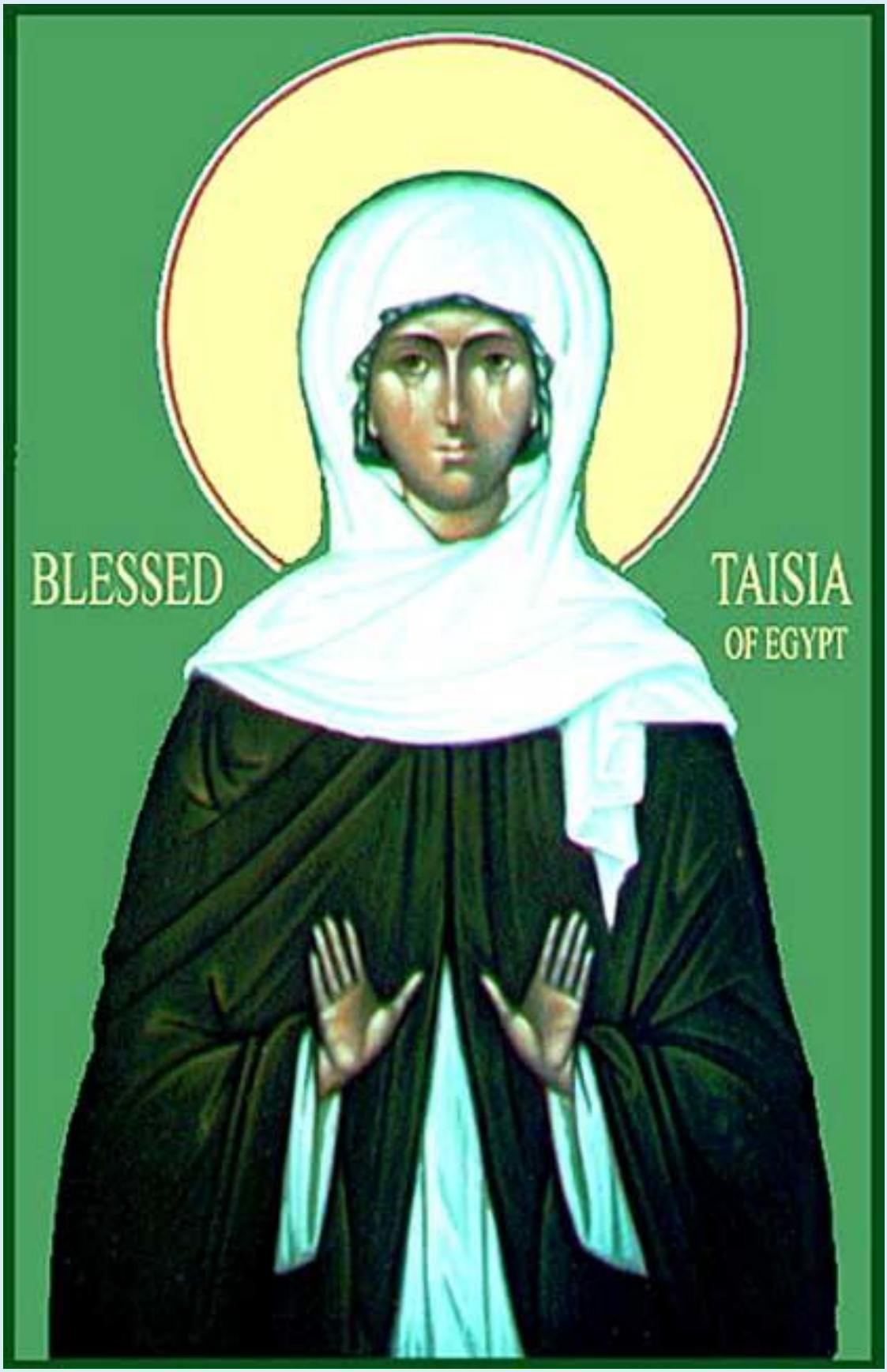
BLESSED
TAISIA
OF EGYPT

ТАИСІА

DOXOLOGIA.ro
Sf. Cuv.
Pelaghia

DOXOLOGIA.ro
Sf. Cuv.
Pelaghia

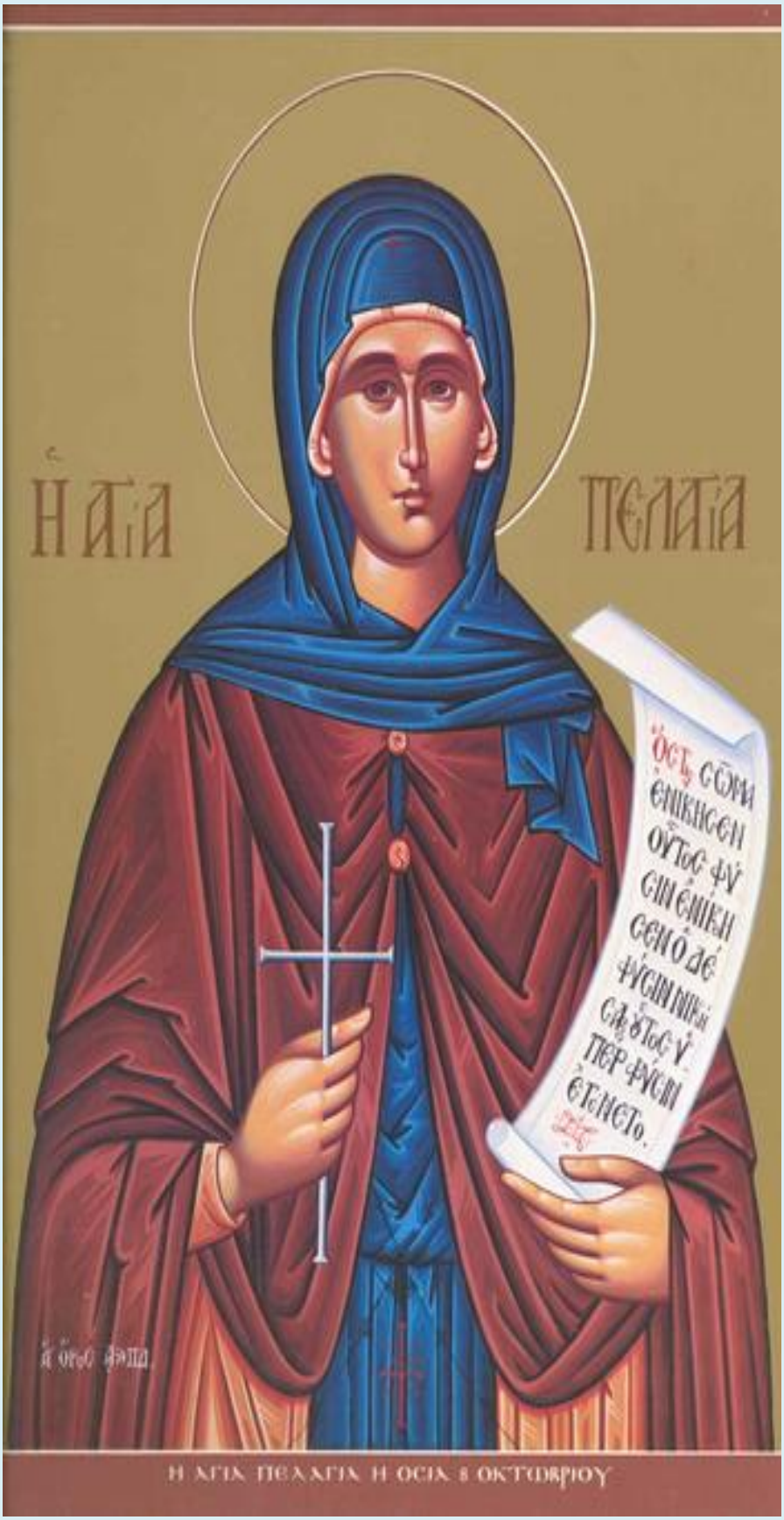
Η ΑΓΙΑ ΠΕΛΑΓΙΑ
Η ΑΓΙΑ ΠΕΛΑΓΙΑ Η ΟΣΙΑ 8 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ПЕЛАГІА

SF. CUV.
PELAGHIA
8 octombrie

8 octombrie

8 octombrie

SFÂNTA
CUVIOASĂ
PELAGHIA

SFÂNTA
CUVIOASĂ
TAISIA

Troparul Sfintei Cuvioase Pelaghia

8 Octombrie - Glasul 8

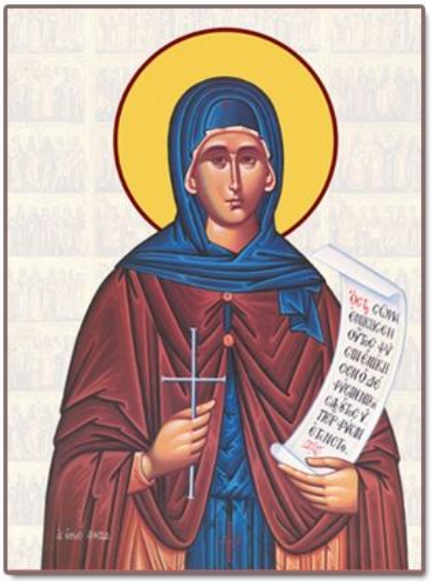

Întru tine, maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că, luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, Cuvioasă Maică Pelaghia, duhul tău.

Bucuraţi-vă, Sfintelor cuvioase Pelaghia şi Taisia!